

Lagrådsremiss

Utbyte av uppgifter ur kriminalregister mellan EU:s medlemsstater

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 24 maj 2012

Beatrice Ask

John Ahlberg
(Justitiedepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I lagrådsremissen lämnas förslag till de lagändringar som är nödvändiga för att genomföra rådets rambeslut 2009/315/RIF om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll.

Rambeslutet är en del av det arbete som pågår inom EU för att förbättra informationsutbytet mellan medlemsstaterna på det rättsliga området. Enligt rambeslutet ska varje medlemsstat som meddelar en dom mot en annan medlemsstats medborgare informera medborgarstaten om domen. Medborgarstaten ska därefter lagra informationen. Tanken är att varje medlemsstat ska ha information om samtliga domar som har meddelats inom EU mot de egna medborgarna. Rambeslutet möjliggör också för medlemsstaterna att, via centralmyndigheterna, begära uppgifter ur varandras kriminalregister i enskilda fall.

Rambeslutet omfattar flera åtgärder som medlemsstaterna redan i dag bistår varandra med. Rambeslutet öppnar dock nya, standardiserade vägar och möjligheter för ett mer rutinemässigt uppgiftsutbyte, främst när det gäller uppgifter som ska användas i brottmålsförfaranden.

Den anpassning av lagstiftningen som rambeslutet kräver föreslås genomföras genom ändringar i lagen (1998:620) om belastningsregister, lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och polisdatalagen (2010:361).

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2013.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	4
2	Lagtext.....	5
2.1	Förslag till lag om ändring i lagen (1998:620) om belastningsregister.....	5
2.2	Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.....	8
2.3	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).....	9
2.4	Förslag till lag om ändring i polisdatalagen (2010:361).....	10
3	Ärendet och dess beredning.....	11
4	Rättsliga utgångspunkter.....	12
4.1	Internationella överenskommelser.....	12
4.2	Svensk lagstiftning.....	15
5	Rambeslutet om utbyte av uppgifter ur kriminalregister.....	18
5.1	Rambeslutet är en del av det rättsliga samarbetet inom EU.....	18
5.2	Rambeslutets förhållande till 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention.....	19
5.3	Rambeslutets förhållande till dataskyddsrambeslutet.....	21
6	Rådsbeslutet om det tekniska genomförandet.....	21
7	Genomförande av rambeslutet i svensk rätt.....	22
7.1	Rambeslutet ska genomföras genom ändringar i befintliga lagar.....	22
7.2	Rikspolisstyrelsen bör utses till centralmyndighet.....	23
7.3	Fortlöpande överföring av uppgifter om domar från Sverige.....	24
7.4	Lagring av uppgifter som fortlöpande överförs till Sverige.....	29
7.5	Gallring av uppgifter.....	33
7.6	Ändring av uppgifter som fortlöpande överförts till Sverige.....	38
7.7	Uppgifter som överförs i ett enskilt ärende.....	39
7.7.1	När en annan medlemsstat begär uppgifter ur belastningsregistret.....	39
7.7.2	En svensk begäran om uppgifter ur kriminalregistret i en annan medlemsstat.....	43
7.7.3	Tidsfrister och språk.....	46
7.8	Användningsbegränsningar för svenska myndigheter.....	46
7.9	Svenska användningsbegränsningar mot andra medlemsstater.....	51
7.10	Begränsad åtkomst för myndigheter och enskilda i Sverige.....	52
8	Ikraftträdande.....	54

9	Ekonomiska konsekvenser	54
10	Författningskommentar	56
10.1	Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:620) om belastningsregister	56
10.2	Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål	59
10.3	Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)	60
Bilaga 1	Rambeslutet	62
Bilaga 2	Rådsbeslutet	72
Bilaga 3	Sammanfattning av departementspromemorian Utbyte av uppgifter ur kriminalregister mellan EU:s medlemsstater (Ds 2011:15)	88
Bilaga 4	Promemorians lagförslag	91
Bilaga 5	Förteckning över remissinstanserna	96

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i lagen (1998:620) om belastningsregister,
2. lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
3. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
4. lag om ändring i polisdatalagen (2010:361).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:620) om belastningsregister

Häri genom föreskrivs i fråga om lagen (1998:620) om belastningsregister

dels att 5 och 6 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fyra nya paragrafer, 4 a, 12 a, 17 a och 21 §§, samt närmast före 21 § en ny rubrik av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 a §

Uppgifter om den som avses med en dom eller ett beslut som har meddelats i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen ska föras in i registret om uppgifterna har överförts till Sverige enligt artikel 4.2 i rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll¹.

5 §

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter registret *skall* innehålla om den som *skall* registreras enligt 3 och 4 §§.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter registret *ska* innehålla om den som *ska* registreras enligt 3–4 a §§.

6 §²

Personuppgifter ur belastningsregistret ska lämnas ut om det begärs av

1. Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern eller Datainspektionen för deras tillsynsverksamhet,

2. polismyndighet, Skatteverket, Tullverket, Kustbevakningen, åklagarmyndighet eller allmän domstol för verksamhet som avses i 2 § första stycket 1–3,

3. förvaltningsdomstol för prövning enligt 2 § första stycket 4 eller

4. myndighet i övrigt i den utsträckning regeringen för vissa slag av ärenden föreskriver det eller för ett särskilt fall ger tillstånd till det.

¹ EUT L 93, 7.4.2009, s. 23 (Celex 32009F0315).

² Senaste lydelse 2009:614.

Regeringen får föreskriva att en myndighet som avses i första stycket får ha direktåtkomst till registret.

Uppgifter som har förts in i registret enligt 4 a § och som avser en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller en gärning som någon har begått innan han eller hon har fyllt femton år, får dock endast lämnas ut till de myndigheter som avses i första stycket 1 om uppgifterna behövs hos myndigheterna för tillsynen över Rikspolisstyrelsens personuppgiftsbehandling enligt denna lag.

12 a §

Uppgifter ur registret får på begäran enligt rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll lämnas ut till en myndighet i en annan medlemsstat i Europeiska unionen för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande om motsvarande rätt att få del av uppgifterna finns för en svensk myndighet.

17 a §

Utöver vad som följer av 16 och 17 §§ ska en uppgift som har förts in i registret enligt 4 a § gallras så snart Rikspolisstyrelsen har underrättats av behörig myndighet i den stat som har överfört uppgiften om att uppgiften har gallrats i den staten.

En uppgift som har förts in i registret enligt 4 a § ska alltid gallras senast tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret.

Användningsbegränsningar

21§

Om en svensk myndighet efter begäran har fått uppgifter från en annan medlemsstat i Europeiska unionen enligt bestämmelserna i rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll, får uppgifterna användas endast för det ändamål som de begärdes för.

Om den medlemsstat som överfört uppgifterna med stöd av rambeslutet har föreskrivit villkor som begränsar rätten att använda uppgifterna, ska myndigheten följa även dessa villkor.

Första och andra styckena ska gälla oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning. Uppgifter som har överförts enligt rambeslutet får dock alltid användas för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

2.2 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska införas en ny bestämmelse, 1 kap. 8 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

8 §

Denna lag gäller inte när kriminalregisteruppgifter utbyts med stöd av rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll³. För sådant utbyte gäller i stället lagen (1998:620) om belastningsregister och föreskrifter som meddelats med stöd av den lagen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

³ EUT L 93, 7.4.2009, s. 23 (Celex 32009F0315).

2.3 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 kap. 2 §⁴

Bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i

1. lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden,
2. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
3. lagen (2000:344) om Schengens informationssystem,
4. lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
5. lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete,
6. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar, *och*
7. lagen (2011:1537) om bistånd med indrivning av skatter och avgifter inom Europeiska unionen.
6. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar,
7. lagen (2011:1537) om bistånd med indrivning av skatter och avgifter inom Europeiska unionen, *och*
8. *lagen (1998:620) om belastningsregister.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

⁴ Senaste lydelse 2011:1544.

2.4 Förslag till lag om ändring i polisdatalagen (2010:361)

Härigenom föreskrivs att det i polisdatalagen (2010:361) ska införas en ny bestämmelse, 4 kap. 12 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

12 a §

Utöver vad som anges i 12 § får i fingeravtrycks- eller signalementsregister uppgifter behandlas om en person som har dömts för brott i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen och vars fingeravtrycks- eller signalementsuppgifter har överförts hit med stöd av artikel 4.2 i rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll⁵. Sådana uppgifter får dock endast behandlas om det för motsvarande gärning i Sverige är föreskrivet fängelse i ett år eller däröver och den som uppgifterna avser vid tidpunkten för gärningen hade fyllt femton år.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2013.

⁵ EUT L 93, 7.4.2009, s. 23 (Celex 32009F0315).

3 Ärendet och dess beredning

I december 2005 lämnade Europeiska kommissionen ett förslag till rådets rambeslut om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll. Ministerrådet för rättsliga och inrikes frågor nådde i juni 2007 en principöverenskommelse om innehållet i rambeslutet.

För Sveriges del bereddes därefter utkastet till rambeslut inom Justitiedepartementet. I departementspromemorian Sveriges antagande av rambeslut om utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ds 2008:49) behandlades frågan om godkännande av utkastet till rambeslut och en översiktlig analys gjordes av behovet av författningsändringar som ett genomförande kunde föranleda. Några författningsförslag lämnades emellertid inte. Promemorian remissbehandlades.

I propositionen Sveriges antagande av rambeslut om utbyte av uppgifter ur kriminalregister (prop. 2008/09:18) föreslog regeringen att riksdagen skulle godkänna utkastet till rambeslut. I propositionen lämnades en översiktlig redovisning av vilka lagstiftningsåtgärder som ett genomförande av rambeslutet bedömdes kräva. Några författningsförslag lämnades inte. Riksdagen godkände den 12 november 2008 utkastet till rambeslut (bet. 2008/09:JuU11, rskr. 2008/09:75).

Europeiska rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll (EUT L 93, 7.4.2009, s. 23, Celex 32009F0315) antogs av rådet med endast några mindre ändringar i förhållande till det utkast som var fogat till godkännandepropositionen. Rambeslutet i dess lydelse på svenska finns i *bilaga 1*.

Till rambeslutet har det knutits ett rådsbeslut av den 6 april 2009 (2009/316/RIF) om inrättande av det europeiska informationssystemet för elektroniskt utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris) i enlighet med artikel 11 i rambeslutet 2009/315/RIF. Rådsbeslutet innehåller bestämmelser om det tekniska och praktiska genomförandet av rambeslutet genom inrättandet av det europeiska informationssystemet för elektroniskt utbyte av uppgifter ur kriminalregister. Rådsbeslutet har inte bedömts kräva några författningsändringar.

En utredare har biträtt Justitiedepartementet med att lämna förslag till de författningsändringar som krävs för att genomföra rambeslutet i svensk rätt. Utredarens förslag har redovisats i promemorian Utbyte av uppgifter ur kriminalregister mellan EU:s medlemsstater (Ds 2011:15). En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 3*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 4*. Promemorian innehåller förslag till ändringar i lagen (1998:620) om belastningsregister och förordningen (1999:1134) om belastningsregister samt i polisdatalagen (2010:361) och förordningen (1992:824) om fingeravtryck m.m.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 5*. En sammanställning över remissyttrandena finns tillgänglig i Justitiedepartementet (dnr Ju2011/4775/L4).

4 Rättsliga utgångspunkter

4.1 Internationella överenskommelser

Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål

Den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål av den 20 april 1959 (*1959 års konvention*) ratificerades av Sverige år 1967 (SÖ 1968:15). I dag har samtliga 27 medlemsstater i EU tillträtt konventionen. Även länder utanför EU har anslutit sig och totalt är 50 länder numera anslutna. Genom konventionen har det skapats möjligheter för medlemsstaterna att bistå varandra i brottsutredningar, bl.a. genom utbyte av uppgifter ur kriminalregister. Konventionen har kompletterats med några tilläggsprotokoll.

Enligt artikel 1 åtar sig konventionsstaterna att i enlighet med konventionens bestämmelser i största möjliga utsträckning lämna varandra rättslig hjälp i brottmål. Konventionen gäller dock inte ärenden som rör verkställighet av dom.

Det är obligatoriskt för konventionsstaterna att lämna en förklaring om vilka myndigheter som anses som rättsliga myndigheter vid tillämpningen av 1959 års konvention. Sverige har angett att åklagare och domstolar är rättsliga myndigheter i konventionens mening, se propositionen Internationell rättslig hjälp i brottmål (prop. 1999/2000:61 s. 183).

Enligt artikel 2 kan verkställighet vägras på vissa i konventionen angivna grunder.

Enligt artikel 13 i konventionen är en konventionsstat, när en annan avtalslutande stat begär att få uppgifter ur kriminalregistret i ett enskilt ärende, skyldig att under vissa förutsättningar lämna ut sådana uppgifter. En anmodad stat ska enligt artikel 13.1 på begäran lämna uppgifter ur registret i samma utsträckning som nationella myndigheter har rätt att få tillgång till uppgifterna, om uppgifterna ska användas i ett brottmålsförfarande. Enligt artikel 13.2 ska den anmodade staten, i andra fall än som anges i punkten 1, svara enligt sin nationella lagstiftning.

Enligt artikel 15.3 kan en begäran om uppgifter ur kriminalregistret, med stöd av artikel 13.1, ställas direkt till behörig myndighet medan en begäran med stöd av artikel 13.2 ska ställas till landets justitieministerium.

Justitiedepartementet är centralmyndighet i Sverige enligt konventionen. Med stöd av artikel 15.3 tar Justitiedepartementet varje år emot ett antal ansökningar om att få uppgifter ur belastningsregistret. Dessa ansökningar vidarebefordrar departementet, utan föregående prövning, till Rikspolisstyrelsen som handlägger ärendet och prövar om uppgifterna ska lämnas ut. Uppgifterna skickas sedan, via Justitiedepartementet, till den begärande staten.

Av artikel 22 följer att justitieministerierna i de avtalslutande staterna minst en gång varje år ska underrätta konventionsstaterna om straffdomar och ”efterföljande åtgärder” avseende dessa staters respektive medborgare. Genom ett tilläggsprotokoll av den 17 mars 1978 har artikel 22 kompletterats med en bestämmelse om att en stat, vid begäran, också ska skicka över en kopia av domen eller beslutet i ärendet. När en

sådan årlig information ges in från en annan medlemsstat till Justitiedepartementet, överlämnas informationen till Rikspolisstyrelsen för vidare hantering. Det är också Rikspolisstyrelsen som gör en sammanställning av den årliga information som, via departementet, skickas till andra medlemsstater.

EU-konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål

Genom 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater av den 29 maj 2000 (*2000 års EU-konvention*), och ett tilläggsprotokoll, har det rättsliga samarbetet i brottmål mellan EU:s medlemsstater utvidgats till att omfatta nya förfaranden och blivit mer effektivt. Konventionen trädde för Sveriges del i kraft år 2005. Ett huvudsyfte med 2000 års EU-konvention är att ansökningar om rättslig hjälp ska göras genom direkta kontakter mellan rättsliga myndigheter i medlemsstaterna.

Genom artikel 3 har tillämpningsområdet för rättslig hjälp utvidgats i förhållande till 1959 års konvention till att också omfatta förfaranden som inletts av administrativa myndigheter. En förutsättning är att gärningen är straffbar i den begärande eller den anmodade staten, eller i båda, såsom överträdelser av rättsregler. Ett annat villkor är att beslutet ska kunna leda till en prövning i en domstol som är behörig att handlägga brottmål.

Enligt artikel 6 ska framställningar och svar om rättslig hjälp som huvudregel göras skriftligen i direkta kontakter mellan behöriga rättsliga myndigheter. Det finns dock enligt samma artikel en möjlighet att i särskilda fall göra framställningar och skicka svar mellan en medlemsstats centrala myndighet och en annan medlemsstats centrala myndighet eller mellan en medlemsstats rättsliga myndighet och en annan medlemsstats centrala myndighet.

Artikel 7.1 rör informationsutbyte på eget initiativ, dvs. att information överförs av en medlemsstat utan att det föregåtts av en begäran om rättslig hjälp. Bestämmelsen gäller generellt och är inte knuten till någon viss form av rättslig hjälp. Den myndighet som lämnar information får enligt artikel 7.2 ställa upp villkor om användningsbegränsningar i enlighet med nationell rätt. Den mottagande myndigheten är bunden av sådana villkor.

I artikel 23 finns bestämmelser om användningsbegränsningar för personuppgifter som överförs mellan medlemsstater. Om personuppgifter överförs med stöd av artikel 7.1, dvs. informationsutbyte på eget initiativ, gäller de användningsbegränsningar som avsändande medlemsstat ställt upp enligt artikel 7.2. Artikel 23 gäller dock om inga villkor enligt andra artiklar har ställts upp, se propositionen Internationell rättslig hjälp i brottmål: Tillträde till 2000 års EU-konvention m.m. (prop. 2004/05:144 s. 110).

Justitiedepartementet är central myndighet i Sverige vid tillämpningen av 2000 års EU-konvention.

Dataskyddsrambeslutet

Rådets rambeslut 2008/977/RIF av den 27 november 2008 om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete (dataskyddsrambeslutet) reglerar dataskyddet inom angivna områden. Rambeslutet är föranlett av de EU-instrument som rör utvidgat polisiärt och rättsligt samarbete avseende gränsöverskridande informationsutbyte. Dataskyddsrambeslutet omfattar uppgifter som genom polisiärt eller straffrättsligt samarbete överförs eller görs tillgängliga mellan EU:s medlemsstater, om uppgifterna ska användas för att förebygga, utreda, avslöja eller lagföra brott, eller verkställa straffrättsliga påföljder. Det är endast behandling av personuppgifter som utförs helt eller delvis automatiserat samt annan behandling av personuppgifter som ingår i eller kommer att ingå i ett register som faller inom tillämpningsområdet.

Dataskyddsrambeslutet förpliktar medlemsstaterna att behandla uppgifter som utbyts mellan staterna inom ramen för det angivna samarbetet på ett sådant sätt att skyddet för enskildas integritet värnas. En grundläggande regel är att uppgifter som mottagits inte får behandlas för något annat ändamål än det ursprungliga, dvs. det ändamål de gjordes tillgängliga för. Vidarebehandling av uppgifter får dock alltid ske för att förebygga, förhindra eller upptäcka annan brottslig verksamhet, utreda eller beivra andra brott eller verkställa andra straffrättsliga påföljder än de för vilka uppgifterna överfördes eller gjordes tillgängliga samt för åtgärder i andra rättsliga eller administrativa förfaranden med direkt anknytning till sådan verksamhet. Personuppgifter får vidare behandlas för andra ändamål om den som överfört eller gjort uppgifterna tillgängliga har lämnat sitt medgivande eller den som uppgifterna avser har samtyckt till det. Slutligen får uppgifter alltid användas för att avvärja en omedelbar och allvarlig fara för den allmänna säkerheten.

Om det enligt den överförande medlemsstatens nationella lagstiftning gäller särskilda begränsningar i fråga om utbytet av uppgifter mellan behöriga myndigheter inom den medlemsstaten, ska enligt rambeslutet den överförande myndigheten informera mottagaren om dessa begränsningar. Medlemsstaterna ska dock inte tillämpa några andra begränsningar när det gäller överföringen av uppgifter till andra medlemsstater än de som gäller motsvarande nationella överföringar av uppgifter. Mottagaren ska se till att dessa begränsningar följs.

När den överförande myndigheten överför uppgifter får den enligt nationell lagstiftning meddela de tidsfrister för lagring av uppgifter efter vilka mottagaren ska radera eller blockera uppgifterna eller kontrollera om dessa fortfarande behövs.

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i dataskyddsrambeslutet senast den 27 november 2010.

Regeringen har i propositionen Godkännande av Dataskyddsrambeslutet (prop. 2008/09:16) på ett övergripande plan övervägt vilka lagändringar som kan krävas med anledning av rambeslutet. I propositionen anges att uppgifter i belastningsregistret, som har sitt ursprung i andra länder, automatiskt faller inom rambeslutets tillämpningsområde, eftersom registret i fråga har brottsbekämpning, lagföring eller straff-

verkställighet som ändamål (se prop. 2008/09:16 s. 32). Riksdagen har godkänt utkastet till rambeslut (bet. 2008/09:JuU7, rskr. 2008/09:75).

Utredningen om informationsutbyte vid brottsbekämpning m.m. har i delbetänkandet Dataskydd vid europeiskt polisiärt och straffrättsligt samarbete (SOU 2011:20) lämnat förslag till hur rambeslutet ska genomföras i svensk rätt. Utredningen har bl.a. föreslagit en ny lag – lagen om användningsbegränsningar vid behandling av personuppgifter vid polissamarbete och straffrättsligt samarbete inom Europeiska unionen. Lagen föreslås bli tillämplig på personuppgifter som svenska myndigheter som deltar i polisiärt eller straffrättsligt samarbete har tagit emot från en annan medlemsstat i EU eller som på annat sätt gjorts tillgängliga av en sådan medlemsstat. Förslaget har remitterats och bereds för närvarande inom Regeringskansliet.

4.2 Svensk lagstiftning

Regeringsformen

Enligt en ny bestämmelse i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen ska var och en gentemot det allmänna vara skyddad mot betydande intrång i den personliga integriteten, om det sker utan samtycke och innebär övervakning eller kartläggning av den enskildes personliga förhållanden. Skyddet mot intrång får begränsas i lag och bara i den ordning som föreskrivs i 2 kap. regeringsformen. Bestämmelsen trädde i kraft den 1 januari 2011. Avgörande för om en åtgärd ska anses innebära övervakning eller kartläggning är inte dess huvudsakliga syfte utan vilken effekt åtgärden har. Som exempel på åtgärder som kan anses innebära kartläggning anges i propositionen bl.a. registrering i polisens register. Vid bedömningen av vad som kan anses utgöra ett betydande intrång ska enligt förarbetsuttalandena vägas in uppgifternas karaktär och omfattning samt ändamålet med behandlingen och omfattningen av utlämnandet av uppgifter till andra, se propositionen En reformerad grundlag (prop. 2009/10:80 s. 171 f.). Bestämmelsen gäller för både svenska medborgare och andra som vistas här i landet.

Lagen om belastningsregister

Uppgifter om den som dömts till påföljd för brott finns i belastningsregistret. I lagen (1998:620) om belastningsregister och förordningen (1999:1134) om belastningsregister finns bestämmelser om vilka uppgifter som registret ska innehålla, och om när uppgifter ur detta ska eller får lämnas ut till såväl nationella som utländska myndigheter och andra organ.

Det är Rikspolisstyrelsen som för belastningsregistret. Ändamålet med registret är framför allt, men inte bara, att ge information om sådana belastningsuppgifter som behövs i bl.a. de brottsbekämpande myndigheternas och domstolarnas verksamhet. I registret ska bl.a. samtliga påföljder för brott, utvisning, förvandlingsstraff för böter, åtalsunderlåtelser samt kontakt- och tillträdesförbud föras in. Uppgifter om den som är dömd i utlandet ska under vissa förutsättningar också föras in i

belastningsregistret. Närmare regler om vilka identitetsuppgifter m.m. som registret ska innehålla finns i förordningen om belastningsregister.

Uppgifter ur registret får enligt 11 § lagen om belastningsregister lämnas till en utländsk myndighet eller en mellanfolklig organisation, om utlämnandet följer av en internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt. En sådan överenskommelse är 1959 års konvention, och det aktuella rambeslutet. I såväl lagen som förordningen om belastningsregister finns flera bestämmelser om när uppgifter ur registret kan lämnas ut till en utländsk myndighet.

Lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål

Bestämmelser om rättslig hjälp i brottmål finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål. Genom lagen är huvudparten av bestämmelserna i 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention med tillhörande protokoll genomförda i svensk rätt.

Lagens tillämpningsområde täcker internationellt rättsligt samarbete, dvs. samarbete som tar sikte på rättsliga förfaranden som gäller utredning om eller lagföring av brott. Det internationella polissamarbetet, liksom tullsamarbetet, har lämnats utanför lagens tillämpningsområde. Lagen har begränsats till att gälla svenska åklagare och svenska domstolar. Lagen är därför inte tillämplig på det internationella samarbete som svensk polis och svensk tullpersonal deltar i. Däremot kan lagen bli tillämplig när utländsk polis eller befattningshavare vid tullen begär hjälp i Sverige med en åtgärd som regleras i lagen. Det beror på hur den interna organisationen ser ut i den begärande staten. Det är mot den bakgrunden som 1959 års konvention – som reglerar samarbete mellan rättsliga myndigheter – har överlämnat åt konventionsstaterna att vid tillträdet till konventionen ange vilka myndigheter som är rättsliga myndigheter i konventionens mening, se propositionen Internationell rättslig hjälp i brottmål (prop. 1999/2000:61 s. 72).

Lagen är tillämplig när svenska åklagare och svenska domstolar ansöker om rättslig hjälp utomlands. Lagen är vidare tillämplig när utländska åklagare och domstolar, samt i de fall det följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige, andra myndigheter och befattningshavare ansöker om rättslig hjälp i Sverige. Lagen är inte begränsad till samarbete med vissa stater, utan gäller generellt när Sverige ansöker om rättslig hjälp i annan stat eller när Sverige lämnar sådan hjälp.

Vad som är att anse som rättslig hjälp anges i 1 kap. 2 §. I paragrafens första stycke anges att rättslig hjälp omfattar bl.a. förhör i samband med förundersökning i brottmål, bevisupptagning i domstol, telefonförhör, kvarstad m.m. Utbyte av uppgifter ur kriminalregister anges inte uttryckligen som en åtgärd som är att anse som rättslig hjälp. Enligt andra stycket kan dock hjälp även lämnas med annan åtgärd än sådan som anges i första stycket om det kan ske utan tvångsmedel eller annan tvångsåtgärd. Uppräkningen av vilka åtgärder som är att anse som rättslig hjälp enligt lagen är alltså inte uttömmande. Av 1 kap. 5 § följer att rättslig hjälp i vissa fall även kan lämnas i administrativa ärenden som handläggs gemensamt med brottmål. Av 1 kap. 6 § framgår att rättslig

hjälp också lämnas i ärenden som bl.a. avser verkställighet av straff och liknande ärenden.

I lagen regleras vidare förfarandet och under vilka förutsättningar som Sverige kan lämna bistånd. Enligt 2 kap.1 § är utgångspunkten att samma förfarande och villkor som gäller nationellt ska tillämpas vid rättslig hjälp till andra stater.

Lagen innehåller även bestämmelser om villkor om användningsbegränsningar. Enligt 5 kap. 1 § första stycket, som gäller då åklagare eller domstol i Sverige i ett ärende om rättslig hjälp har fått uppgifter från en annan stat för att användas vid utredning av brott eller i ett rättsligt förfarande med anledning av brott, ska uppgifter som tagits emot från en annan stat vara föremål för användningsbegränsningar om det följer av den internationella överenskommelse som låg till grund för att uppgifterna överlämnades. En sådan användningsbegränsning ska följas oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning. Enligt 5 kap. 1 § andra stycket gäller bestämmelserna om användningsbegränsning även beträffande villkor som en annan stat ställer upp för att på eget initiativ, utan samband med ett ärende, lämna rättslig hjälp.

Enligt 5 kap. 2 §, som gäller när Sverige lämnar rättslig hjälp till en annan stat, får hjälpen förenas med villkor som är nödvändiga med hänsyn till enskilds rätt eller som är nödvändiga från allmän synpunkt. Villkor får dock inte ställas upp som strider mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Offentlighets- och sekretesslagen

Sekretess till skydd för intresset av att förebygga eller beivra brott regleras i 18 kap. offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Sekretess gäller, i större eller mindre utsträckning, för uppgifter i förundersökningar och motsvarande utredningar enligt 23 kap. rättegångsbalken (18 kap. 1 §) och som regel för underrättelseuppgifter (18 kap. 2 §). Sekretessbestämmelser till skydd för enskild för uppgifter i nu aktuella sammanhang finns huvudsakligen i 35 kap. offentlighets- och sekretesslagen, som reglerar sekretess till skydd för enskild i verksamhet som syftar till att förebygga eller beivra brott.

Sekretessen enligt 35 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen skyddar enskilds personliga och ekonomiska förhållanden. Sekretessen omfattar bl.a. uppgifter som förekommer i register som förs av Rikspolisstyrelsen enligt polisdatalagen (2010:361) eller som annars behandlas där med stöd av den lagen (punkten 6). Sekretessen gäller om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att den enskilde eller någon närstående lider skada eller men.

I 35 kap. 10 § offentlighets- och sekretesslagen föreskrivs att en uppgift, utan hinder av sekretessen i 35 kap. 1 §, får lämnas ut enligt vad som föreskrivs i bl.a. polisdatalagen och i förordningar som meddelats med stöd av den lagen. Bestämmelsen infördes i samband med att den absoluta sekretessen för polisregister avskaffades. Syftet med bestämmelsen är bl.a. att myndigheterna inte ska behöva förlita sig på en sekretessprövning i de fall där det i författning anges att uppgifter får lämnas ut.

I 2 kap.14–19 §§ polisdatalagen (2010:361) finns dels bestämmelser om att uppgifter får lämnas ut, dels bestämmelser som föreskriver en uppgiftsskyldighet. Bestämmelser om att uppgifter får lämnas ut finns även i polisdataförordningen (2010:1155).

Bestämmelser om sekretess för vissa andra av polisens register än det som regleras i 35 kap. 1 § punkten 6 finns i bl.a. 35 kap. 3 § som reglerar sekretessen för belastningsregistret. Enligt 35 kap. 3 § gäller sekretess i verksamhet som avser förändring av eller uttag ur register enligt lagen (1998:620) om belastningsregister för uppgift i registret. I fråga om utlämnande av sådan uppgift gäller vad som är föreskrivet i den lagen och i säkerhetsskyddslagen (1996:627) samt i förordningar som har meddelats med stöd av dessa lagar.

I 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) anges att bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i bl.a. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete och lagen (2000:344) om Schengens informationssystem. Bestämmelser om användningsbegränsningar anses inte innebära någon begränsning av enskildas rätt enligt tryckfrihetsförordningen att ta del av eller använda sig av allmänna handlingar, se propositionen om vissa frågor om internationellt samarbete i brottmål m.m. (prop. 1990/91:131, s. 24) och propositionen Genomförande av det nya EU-direktivet om bistånd med inddrivning (prop. 2011/12:15, s. 53). Däremot kan, som framgår av det föregående, hinder för utlämnande föreligga på grund av sekretess enligt offentlighets- och sekretesslagen.

5 Rambeslutet om utbyte av uppgifter ur kriminalregister

5.1 Rambeslutet är en del av det rättsliga samarbetet inom EU

Rambeslutet är en del av det arbete som pågår inom EU för att förbättra informationsutbytet mellan medlemsstaterna på det rättsliga området. Rambeslutet syftar särskilt till att förbättra utbytet av uppgifter om domar och, där sådana förekommer och förs in i den dömande medlemsstatens kriminalregister, diskvalifikationer till följd av en sådan dom (*skäl 6*). Bestämmelser om uppgifter om domar som meddelats i andra medlemsstater återfinns för närvarande i artiklarna 13 och 22 i 1959 års konvention. Dessa bestämmelser har dock inte bedömts tillräckliga för att uppfylla de krav som det rättsliga samarbetet kräver inom EU (*skäl 8*). I samarbetet mellan medlemsstaterna ersätter rambeslutet reglerna i artikel 22 i 1959 års konvention. Utöver den dömande medlemsstatens skyldighet att överföra uppgifter om domar som meddelats mot en annan medlemsstats medborgare, införs även en skyldighet för den medlemsstat där den dömda personen är medborgare att lagra uppgifter som överförs, för att uppgifterna ska kunna vidarebefordras till annan medlemsstat (*skäl 9*). Rambeslutet påverkar inte möjligheten för rättsliga myndigheter

att direkt begära och överföra uppgifter ur kriminalregister enligt artikel 13 i 1959 års konvention. Rambeslutet påverkar inte heller artikel 6.1 i 2000 års EU-konvention (*skäl 10*). Det innebär att en begäran om uppgifter ur kriminalregister även i fortsättningen kan göras i direkta kontakter mellan rättsliga myndigheter i medlemsstaterna.

I *artikel 1* anges att syftet med rambeslutet är att definiera på vilket sätt en medlemsstat som meddelar en dom mot en annan medlemsstats medborgare (domsstaten) ska informera den medlemsstat där den dömda är medborgare (medborgarstaten) och hur medborgarstaten ska lagra uppgifterna. Vidare anges att rambeslutet har till syfte att inrätta en ram för att ett datoriserat system för utbyte av uppgifter om domar mellan medlemsstaterna ska kunna byggas upp och utvecklas med stöd av rambeslutet och ett till detta kopplat rådsbeslut.

I *artikel 2* definieras vissa centrala begrepp som förekommer i rambeslutet. Med ”dom” avses alla lagakraftvunna avgöranden av en brottmålsdomstol mot en fysisk person med avseende på en brottslig gärning, i den utsträckning som dessa avgöranden införs i den dömande statens kriminalregister. Vidare anges att ”brottmålsförfarande” avser förundersökningskedjet, själva rättegången och verkställigheten av domen. Med ”kriminalregister” avses ett eller flera nationella register i vilket eller vilka fällande domar förs in enligt nationell lagstiftning.

I *artikel 3* anges att varje medlemsstat ska utse en centralmyndighet att hantera det samarbete som följer av rambeslutet.

Artikel 4 innehåller bestämmelser om domsstatens skyldighet att fortlöpande överföra uppgifter om domar som meddelas mot andra medlemsstaters medborgare. *Artikel 5* reglerar medborgarstatens skyldighet att lagra uppgifter om domar som meddelats mot dess medborgare och som överförts fortlöpande.

I *artiklarna 6 och 7* finns bestämmelser som rör begäran respektive svar på begäran om utdrag ur kriminalregister i enskilda fall. *Artikel 8* reglerar inom vilken tid medborgarstaten ska svara på ansökningar om EU-registerutdrag.

I *artikel 9* finns bestämmelser om villkor som begränsar möjligheten för mottagande medlemsstat att använda översända uppgifter. *Artikel 10* reglerar vilket språk som ska tillämpas. *Artikel 11* innehåller bestämmelser om vilka uppgifter som ska översändas och lagras och i *artikel 12* anges hur rambeslutet förhåller sig till vissa konventioner.

Enligt *artikel 13* ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa rambeslutets bestämmelser senast den 27 april 2012. Slutligen anges i *artikel 14* att rambeslutet träder i kraft den tjugonde dagen efter att det offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning, dvs. den 27 april 2009.

5.2 Rambeslutets förhållande till 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention

Sverige lämnar sedan länge rättslig hjälp i brottmål. Den rättsliga hjälpen lämnas framför allt med stöd av bestämmelserna i 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention. Bestämmelserna i konventionerna är

numera i huvudsak inarbetade i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Det nu aktuella rambeslutet utgör ytterligare ett steg i utvecklingen av det rättsliga samarbetet inom EU. Som redovisats i avsnitt 5.1 förklarar rambeslutet förfarandet för överföring av kriminalregisteruppgifter mellan medlemsstaterna och gör det möjligt att lämna ut uppgifter ur kriminalregister även för andra ändamål än brottmål. Medan 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention reglerar rättslig hjälp till i första hand rättsliga, men i viss utsträckning även administrativa, myndigheter möjliggör rambeslutet utlämnande av uppgifter även till andra myndigheter samt till enskilda. Rambeslutet medger vidare att uppgifter lämnas ut för andra ändamål än brottmål. De enskilda medlemsstaterna får dock avgöra i vilken utsträckning uppgifter ska lämnas i sådana fall.

Rambeslutets bestämmelser om utlämnande av uppgifter ur kriminalregister efter begäran motsvaras delvis av bestämmelser i 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention som i dessa delar har genomförts genom lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål.

Rättslig hjälp lämnas traditionellt efter en begäran från ett annat land, men även spontant överlämnande av information omfattas av både 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention. Av artikel 22 i 1959 års konvention följer att justitieministerierna i de avtalsslutande staterna minst en gång varje år ska underrätta konventionsstaterna om straffdomar avseende dessa staters respektive medborgare. Enligt artikel 7 i 2000 års EU-konvention får medlemsstaternas behöriga myndigheter utan särskild framställning utbyta information om såväl brott som vissa överträdelse av rättsregler m.m.

Lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål reglerar endast rättslig hjälp till åklagare och domstolar i Sverige samt till rättsliga myndigheter i andra länder. Lagen ger ingen möjlighet att inhämta uppgifter för andra ändamål än brottmål. Enligt den lagen är Justitiedepartementet centralmyndighet. Lagen ger större möjlighet för Sverige att vägra att lämna rättslig hjälp än rambeslutet, som bl.a. föreskriver att uppgifter ska överföras fortlöpande samt överlämnas efter begäran om uppgifterna ska användas för brottmålsförfarande. Å andra sidan har en mottagande medlemsstat enligt lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål möjlighet att använda uppgifterna i större utsträckning än vad rambeslutet medger. Lagen ställer inte heller krav på att uppgifterna ska överlämnas inom viss tid.

Enligt artikel 12.1 utgör rambeslutet en komplettering av artikel 13 i 1959 års konvention samt bestämmelserna i 2000 års EU-konvention. Av artikel 12.3 framgår att rambeslutet ska ersätta artikel 22 i 1959 års konvention i fråga om underrättelseskyldighet. Rambeslutets bestämmelser om löpande överföring av uppgifter om domar ska alltså ersätta underrättelseskyldigheten enligt artikel 22, som enligt nuvarande praxis fullgörs en gång per år. Rambeslutet påverkar däremot inte möjligheten för rättsliga myndigheter att direkt begära och överföra uppgifter ur kriminalregister med stöd av artikel 13 i 1959 års konvention (*skäl 10*).

5.3 Rambeslutets förhållande till dataskyddsrambeslutet

Dataskyddsrambeslutet omfattar uppgifter som genom polisiärt eller straffrättsligt samarbete överförs eller görs tillgängliga mellan EU:s medlemsstater, om uppgifterna ska användas för att förebygga, utreda, avslöja eller lagföra brott, eller verkställa straffrättsliga påföljder. Det nu aktuella rambeslutet reglerar utbyte av uppgifter ur medlemsstaternas kriminalregister. Uppgiftsutbytet med stöd av det aktuella rambeslutet kommer därför att omfattas av Dataskyddsrambeslutets bestämmelser.

Dataskyddsrambeslutet sätter ramarna för hur myndigheter som får tillgång till uppgifter som har sitt ursprung i andra medlemsstater får behandla uppgifterna. I de fall där det nu aktuella rambeslutet saknar bestämmelser som reglerar behandlingen av uppgifter som Sverige tar emot eller överför till andra medlemsstater är därför dataskyddsrambeslutets mera allmänna bestämmelser tillämpliga. I de delar det nu aktuella rambeslutet däremot innehåller särbestämmelser som reglerar behandlingen av uppgifterna är rambeslutet att betrakta som en specialreglering av dataskyddet när det gäller samarbetet enligt rambeslutet. Det innebär att det nu aktuella rambeslutets bestämmelser i sådana fall ska tillämpas i stället för bestämmelserna i dataskyddsrambeslutet.

6 Rådsbeslutet om det tekniska genomförandet

Rådsbeslutet om inrättande av det europeiska informationssystemet för elektroniskt utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris) syftar till att tekniskt genomföra rambeslutet genom att bygga upp och utveckla ett datoriserat system för utbyte av uppgifter om fällande domar mellan medlemsstaterna. Ett standardiserat format ska införas för att göra det möjligt att utbyta sådana uppgifter i en enhetlig och elektronisk form mellan medlemsstaternas centralmyndigheter (*skäl 6*). Rådsbeslutet bygger på de principer som fastställts i rambeslutet men kompletterar dessa principer på ett tekniskt plan (*skäl 7*).

Referenstabeller över brottskategorier och påföljds- och åtgärds-kategorier ska underlätta en automatisk översättning av domar och möjliggöra en ömsesidig förståelse av den information som överförs (*skäl 12*). Medlemsstaterna ska vidare tillhandahålla förteckningar över de nationella brott och påföljder som faller inom de olika kategorierna i respektive tabell (*skäl 13*).

Medlemsstaterna och kommissionen ska samråda med varandra för att utarbeta en icke bindande handbok för centralmyndigheterna. Handboken ska behandla de förfaranden som styr informationsutbytet, särskilt metoderna för identifiering av den dömde (*skäl 16*).

Slutligen framgår av rådsbeslutet att dataskyddsrambeslutet bör tillämpas vid det datoriserade utbytet av uppgifter ur medlemsstaternas kriminalregister (*skäl 18*).

7 Genomförande av rambeslutet i svensk rätt

7.1 Rambeslutet ska genomföras genom ändringar i befintliga lagar

Regeringens förslag: I lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål införs en ny bestämmelse enligt vilken lagen inte gäller vid utbyte av kriminalregisteruppgifter med stöd av rambeslutet. I stället ska särskilda bestämmelser i lagen och förordningen om belastningsregister gälla.

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i rambeslutet om utbyte av uppgifter ur kriminalregister bör genomföras genom ändringar i lagen om belastningsregister och förordningen om belastningsregister, polisdatalagen och polisdataförordningen samt offentlighets- och sekretesslagen.

Promemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. Några ändringar i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål och offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) föreslås dock inte i promemorian.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inget att invända mot förslagen.

Skälen för regeringens bedömning och förslag: I Sverige finns uppgifter om den som dömts till påföljd för brott m.m. i belastningsregistret. Lagen (1998:620) om belastningsregister och förordningen (1999:1134) om belastningsregister innehåller bestämmelser om bl.a. vilka uppgifter registret ska innehålla och när uppgifter ur registret ska eller får lämnas ut till såväl nationella som utländska myndigheter och andra organ.

Rambeslutets syfte är att underlätta informationsutbytet mellan medlemsstaterna när det gäller uppgifter ur kriminalregister. Det har också, i de delar det finns motsvarande regler i 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention, ett vidare tillämpningsområde än konventionernas och berör fler myndigheter samt i vissa fall även enskilda. Rambeslutets regler utgör en specialreglering i förhållande till de båda konventionerna. Om en annan medlemsstat begär information med stöd av rambeslutet ska alltså inte de delvis mer begränsande regler som följer av 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention tillämpas. Skulle däremot den andra staten av något skäl begära information med stöd av någon av dessa konventioner kan självfallet lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål fortfarande tillämpas.

Regeringen instämmer därför i promemorians bedömning att den anpassning av lagstiftningen som rambeslutet kräver bör genomföras genom ändringar i framför allt lagen och förordningen om belastningsregister. För detta talar både praktiska och systematiska skäl. För att det inte ska råda någon tvekan om vilket regelverk som ska tillämpas anser regeringen att det bör införas en bestämmelse i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål som anger att det, för utbyte av kriminalregisteruppgifter med anledning av rambeslutet, gäller särskilda bestämmelser i lagen och förordningen om belastningsregister. Att lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål inte ska tillämpas på utbytet av

kriminalregisteruppgifter enligt rambeslutet innebär i allt väsentligt ett förtydligande av promemorians förslag.

Därutöver bör, som redogörs för närmare i det följande, bestämmelser införas i polisdatalagen (2010:361) och i polisdataförordningen (2010:1155) för att möjliggöra lagring och överföring av uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym. Slutligen bör i offentlighets- och sekretesslagen införas en hänvisning till den bestämmelse som föreslås i lagen om belastningsregister och som begränsar svenska myndigheters rätt att använda uppgifter som kommer från en annan medlemsstat.

7.2 Rikspolisstyrelsen bör utses till centralmyndighet

Regeringens bedömning: Rikspolisstyrelsen bör utses till centralmyndighet för samarbetet enligt rambeslutet. Det bör regleras i förordning.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna tillstyrker eller har inget att invända mot förslaget.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt artikel 3.1 i rambeslutet ska varje medlemsstat utse en eller flera centralmyndigheter för att hantera det samarbete som rambeslutet innebär. Vidare ska varje medlemsstat enligt artikel 3.2 underrätta rådets generalsekretariat och kommissionen om den eller de myndigheter som har utsetts. Rådets generalsekretariat ska vidarebefordra denna information till medlemsstaterna och Eurojust.

Enligt 1 § lagen (1998:620) om belastningsregister ska Rikspolisstyrelsen föra belastningsregistret. Enligt 15 § samma lag ska Rikspolisstyrelsen pröva en begäran om utlämnande av uppgifter ur registret.

Som redogörs för i avsnitt 4.1 tar Justitiedepartementet inom ramen för samarbetet kring 1959 års konvention och 2000 års EU-konvention emot och sänder över dels förfrågningar i enskilda ärenden, dels den årliga information som ska lämnas över. När en förfrågan ges in från en annan medlemsstat till Justitiedepartementet, överlämnas förfrågan till Rikspolisstyrelsen som prövar huruvida uppgifterna kan lämnas ut. När årlig information ges in från en annan medlemsstat till Justitiedepartementet överlämnas informationen till Rikspolisstyrelsen för vidare hantering. Det är också Rikspolisstyrelsen som gör en sammanställning av den årliga informationen som Sverige skickar till andra medlemsstater.

Mot bakgrund av de uppgifter som Rikspolisstyrelsen fullgör i dag enligt 1959 års konvention anser regeringen, i likhet med promemorian, att Rikspolisstyrelsen är mest lämpad att utses till centralmyndighet enligt rambeslutet. Detta överensstämmer med regeringens bedömning i propositionen Sveriges antagande av rambeslutet om utbyte av uppgifter ur kriminalregister (prop. 2008/09:18 s. 11). Något behov av att utse fler än en centralmyndighet finns inte. Uppgiften att vara centralmyndighet kan anges i förordning.

7.3 Fortlöpande överföring av uppgifter om domar från Sverige

Regeringens bedömning: Rambeslutets bestämmelser om att centralmyndigheten i domsstaten snarast ska underrätta medborgarstaten om lagakraftvunna domar och skicka en underrättelse när uppgifter i den ursprungliga domen ändras eller gallras bör genomföras på förordningsnivå. Även rambeslutets bestämmelser om att uppgifter om den dömdes fingeravtryck och uppgifter om alias eller pseudonym ska bifogas bör regleras i förordning.

Promemorians bedömning och förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian görs dock bedömningen att uppgifter om alias och pseudonym inte ska överföras men att centralmyndigheten vid begäran ska tillhandahålla medborgarstaten en kopia av den fällande domen.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har särskilt yttrat sig över förslaget.

Skälen för regeringens bedömning

Sverige har en skyldighet att fortlöpande överföra uppgifter om domar

Av *artikel 4.1* följer att Sverige har en skyldighet i egenskap av domsstat att föra in uppgifter om den dömdes medborgarskap i kriminalregistret, dvs. i belastningsregistret.

Av *artikel 4.2* följer vidare att Sverige snarast ska underrätta den medlemsstat i vilken den dömda är medborgare om fällande domar som meddelats mot honom eller henne och som har förts in i belastningsregistret. Skyldigheten gäller även när den dömda är medborgare både i Sverige och i en annan medlemsstat. Med ”dom” avses, som redogjorts för i avsnitt 5.1, alla lagakraftvunna avgöranden av en brottmålsdomstol mot en fysisk person med avseende på en brottslig gärning, i den utsträckning som dessa avgöranden införs i den dömande statens kriminalregister. Till skillnad från vad som gäller för det svenska belastningsregistret omfattas därmed inte avgöranden i form av strafföreläggande och föreläggande av ordningsbot eller motsvarande av tillämpningsområdet för rambeslutet eftersom dessa inte beslutas av domstol. En domstols beslut i fråga om kontaktförbud eller tillträdesförbud registreras i belastningsregistret. Ett sådant beslut omfattas dock inte heller av rambeslutet eftersom det inte har avseende på en brottslig gärning.

Av *artikel 4.3* framgår vidare att centralmyndigheten i Sverige, när en uppgift ändras eller gallras i belastningsregistret, ska skicka en underrättelse om det till medborgarstaten. Av *artikel 4.4* följer slutligen att Sverige, på begäran av medborgarstaten, ska tillhandahålla en kopia av domen.

Sverige har alltså enligt rambeslutet en skyldighet att föra in uppgift om medborgarskap i belastningsregistret. Skyldigheten gäller även när den dömda är medborgare både i Sverige och i ett annat land. Av 2 §

förordningen (1999:1134) om belastningsregister framgår vilka uppgifter belastningsregistret ska innehålla. Av första punkten följer att registret ska innehålla identitetsuppgifter. Domstolsverket får, i samråd med Rikspolisstyrelsen och Åklagarmyndigheten, meddela närmare föreskrifter om hur uppgifter ska lämnas till Rikspolisstyrelsen. Av Domstolsverkets författningssamling DVFS 2006:9 (senast ändrad genom DVFS 2011:6), bilaga A, följer att medborgarskap ska anges om den tilltalade är medborgare i en annan stat än Sverige. Dessa föreskrifter tillämpas så att domstolarna inte registrerar medborgarskap om den tilltalade är medborgare både i Sverige och i en annan stat. Bestämmelserna uppfyller därmed inte fullt ut rambeslutets krav. Enligt uppgift från Domstolsverket kommer den aktuella bestämmelsen att ändras så att medborgarskap ska anges av domstolarna även i de fall där den tilltalade är medborgare både i Sverige och i en annan stat. Ändringen ska enligt uppgift träda i kraft senast den 1 juli 2012.

Sverige är enligt rambeslutet skyldigt att underrätta medborgarstaterna om fällande domar som meddelats mot deras medborgare. Av artikel 22 i 1959 års konvention följer att Sverige redan i dag i viss utsträckning är skyldigt att underrätta andra stater om svenska brottmålsdomar beträffande dess medborgare. Enligt den praxis som utvecklats med stöd av artikel 22 skickas sådana underrättelser en gång per år. Underrättelser sker även av icke lagakraftvunna domar. Är en dom överklagad anges detta. Om en dom ändras eller undanröjs av en överrätt, skickas en ny underrättelse vid nästa utskickstillfälle. När en dom har vunnit laga kraft anges detta. Andra ändringar i registret informeras det däremot inte om. Av artikel 12.3 i rambeslutet framgår att rambeslutet ska ersätta artikel 22 i 1959 års konvention i fråga om den underrättelseskyldighet som följer av konventionen.

I 11 § lagen (1998:620) om belastningsregister finns stöd för att lämna ut uppgifter ur belastningsregistret till utländska myndigheter eller mellanfolkliga organisationer. Enligt den bestämmelsen får uppgifter lämnas ut om utlämnandet följer av en internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt. Bestämmelsen i 11 § är en sekretessbrytande regel för belastningsregistret (se 35 kap. 3 § offentlighets- och sekretesslagen [2009:400]). Regeringen får enligt 13 § lagen om belastningsregister meddela närmare föreskrifter om utlämnande av uppgifter ur registret.

Enligt 24 § förordningen om belastningsregister får uppgifter lämnas ut med stöd av 11 § lagen om belastningsregister när de behövs i verksamhet som motsvarar den som bedrivs hos polismyndigheter, Skatteverket, Tullverket, Kustbevakningen och allmänna domstolar för brottsutredningar, åtal och val av påföljd eller om det annars finns särskilda skäl. I 25 § förordningen om belastningsregister finns en bestämmelse om underrättelse till de nordiska länderna. Av denna bestämmelse följer att om en person som är medborgare i eller har hemvist i Danmark, Finland, Island eller Norge genom dom, beslut eller strafföreläggande har ålagts någon annan påföljd än böter, ska Rikspolisstyrelsen underrätta registreringsmyndigheten i den staten. Sådana underrättelser sker veckovis.

I jämförelse med den ordning som tillämpas i dag beträffande utomnordiska stater innebär rambeslutets bestämmelser att underrättelse-

skyldigheten ska fullgöras snarast och fortlöpande. Nuvarande reglering ger visserligen stöd för att uppgifterna får lämnas ut men är ändå inte tillräcklig för att leva upp till rambeslutets krav. Det behövs således en reglering som ålägger centralmyndigheten att snarast underrätta medborgarstaten om lagakraftvunna domar och skicka en underrättelse när en ursprunglig uppgift i belastningsregistret ändras eller gallras.

Rambeslutet föreskriver ingen skyldighet för *centralmyndigheten* att på begäran tillhandahålla en kopia av den fällande domen. Av *artikel 4.4* följer endast att *Sverige*, på begäran av medborgarstaten, ska tillhandahålla en kopia av domen. Centralmyndigheten i Sverige, dvs. Rikspolisstyrelsen, har inte tillgång till de enskilda domstolsavgörandena. Domarna finns i stället hos den domstol som har meddelat avgörandet. Lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ger utländska myndigheter en möjlighet att genom begäran om rättslig hjälp få en kopia av en dom. En sådan begäran kan enligt 2 kap. 6 § i den lagen lämnas direkt till behörig domstol. Att en centralmyndighet utomlands vänder sig direkt till behörig domstol i Sverige bidrar enligt regeringen till en effektivare handläggning än om en begäran ska gå via centralmyndigheten i Sverige. Det nuvarande tillvägagångssättet bör därför även i fortsättningen tillämpas, även för samarbetet enligt rambeslutet. Någon författningsändring i detta avseende är därför inte nödvändig.

Överföringen av uppgifter innebär inte något betydande intrång i den personliga integriteten

Rambeslutet syftar till att förbättra utbytet av uppgifter ur kriminalregister mellan medlemsstaterna. För att avgöra vilka nödvändiga författningsändringar som kräver lagform måste det beaktas att ett ökat informationsutbyte alltid kan medföra en risk för intrång i den personliga integriteten.

Enligt en ny bestämmelse i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen ska var och en gentemot det allmänna vara skyddad mot betydande intrång i den personliga integriteten, om det sker utan samtycke och innebär övervakning eller kartläggning av den enskildes personliga förhållanden. Skyddet mot intrång får begränsas i lag och bara i den ordning som föreskrivs i 2 kap. regeringsformen. Som anges i förarbetena till den aktuella grundlagsbestämmelsen kan registrering i belastningsregistret sägas innebära en kartläggning av alla dem som har dömts eller på annat sätt lagförts för brott, se propositionen En reformerad grundlag (prop. 2009/10:80 s. 178 f.). Registrering i belastningsregistret torde därför innebära en sådan kartläggning som enligt 2 kap. 6 § regeringsformen ställer krav på lagreglering. Ett sådant lagstöd finns också genom bestämmelserna i lagen om belastningsregister. Det skulle möjligen tala för att även skyldigheten enligt *artikel 4.2* i rambeslutet att fortlöpande överföra uppgifter om brottmålsdomar till medborgarstaten bör regleras i lag.

Artikel 4.2 innebär emellertid inte att någon ytterligare registrering i belastningsregistret sker utan endast att redan registrerade uppgifter i enskilda fall lämnas till centralmyndigheten i det land där personen i

fråga är medborgare. Uppgifterna registreras därefter enligt det landets lagstiftning. Systemet innebär inte att andra medlemsstater ges direkt-åtkomst till uppgifter i belastningsregistret eller att det byggs upp en gemensam europeisk databas för kriminalregisteruppgifter. Det är i stället frågan om uppgifter som i betydande utsträckning redan utbyts enligt 1959 års konvention. I förhållande till denna konvention innebär rambeslutet i denna del framför allt att uppgiftsutbytet kommer att ske fortlöpande och på ett mer enhetligt och standardiserat sätt. Dessutom har enligt *artikel 7.2 tredje stycket* i rambeslutet medlemsstaterna rätt att ställa upp villkor om att uppgifterna inte får vidarebefordras för något annat ändamål än brottmålsförfaranden. Som beskrivs i avsnitt 7.9 anser regeringen att sådana villkor regelmässigt bör ställas upp när uppgifter lämnas ut enligt *artikel 4*.

Sammanfattningsvis konstaterar regeringen att de uppgifter som *artikel 4.2* tar sikte på visserligen är av integritetskänsligt slag typiskt sett. Den omständigheten att uppgifter ur belastningsregistret i enskilda fall lämnas ut till en utländsk myndighet bör emellertid inte anses innebära ett sådant betydande intrång i den personliga integriteten som avses i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen. Tvärtom är det frågan om ett uppgiftsutbyte som i hög grad redan rymms inom ramen för nuvarande system och reglering. Vidare kommer de ändamål för vilka uppgifterna får vidarebefordras att vara begränsade. Någon kartläggning i den mening som avses i den aktuella grundlagsbestämmelsen innebär alltså inte själva utlämnandet. I likhet med vad som anges i promemorian anser därför regeringen att centralmyndighetens skyldigheter att i viss omfattning lämna ut uppgifter ur registret i enlighet med *artikel 4.2* kan regleras i förordning. I likhet med vad som anges i promemorian kan även skyldigheten att skicka underrättelser om ändring och gallring regleras i förordning.

Vilka uppgifter som ska överföras

I *artikel 11.1* anges vilka uppgifter som enligt *artiklarna 4.2* och *4.3* ska överföras till den stat där personen är medborgare. Uppgifterna delas in i tre kategorier: obligatoriska uppgifter, fakultativa uppgifter och ytterligare information.

Punkten 1a) anger de s.k. *obligatoriska uppgifter* som alltid ska överföras, utom när centralmyndigheten i det enskilda fallet inte känner till uppgifterna. Dessa uppgifter är följande:

- uppgifter om den dömda personen (fullständigt namn, födelse-datum, födelseort, kön, medborgarskap och, i förekommande fall, tidigare namn),
- uppgifter om domens beskaffenhet (datum för domen, domstolens namn och det datum när domen vann laga kraft),
- uppgifter om det brott som domen gäller (datum för det brott som föranlett domen, brottets beteckning eller brottsrubricering samt hänvisning till tillämpliga rättsliga bestämmelser),
- uppgifter om domens innehåll (primär påföljd samt eventuella kompletterande påföljder, säkerhetsåtgärder och senare beslut som ändrar verkställigheten av påföljden).

Punkten 1b) anger de s.k. *fakultativa uppgifter* som ska överföras om uppgifterna har förts in i kriminalregistret. Dessa uppgifter är följande:

- namnen på den dömda personens föräldrar,
- domens referensnummer,
- platsen för brottet, och
- diskvalifikationer till följd av domen.

Punkten 1c) avser *ytterligare information* som ska överföras, om den är tillgänglig för centralmyndigheten, nämligen

- den dömda personens ID-nummer,
- fingeravtryck som har tagits på personen, och
- i förekommande fall, pseudonym och/eller alias.

Dessutom får centralmyndigheten överföra eventuella andra uppgifter om domar, om dessa har förts in i kriminalregistret.

När det gäller uppgifter under punkterna 1a) och 1b) registreras inte uppgifter om den dömda personens födelseort, namnen på den dömda personens föräldrar, platsen för brottet samt diskvalifikationer till följd av domen i belastningsregistret. Skyldigheten att överföra uppgifter som anges i punkten 1a) och 1b) gäller dock endast om centralmyndigheten känner till uppgifterna i det enskilda fallet eller om uppgifterna har förts in i kriminalregistret. Bestämmelserna i punkterna 1a) och 1b) kräver därför inte några författningsändringar vid sidan av en allmän bestämmelse om skyldigheten för centralmyndigheten att överföra uppgifter som finns registrerade i belastningsregistret.

Fingeravtryck och andra identitetsuppgifter

Som beskrivits ovan innebär regleringen i *artikel 11.1 c)* att en viss typ av uppgifter ska överföras om uppgifterna är tillgängliga för centralmyndigheten. Till dessa uppgifter hör identitetsnummer och fingeravtryck som tagits på den dömda samt i förekommande fall uppgifter om pseudonym och alias.

Om den dömda har ett svenskt person- eller samordningsnummer ska det alltid registreras i belastningsregistret. Uppgift om person- eller samordningsnummer ingår därför i de uppgifter som ska överföras. Detsamma gäller om uppgift om ett utländskt identitetsnummer är känt för centralmyndigheten. I likhet med vad som gäller övriga uppgifter som registreras i belastningsregistret kan närmare bestämmelser om skyldigheten att överföra uppgift om identitetsnummer m.m. regleras på förordningsnivå.

Uppgifter om den dömdes fingeravtryck registreras i fingeravtrycksregistret. Uppgifter om pseudonym och alias registreras i vissa fall i signalementsregistret. Även dessa uppgifter ska överföras om uppgifterna är tillgängliga.

Enligt 4 kap. 11 § polisdatalagen (2010:361) för Rikspolisstyrelsen fingeravtrycks- och signalementsregister. I likhet med promemorians bedömning anser därför regeringen att Rikspolisstyrelsen, såvitt gäller dessa specifika register, har tillgång till uppgifterna på ett sådant sätt som avses i rambeslutet och att det därför finns en skyldighet att föra över uppgifter om fingeravtryck som behandlas i fingeravtrycksregistret. Denna bedömning gäller även beträffande uppgifter i signalements-

registret. I motsats till vad som anges i promemorian anser därför regeringen att även uppgifter om pseudonym och alias i förekommande fall ska föras över. En sådan reglering får anses ligga i linje med promemorians bedömning att uppgifter som är tillgängliga för Rikspolisstyrelsen omfattas av skyldigheten att överföra uppgifterna.

Enligt 2 kap. 15 § polisdatalagen får personuppgifter, om det är förenligt med svenska intressen, lämnas till en utländsk myndighet eller mellanfolklig organisation, om utlämnandet följer av en internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt. Rambeslutet har godkänts av riksdagen och av rambeslutet följer, som beskrivits ovan, en skyldighet att lämna ut uppgifter om fingeravtryck, pseudonym och alias. Polisdatalagen ger alltså stöd för att uppgifterna *får* lämnas ut. För att leva upp till rambeslutet krävs dock att det införs en bestämmelse som ålägger Rikspolisstyrelsen att lämna ut dessa uppgifter. Enligt promemorian kan en sådan bestämmelse införas i förordning.

Överföringen av uppgifter innebär inte att någon ytterligare registrering sker i fingeravtrycks- eller signalementsregister utan endast att redan registrerade uppgifter i enskilda fall lämnas till centralmyndigheten i det land där personen i fråga är medborgare. Uppgifterna registreras därefter enligt det landets lagstiftning. I likhet med den bedömning som gjorts ovan angående överföring av uppgifter om domar anser regeringen att överföring av uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym inte innebär ett sådant betydande intrång i den personliga integriteten som avses i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen. Någon kartläggning i den mening som avses i den bestämmelsen innebär därför inte själva utlämnandet. I likhet med vad som anges i promemorian anser därför regeringen att centralmyndighetens skyldighet att i viss omfattning lämna ut uppgifter ur fingeravtrycks- och signalementsregister kan regleras i förordning.

7.4 Lagring av uppgifter som fortlöpande överförs till Sverige

Regeringens förslag: I lagen om belastningsregister införs en bestämmelse om att uppgifter om den som avses med en dom eller ett beslut som har meddelats i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen ska föras in i registret om uppgiften har överförts till Sverige med stöd av rambeslutet.

I polisdatalagen införs en bestämmelse med innebörden att uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym som med stöd av rambeslutet överförts till Sverige får behandlas i fingeravtrycks- eller signalementsregister. Sådana uppgifter får dock endast behandlas om det för motsvarande gärning i Sverige är föreskrivet fängelse i ett år eller däröver och den som uppgifterna avser vid tidpunkten för gärningen hade fyllt femton år.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i allt väsentligt med regeringens. I promemorian föreslås dock inte att uppgifter om alias och pseudonym som överförs till Sverige ska registreras i

signalementsregistret. I promemorian föreslås att uppgifter om den dömda personens föräldrars namn, tillsammans med vissa andra uppgifter, ska registreras i ”särskild ordning” i stället för att föras in i registret.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har inte yttrat sig särskilt över förslaget. Förslaget tillstyrks av *Göteborgs tingsrätt*, *Migrationsverket* och *Advokatsamfundet* ifrågasätter rimligheten av att det i belastningsregistret förs in uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag. *Advokatsamfundet* anser vidare att det saknas skäl för att föra in uppgifter om namn på den dömdes föräldrar och liknande perifera uppgifter i belastningsregistret och motsätter sig förslaget i den delen, samt anser att det bör införas en kontroll av riktigheten av de uppgifter som ska registreras i belastningsregistret. Slutligen anser *Advokatsamfundet* att det är svårt att jämföra gärningar, brottskategorier och brottsrubriceringar i de olika medlemsstaterna och att rent språkligt översätta rättsliga begrepp. *Advokatsamfundet* ifrågasätter därför om den automatiserade översättningen av brottmålsdomar och påföljder kommer att innefatta tillräckliga rättssäkerhetsgarantier i enskilda fall. Enligt *Datainspektionen* kan promemorians förslag innebära svårigheter att i ett enskilt fall avgöra om förutsättningar föreligger för att lagra överförda fingeravtrycksuppgifter. Enligt *Datainspektionen* bör skyldigheten att lagra dessa uppgifter i stället knyta an till om personen i fråga varit häktad i målet.

Skälen för regeringens förslag

Skyldigheten att lagra uppgifter som överförs hit

Enligt *artikel 5.1* i rambeslutet ska Sverige som medborgarstat lagra alla uppgifter som fortlöpande överförs till Sverige enligt rambeslutet. Skälet till lagringen är bl.a. att uppgifterna på begäran ska kunna vidarebefordras till en annan medlemsstat för att användas där. Rambeslutet anger inte på vilket sätt uppgifterna ska lagras. Det är i stället medlemsstaterna själva som får avgöra om uppgifterna ska lagras i det nationella kriminalregistret eller i annan ordning.

Regeringen instämmer i promemorians bedömning att det naturliga är att uppgifter om domar som meddelats mot svenska medborgare och som överförs till Sverige med stöd av rambeslutet förs in i belastningsregistret. Därigenom kommer domar som meddelats i Sverige och domar som meddelats i andra medlemsstater att lagras på ett och samma ställe. Det överensstämmer med den ordning som gäller i dag beträffande uppgifter om domar som överförs hit med stöd av 1959 års konvention.

I 3 och 4 §§ lagen (1998:620) om belastningsregister anges de allmänna förutsättningarna för registrering i belastningsregistret. Enligt 3 § ska registret bl.a. innehålla uppgifter om den som genom dom, beslut, strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot har ålagts påföljd för brott. Enligt 4 § ska belastningsregistret även innehålla uppgifter om dom eller beslut som meddelats i utlandet, om uppgiften motsvarar vad som sägs i 3 §. För att en uppgift från utlandet ska föras in i registret krävs dessutom att den kommer från en myndighet i en stat som tillhör Interpol, från denna organisation eller från Europol och att uppgiften

avser en svensk medborgare eller någon som har hemvist i Sverige eller att uppgiften lämnas från en stat enligt överenskommelse mellan Sverige och den staten.

Regleringen i 3 § lagen om belastningsregister innebär att den som för brott har dömts till påföljd ska registreras i belastningsregistret. Med påföljd avses fängelse, villkorlig dom, skyddstillsyn, böter eller penningböter, se propositionen Polisens register (prop. 1997/98:97 s. 164). Det kan med stöd av rambeslutet komma att överföras uppgifter om gärningar som inte utgör brott enligt svensk rätt. Det kan även komma att överföras uppgifter om påföljder m.m. som saknar motsvarighet i det svenska straffsystemet. I dessa fall kan det saknas förutsättningar för registrering i belastningsregistret enligt 3 och 4 §§ lagen om belastningsregister. Även dessa uppgifter ska dock lagras enligt rambeslutet. *Migrationsverket* och *Advokatsamfundet* framför synpunkter på att det i belastningsregistret ska föras in uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk rätt. Det följer dock av rambeslutet att även sådana uppgifter ska lagras, för att kunna vidarebefordras till andra medlemsstater. Som föreslås i avsnitt 7.10 ska dock sådana uppgifter inte vara åtkomliga för myndigheter och enskilda i Sverige. *Advokatsamfundet* ifrågasätter även om den automatiserade översättningen av brottmålsdomar och påföljder kommer att innefatta tillräckliga rätts-säkerhetsgarantier. Regeringen vill i det sammanhanget framhålla att det är viktigt att centralmyndigheten utarbetar rutiner för behandlingen av uppgifterna i belastningsregistret för att säkerställa en hög nivå i fråga om uppgifternas kvalitet och riktighet. Vidare står personuppgifts-behandlingen i belastningsregistret under tillsyn av Datainspektionen, vilket även det bidrar till att säkerställa en korrekt behandling av uppgifterna.

Sammantaget instämmer regeringen i promemorians bedömning att det bör införas en uttrycklig bestämmelse som anger att uppgifter om domar och beslut som överförs till Sverige med stöd av rambeslutet ska föras in i belastningsregistret. I likhet med vad som föreslås i promemorian anser regeringen att den nya bestämmelsen ska införas i lag, dvs. i lagen om belastningsregister.

Vilka uppgifter som ska lagras

I artikel 11.2 anges vilka uppgifter centralmyndigheten i medborgarstaten ska lagra inom ramen för den fortlöpande överföringen av kriminalregisteruppgifter enligt rambeslutet. Bestämmelsen innebär att centralmyndigheten ska lagra alla uppgifter som anges i punkterna 1a) (*obligatoriska uppgifter*) och 1b) (*fakultativa uppgifter*). Vidare får centralmyndigheten i medborgarstaten lagra uppgifter som överförts hit och som anges i punkten 1c) (*ytterligare information*) samt eventuella andra uppgifter om domar som överförts med stöd av rambeslutet. Vilka uppgifter som omfattas av punkterna 1a)-c) har redovisats i avsnitt 7.3.

Närmare föreskrifter om vilka uppgifter belastningsregistret ska innehålla om den som ska registreras enligt 3 och 4 §§ lagen (1998:620) om belastningsregister anges i 2 § förordningen (1999:1134) om belastningsregister. Av den bestämmelsen följer att registret ska inne-

hålla uppgifter om bl.a. namn, personnummer eller samordningsnummer och andra identitetsuppgifter, domen, beslutet, strafföreläggandet eller föreläggandet av ordningsboten, de brott som den registrerade har begått samt påföljden.

Inom ramen för samarbetet enligt rambeslutet kan centralmyndigheten komma att få uppgifter som inte motsvarar de uppgifter som anges i 2 §, men som centralmyndigheten enligt rambeslutet är skyldig att lagra. Enligt promemorians bedömning gäller det uppgifter om den dömda personens födelseort, kön, medborgarskap, tidigare namn, den dömda personens föräldrars namn, datum då domen vann laga kraft samt platsen för brottet. Enligt promemorian bör sådana uppgifter inte registreras i belastningsregistret, eftersom de inte naturligen hör hemma där. Enligt promemorian bör uppgifterna i stället registreras i ”särskild ordning”.

Uppgift om utländskt medborgarskap och datum då domen vann laga kraft registreras redan i dag i belastningsregistret.

När det gäller uppgift om den dömda personens födelseort, kön, tidigare namn och platsen för brottet kan regeringen inte se några principiella hinder mot att dessa uppgifter registreras i belastningsregistret i den utsträckning centralmyndigheten får del av dem. Uppgift om den dömda personens föräldrars namn bör också kunna registreras i registret. Enligt regeringens bedömning saknas därför behov av att registrera uppgifterna i ”särskild ordning”, som föreslås i promemorian. Promemorians förslag i denna del bör därför inte genomföras. Att uppgifterna ska registreras i belastningsregistret kan regleras i förordning. Av integritetsskyddsskäl ska dock uppgift om den dömda personens föräldrars namn inte lämnas ut till myndigheter och enskilda i Sverige. Det kan åstadkommas genom en åtkomstbegränsning (se avsnitt 7.10).

Uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym ska lagras

Rambeslutet innebär inte någon skyldighet för medlemsstaterna att lagra uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym som enligt *artikel 11.1c)* överförs till centralmyndigheten i den stat där den dömda är medborgare. Av *artikel 11.2* följer i stället att medlemsstaterna själva avgör om uppgifterna ska lagras nationellt. Syftet med en eventuell lagring är primärt att uppgifterna ska kunna vidarebefordras enligt artikel 7, dvs. lämnas ut tillsammans med kriminalregisteruppgifter avseende en dömd person efter begäran från en annan medlemsstat. Som redovisas i avsnitt 7.7.1 anser regeringen att uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym ska vidarebefordras när uppgifter om en dömd person lämnas ut på begäran av en annan medlemsstat. Regeringen instämmer därför i promemorians bedömning att uppgifter om fingeravtryck som överförs till Sverige med stöd av rambeslutet ska registreras i fingeravtrycksregistret. Enligt regeringens bedömning bör även uppgifter om alias och pseudonym som överförs hit registreras. Sådana uppgifter ska registreras i signalementsregistret.

I promemorian föreslås att fingeravtrycksuppgifter som överförs till Sverige ska registreras om fingeravtryck av den dömda i motsvarande fall skulle ha tagits med stöd av 28 kap. 14 § rättegångsbalken.

Av 28 kap. 14 § rättegångsbalken följer att fingeravtryck får tas av den som är anhållen eller häktad samt att regeringen bemyndigas att meddela närmare föreskrifter om en sådan åtgärd. Av 2 § förordningen (1992:824) om fingeravtryck m.m. följer att fingeravtryck får tas av den som häktats misstänkt för brott samt av den som anhållits som misstänkt för brott, om den anhållne är okänd eller fingeravtryck kan behövas för att utreda om den anhållne har begått brottet eller något annat brott eller om den anhållne anses farlig för den allmänna säkerheten. Enligt 7 § samma förordning ska fingeravtryck tillsammans med en beskrivning av personen skyndsamt sändas till Rikspolisstyrelsen.

Några remissinstanser, bl.a. Datainspektionen, har haft synpunkter på den lagtekniska utformningen av promemorians förslag. Enligt *Datainspektionen* kan promemorians förslag innebära svårigheter att i ett enskilt fall avgöra om förutsättningar föreligger för att registrera de aktuella fingeravtrycksuppgifterna. Enligt inspektionen kan det nämligen vara svårt att i efterhand bedöma om det var nödvändigt att ta fingeravtryck av den dömden för att fastställa identiteten eller för att utreda om den anhållne har begått brottet. *Datainspektionen* har som en rimlig begränsning i stället föreslagit att fingeravtrycksuppgifter som överförs till Sverige ska registreras om den dömden har varit häktad i målet. Regeringen instämmer i de invändningar *Datainspektionen* anför mot promemorians förslag. Att knyta registreringen till om personen i fråga varit häktad i målet är dock inte heller det utan invändningar. I många fall kommer nämligen centralmyndigheten inte att ha någon information om personen varit häktad eller föremål för liknande åtgärder eftersom sådana uppgifter inte ingår bland dem som ska överföras enligt rambeslutet.

Enligt regeringens bedömning är en lämpligare avgränsning i stället att fingeravtrycksuppgifter – i förekommande fall tillsammans med uppgifter om alias och pseudonym – som överförs hit ska registreras om det för motsvarande gärning i Sverige är föreskrivet fängelse i ett år eller däröver. En sådan bestämmelse är lätt att tillämpa och avgränsningen hindrar att fingeravtryck som tagits i mål som rör mindre allvarliga brott, och som sannolikt inte skulle ha medfört att fingeravtryck skulle ha tagits i Sverige, registreras i fingeravtrycksregistret. En sådan avgränsning hindrar vidare att uppgifter om fingeravtryck som tagits på en person som dömts för en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag förs in i registret. Att föra in en sådan uppgift i registret framstår som främmande. Detsamma gäller om uppgifterna avser en person som var under 15 år vid gärningen. I bestämmelsen bör därför anges att uppgifter om fingeravtryck som har lämnats av en person som vid tidpunkten för gärningen inte hade fyllt 15 år inte får behandlas.

7.5 Gallring av uppgifter

<p>Regeringens förslag: I lagen om belastningsregister införs en bestämmelse med innebörden att uppgifter som överförs till Sverige enligt rambeslutet och lagrats i belastningsregistret ska gallras enligt lagens bestämmelse om gallring. Om domsstaten har en kortare gallringsfrist ska dock den tillämpas. Uppgifterna ska dock alltid</p>

gallras senast 20 år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret.

Regeringens bedömning: Uppgifter som överförts till Sverige enligt rambeslutet och lagrats i fingeravtrycks- eller signalementsregistret kan gallras med stöd av nuvarande bestämmelser i polisdatalagen. Någon författningsreglering krävs därför inte i detta avseende.

Promemorians förslag: I promemorian föreslås att en uppgift ska stå kvar i belastningsregistret efter att meddelande om gallring inkommit från domsstaten om uppgiften inte har gallrats enligt de svenska gallringsreglerna. Vidare ska en uppgift stå kvar i belastningsregistret om det föreligger förutsättningar för gallring enligt de svenska reglerna, men meddelande om gallring inte inkommit från domsstaten. Enligt förslaget ska gallringsfristerna kompletteras med bestämmelser om åtkomstbegränsningar som innebär att en uppgift som har gallrats i domsstaten endast får lämnas ut till en svensk myndighet medan en uppgift som har gallrats i Sverige inte får lämnas ut till en svensk myndighet. I promemorian föreslås vidare att, om det före utgången av gallringsfristen görs en ny anteckning beträffande samma person, ska ingen av uppgifterna gallras så länge någon av dem ska finnas kvar i registret. Slutligen föreslås inte i promemorian någon yttersta gallringsfrist.

Remissinstanserna: En majoritet av remissinstanserna har inte särskilt yttrat sig över förslaget. Flera remissinstanser pekar dock på svårigheter som den föreslagna bestämmelsen kan medföra. *Ekobrottsmyndigheten* anser att det är oklart varför uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag ska stå kvar i belastningsregistret efter att de gallrats i domsstaten samt påpekar att den föreslagna gallringsbestämmelsen kan medföra att uppgifter lagras utan någon tidsbegränsning. *Datainspektionen* anser att det måste säkerställas att uppgifter om svenska domar som överförts till andra medlemsstater gallras när uppgiften gallras i Sverige samt att det bör säkerställas att uppgifter som står kvar i belastningsregistret, efter att de gallrats i domsstaten, verkligen gallras när en underrättelse om gallring inkommer från domsstaten.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Allmänna utgångspunkter

I *artikel 5.2* anges bl.a. att vid varje strykning av en uppgift som överförts från domsstaten till medborgarstaten, krävs en motsvarande strykning av uppgift som lagrats i medborgarstaten, för att kunna vidarebefordras till en annan medlemsstat. Av artikeln framgår inte klart om det krävs att medborgarstaten, efter att ha mottagit meddelande om gallring från domsstaten, gallrar uppgiften ur medborgarstatens nationella kriminalregister eller om det är tillräckligt att medborgarstaten ser till att uppgiften inte vidarebefordras till en annan medlemsstat utan att ha uppdaterats.

Enligt 16 § lagen (1998:620) om belastningsregister ska en uppgift i registret, såvitt nu är av intresse, gallras om en domstol efter resning genom dom frikännt den registrerade för den åtalade gärningen eller om

en dom har undanröjts. En uppgift ska vidare gallras om den registrerade avlidit.

Enligt 17 § lagen om belastningsregister ska en uppgift, utöver vad som följer av 16 §, gallras viss tid efter det att uppgiften fördes in i registret. Bestämmelserna innebär att de flesta uppgifter i registret gallras tio år efter verkställd påföljd. Uppgifter om bötespåföljder och flertalet uppgifter som rör personer under 18 år gallras dock efter fem år.

I 18 § lagen om belastningsregister föreskrivs bl.a. att om det före utgången av den tid som anges i 17 § har gjorts en ny anteckning beträffande samma person ska ingen av uppgifterna gallras så länge någon av dem ska finnas kvar i registret. En uppgift ska dock alltid gallras senast tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret.

Uppgifter som ska gallras ur belastningsregistret efter beslut av domstol

I Sverige kan en dom, efter att den vunnit laga kraft, endast ändras genom de extraordinära rättsmedlen återställande av försutten tid, resning och domvilla. En uppgift om dom som har ändrats efter ett extraordinärt förfarande ska gallras enligt 16 § lagen (1998:620) om belastningsregister. För att förhindra att en uppgift vidarebefordras till en annan medlemsstat efter det att centralmyndigheten i Sverige har mottagit en underrättelse från domsstaten om att uppgiften i fråga har gallrats där, måste uppgiften gallras i belastningsregistret. Bestämmelsen i 16 § är inte begränsad till endast domar eller beslut meddelade av svensk domstol. Om centralmyndigheten i Sverige får ett meddelande om att en domstol i domsstaten, efter t.ex. resning eller ett annat liknande sådant förfarande, har frikänt den registrerade, kan uppgiften därför gallras med stöd av 16 §. Någon författningsändring är således inte nödvändig för att leva upp till rambeslutets krav i den delen.

Uppgifter som ska gallras ur belastningsregistret efter viss tid

Enligt promemorians förslag ska en uppgift stå kvar i belastningsregistret även efter det att meddelande om gallring inkommit från domsstaten om uppgiften inte har gallrats enligt de svenska gallringsreglerna. En uppgift ska också stå kvar i registret om det föreligger förutsättningar för gallring enligt de svenska reglerna, men meddelande om gallring inte inkommit från domsstaten. Promemorians förslag innebär också att gallringsfristerna ska kompletteras med bestämmelser om åtkomstbegränsningar som innebär att en uppgift som har gallrats i domsstaten endast får lämnas ut till en svensk myndighet medan en uppgift som gallrats i Sverige inte får lämnas ut till en svensk myndighet. Slutligen föreslås i promemorian att om det före utgången av gallringsfristen görs en ny anteckning beträffande samma person, ska ingen av uppgifterna gallras så länge någon av dem ska finnas kvar i registret och att den nu gällande yttersta fristen om 20 år för gallring av uppgifter ur registret inte ska gälla uppgifter som förts in i registret med stöd av rambeslutet. Promemorians förslag innehåller inga bestämmelser om vid vilken tidpunkt en uppgift ska gallras i de fall där domsstaten saknar

gallringsfrister eller ett meddelande om gallring av andra skäl inte översänds från domsstaten till Sverige.

Flera av remissinstanserna har haft synpunkter på promemorians förslag om gallring och åtkomstbegränsningar. Det har bl.a. gjorts gällande att det kan vara svårt att bedöma vilka gallringsfrister som ska gälla. Även regeringen kan se flera svårigheter med en sådan reglering som föreslås i promemorian.

Som *Ekobrottsmyndigheten* påtalar innebär förslaget bl.a. att uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag kan komma att stå kvar i belastningsregistret även efter det att uppgiften gallrats i domsstaten. Vidare medför den föreslagna bestämmelsen att en till Sverige överförd uppgift om påföljd eller annan åtgärd som saknar motsvarighet här i landet och som inte heller kan jämföras med någon motsvarande påföljd här – t.ex. vissa diskvalifikationer – inte kommer att kunna gallras med stöd av gallringsbestämmelsen i 17 §. Eftersom den yttersta fristen om 20 år för gallring av uppgifter ur belastningsregistret föreslås inte gälla för uppgifter som förts in i registret med stöd av rambeslutet finns en risk för att uppgifter kan komma att lagras utan tidsbegränsning.

Som redovisats i avsnitt 5.3 är dataskyddsrambeslutets bestämmelser tillämpliga på uppgifter i belastningsregistret som har sitt ursprung i andra länder. Av dataskyddsrambeslutet följer att en överförande myndighet får meddela tidsfrister för lagring av uppgifter efter vilka mottagaren ska radera eller blockera uppgifterna eller kontrollera om dessa fortfarande behövs (artikel 9.1 i dataskyddsrambeslutet). Även om det inte klart framgår om rambeslutet kräver att medborgarstaten, efter att ha mottagit ett meddelande om gallring från domsstaten, gallrar uppgiften ur medborgarstatens nationella kriminalregister bör den gallringsbestämmelse som regeringen nu föreslår inte utformas så att den strider mot dataskyddsrambeslutets bestämmelser.

För att undvika de tillämpningsproblem som kan bli följden av promemorians förslag, och för att gallringsfristerna inte ska stå i strid med dataskyddsrambeslutets bestämmelser, föreslår därför regeringen att uppgifter som överförts till Sverige och lagrats i belastningsregistret som huvudregel ska gallras enligt de bestämmelser om gallring som gäller i Sverige och som regleras i 17 § lagen om belastningsregister. Om domsstaten har en kortare gallringsfrist, bör dock domsstatens gallringsregler tillämpas. Med denna lösning kommer domsstatens bestämmelser om möjligheten att använda uppgifter som har sitt ursprung i domsstaten att få så stort genomslag som möjligt, något som även regeringen i godkännandepropositionen betraktat som en rimlig hållning, se propositionen Sveriges antagande av rambeslut om utbyte av uppgifter ur kriminalregister (prop. 2008/09:18 s. 18). Härigenom undviks också den situationen att en uppgift som överförts till Sverige inte gallras för att domsstaten saknar gallringsbestämmelser eller att centralmyndigheten av andra skäl inte får något meddelande om gallring.

För att uppgifter som överförts till Sverige från en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet verkligen gallras när meddelande om gallring inkommer från domsstaten, anser regeringen, till skillnad från promemorian, att bestämmelsen i 18 § andra stycket lagen om belastningsregister – som föreskriver att om det före gallringsfristens

utgång har gjorts en ny anteckning beträffande samma person, ska ingen av uppgifterna gallras så länge någon av dem ska finnas kvar i registret – inte ska tillämpas på uppgifter som överförs från en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet. En uppgift som överförs från en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet, och som inte redan har gallrats enligt de svenska gallringsfristerna, ska således alltid gallras senast när meddelande om gallring inkommer från domslandet. Detta ska gälla även om det finns en ny anteckning beträffande samma person som inte har gallrats.

En till Sverige överförd uppgift om påföljd eller annan åtgärd som saknar motsvarighet här i landet och som inte heller kan jämföras med någon motsvarande påföljd här – t.ex. vissa diskvalifikationer – kommer inte att kunna gallras med stöd av gallringsbestämmelsen i 17 §. Om centralmyndigheten inte får något meddelande om gallring från domsstaten finns det risk för att en sådan uppgift kan komma att lagras utan tidsbegränsning. För att förhindra detta föreslår regeringen att det införs en bestämmelse om att en uppgift som överförs från en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet alltid ska gallras senast tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret. Någon risk för att uppgifter som överförs med stöd av rambeslutet lagras utan tidsbegränsning, vilket *Ekobrottsmyndigheten* väcker farhågor om, kommer därför inte att finnas.

Regeringens förslag innebär att vissa uppgifter i belastningsregistret kan komma att lagras under kortare tid än vad som kan bli fallet med promemorians förslag. En sådan konsekvens får dock anses acceptabel för att skydda den enskildes integritet. Det bör i sammanhanget noteras att rättsliga myndigheter i Sverige, om en uppgift om en dom har gallrats i belastningsregistret men kvarstår i domsstatens kriminalregister, alltid kan begära att få del av uppgifterna av domsstaten i enlighet med *artikel 6* i rambeslutet (se avsnitt 7.7.2).

Datainspektionen anser att det bör säkerställas att uppgifter om svenska domar som överförs till andra medlemsstater gallras när uppgiften gallras i Sverige. På samma sätt som Sverige enligt dataskyddsrambeslutets bestämmelser är skyldigt att gallra uppgifter ur de svenska registren när meddelande om gallring inkommer från domsstaten, är andra medlemsstater skyldiga att gallra uppgifterna ur sina register när Sverige skickar underrättelse om gallring (se avsnitt 7.3). De synpunkter inspektionen framför tillgodoses därmed genom dataskyddsrambeslutets regler.

Uppgifter som ska gallras ur fingeravtrycks- eller signalementsregistret efter viss tid

I rambeslutet anges i *artikel 4.3* att domsstaten ska skicka en underrättelse om gallring av uppgifter i kriminalregistret till medborgarstaten. I de fall domsstaten registrerar uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym i kriminalregistret kommer Sverige därför att få ett meddelande om gallring som även omfattar dessa uppgifter. Om domsstaten registrerar uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym i

något annat register kommer någon underrättelse om gallring av dessa uppgifter inte att skickas med stöd av rambeslutet.

Som redovisats ovan framgår inte helt klart av rambeslutet om medborgarstaten, efter att ha mottagit meddelande om gallring från domsstaten, måste gallra uppgifterna ur medborgarstatens nationella register. Som redovisats i avsnitt 5.3 är dock dataskyddsrambeslutets bestämmelser tillämpliga på uppgifter i fingeravtrycks- och signalementsregistret. Av dataskyddsrambeslutet följer att en överförande myndighet får meddela tidsfrister för lagring av uppgifter efter vilka mottagaren ska radera eller blockera uppgifterna eller kontrollera om dessa fortfarande behövs.

Enligt 4 kap. 4 § polisdatalagen (2010:361) ska uppgifter i fingeravtrycks- och signalementsregistret gallras senast tre månader efter det att uppgifter om personen gallrats ur belastningsregistret. Därmed finns redan i dag stöd för att uppgifter i fingeravtrycks- och signalementsregistret gallras när uppgift om domen gallras i belastningsregistret. Nuvarande bestämmelser om gallring i polisdatalagen är därför i överensstämmelse med dataskyddsrambeslutets bestämmelser.

7.6 Ändring av uppgifter som fortlöpande överförs till Sverige

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i personuppgiftslagen om rättelse gäller vid behandling av personuppgifter enligt lagen om belastningsregister och polisdatalagen. Några författningsändringar i dessa avseenden är därför inte nödvändiga med anledning av rambeslutets bestämmelser om rättelse.

Promemorian berör inte frågan.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har uttalat sig om frågan.

Skälen för regeringens bedömning: Av *artikel 5.2* följer bl.a. att varje ändring av en uppgift som överförs från domsstaten till medborgarstaten, kräver motsvarande ändring i medborgarstaten, för att kunna vidarebefordras till en annan medlemsstat. Som redogjorts för i avsnitt 7.5 framgår det inte klart huruvida artikeln kräver att motsvarande ändring görs av uppgiften i de nationella registren eller om artikeln endast föreskriver att uppgiften inte får vidarebefordras, utan att dessförinnan ha ändrats, till en annan medlemsstat.

Enligt 2 kap. 2 § polisdatalagen (2010:361) gäller bl.a. de grundläggande krav på behandling av personuppgifter som följer av 9 § första stycket h) personuppgiftslagen (1998:204). I den bestämmelsen anges att den personuppgiftsansvarige ska se till att personuppgifter som är felaktiga eller ofullständiga rättas, blockeras eller utplånas. Personuppgiftslagens bestämmelser om rättelse gäller även enligt 20 § lagen (1998:620) om belastningsregister vid behandling av personuppgifter enligt den lagen.

I föregående avsnitt har regeringen tagit ställning till att en uppgift i belastningsregistret eller fingeravtrycks- eller signalementsregistret alltid ska gallras om meddelande om gallring inkommer från domslandet. På

motsvarande sätt bör en uppgift i registren ändras om en uppgift om ändring inkommer från domslaget. Härigenom hindras att felaktiga uppgifter vidarebefordras till en annan medlemsstat. Det följer redan av nuvarande bestämmelser att felaktiga uppgifter ska rättas. Någon författningsändring i detta avseende är därför inte nödvändig.

7.7 Uppgifter som överförs i ett enskilt ärende

7.7.1 När en annan medlemsstat begär uppgifter ur belastningsregistret

Regeringens förslag: I lagen om belastningsregister införs en bestämmelse som möjliggör för centralmyndigheten att lämna ut uppgifter ur belastningsregistret till en myndighet i en annan medlemsstat för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande om en svensk myndighet i motsvarande fall har rätt att få del av uppgifterna.

Regeringens bedömning: Rambeslutets bestämmelser om att centralmyndigheten i medborgarstaten har en skyldighet att lämna ut uppgifter ur kriminalregistret om uppgifterna ska användas i ett brottmålsförfarande bör genomföras på förordningsnivå. Att den dömdes fingeravtryck och uppgifter om alias eller pseudonym i förekommande fall ska bifogas uppgifterna bör också regleras i förordning.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås dock att uppgifter om fingeravtryck ska bifogas kriminalregisteruppgifterna för den dömden, även när uppgifterna ska användas för något annat ändamål än i ett brottmålsförfarande. Det föreslås dock inte att uppgifter om alias och pseudonym ska överföras.

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag och bedömning eller har inget att invända mot dem.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Uppgifter som begärs för att användas i ett brottmålsförfarande

Artikel 6 innehåller bestämmelser om när och hur en begäran om att få ut uppgifter ur en annan medlemsstats kriminalregister kan göras. Skälet till begäran kan bl.a. vara ett pågående brottmålsförfarande (*artikel 6.1*). I *artikel 7* finns bestämmelser om hur medlemsstaterna ska besvara en sådan begäran.

När uppgifter ur kriminalregistret begärs hos medborgarstaten, för att användas i ett brottmål, är medborgarstaten skyldig att överföra uppgifterna. Enligt *artikel 7.1* ställs krav på att utdraget ska innehålla uppgifter om såväl nationella domar som andra domar som medborgarstaten informerats om. Detta gäller såväl uppgifter som överförs från andra medlemsstater efter genomförandet av rambeslutet

som uppgifter som överförts tidigare från andra medlemsstater eller tredjeland och som införts i det nationella kriminalregistret.

Som redovisats i avsnitt 4.1 stöds utländska myndigheters möjligheter att begära uppgifter ur det svenska belastningsregistret enligt nuvarande ordning framför allt på 1959 års konvention. Bestämmelserna i konventionen är, såvitt avser uppgifter som ska användas i brottmålsförfaranden, genomförda genom bestämmelser i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål. Enligt 2 kap. 6 § i den lagen ska en begäran om rättslig hjälp i Sverige ges in till Justitiedepartementet, som lämnar begäran till Åklagarmyndigheten eller till behörig domstol, om inte begäran ska prövas av regeringen. Justitiedepartementet kan även efter samråd med Åklagarmyndigheten lämna begäran direkt till behörig åklagare.

Den ordning som rambeslutet föreskriver, dvs. att den utländska myndighet som efterfrågar uppgifter ur belastningsregistret först vänder sig till sin egen centralmyndighet som i sin tur vänder sig till centralmyndigheten i Sverige, är ny.

I 11–14 §§ lagen om belastningsregister finns bestämmelser som möjliggör utlämnande av uppgifter ur registret till bl.a. utländska myndigheter. Enligt 11 § får uppgifter ur belastningsregistret lämnas till en utländsk myndighet om utlämnandet följer av en internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt. I 24 § förordningen (1999:1134) om belastningsregister anges att uppgifter får lämnas ut med stöd av 11 § lagen om belastningsregister om de behövs i sådan verksamhet som avses i 2 § första stycket 1–3 nämnda lag. Det betyder att uppgifter ur registret får lämnas ut när de behövs för brottsutredning, åtal eller val av påföljd.

Rambeslutet utgör en sådan internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt och som avses i 11 § lagen om belastningsregister. Uppgifter ur registret får därmed lämnas ut i den omfattning som följer av rambeslutet utan hinder av sekretess. Bestämmelsen i 11 § lagen om belastningsregister innebär dock ingen skyldighet för den registerförande myndigheten att lämna ut begärda uppgifter. I likhet med vad som anförs i promemorian lever regleringen därför inte upp till rambeslutets krav. Enligt promemorian krävs en regel som tydligt anger att centralmyndigheten har en skyldighet att lämna ut uppgifter ur belastningsregistret till en myndighet i annan medlemsstat när uppgifterna ska användas i ett brottmålsförfarande enligt rambeslutet. Enligt promemorian kan en sådan bestämmelse införas i förordning.

Som närmare redovisats i avsnitt 4.2 gäller enligt en ny bestämmelse i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen att var och en gentemot det allmänna ska vara skyddad mot betydande intrång i den personliga integriteten, om det sker utan samtycke och innebär övervakning eller kartläggning av den enskildes personliga förhållanden. Skyddet mot intrång får endast begränsas i lag. Frågan är om skyldigheten enligt rambeslutet att på begäran lämna ut uppgifter ur belastningsregistret till andra medlemsstater öppnar upp för en sådan kartläggning som avses i den aktuella grundlagsbestämmelsen.

I avsnitt 7.3. har regeringen tagit ställning för att centralmyndighetens skyldighet att fortlöpande överföra uppgifter om dömda personer till den medlemsstat där personen i fråga är medborgare inte innebär en sådan

kartläggning som avses i 2 kap. 6 § andra stycket regeringsformen. När det gäller nu aktuella uppgifter, nämligen sådana som lämnas ut efter begäran får dessa användas av den mottagande medlemsstaten endast inom ramen för det brottmålsförfarande för vilket uppgifterna begärs. Syftet är inte att uppgifterna ska lagras i det mottagande landets kriminalregister. En skyldighet att på begäran lämna ut uppgifter ur belastningsregistret enligt *artikel 7* innebär därför enligt regeringen inte en sådan kartläggning som avses i den aktuella grundlagsbestämmelsen. Som anges i promemorian kan en bestämmelse som ålägger centralmyndigheten att efter begäran lämna ut uppgifter ur belastningsregistret för användning i brottmålsförfarande enligt *artikel 7* därför införas i förordning.

I promemorian föreslås att fingeravtrycksuppgifter ska bifogas när uppgifter om en dom lämnas ut på begäran av en annan medlemsstat.

Rambeslutet innebär ingen skyldighet för medlemsstaterna att bifoga uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym – som är tillgängliga för centralmyndigheten – när uppgifter lämnas ut på begäran till en annan medlemsstat. Syftet med att lagra uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym som överförs från en annan medlemsstat är dock att de ska kunna vidarebefordras.

I vissa medlemsstater registreras bl.a. uppgifter om fingeravtryck tillsammans med uppgifter om domar. Skälet för det är att säkerställa en korrekt identifiering av uppgifterna. För att underlätta en korrekt identifiering i den mottagande medlemsstaten bör därför uppgifter om fingeravtryck överföras även när uppgifter lämnas ut på begäran, om uppgifterna ska användas i ett brottmålsförfarande. Enligt regeringens bedömning bör samma gälla för uppgifter om alias och pseudonym. En sådan reglering får anses ligga i linje med den bedömning som görs i promemorian. Det kan regleras i förordning.

Uppgifter som begärs för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande

Artikel 7.2 första stycket reglerar den situationen att en begäran om uppgifter ur kriminalregistret görs för något annat ändamål än ett brottmålsförfarande. Samma uppgifter som de som anges *artikel 7.1* ska då föras över, men med den skillnaden att uppgifterna ska överlämnas under de förutsättningar som gäller enligt nationell rätt. Det innebär att medlemsstaterna själva avgör om och i vilken utsträckning uppgifter ska lämnas ut. Regleringen motsvarar i stort vad som gäller enligt artikel 13.2 i 1959 års konvention. Av den artikeln följer nämligen att om uppgifter ur kriminalregister begärs för andra ändamål än användning i ett brottmålsförfarande, ska den anmodade staten svara enligt sin nationella lagstiftning.

Att uppgifter ur belastningsregistret lämnas ut kan i många fall innebära att utländska myndigheter får ett bättre och mer fullständigt underlag vid lämplighetsbedömningar för olika slag av tillstånd, anställningar och liknande. En sådan möjlighet kan vara särskilt betydelsefull när det gäller att förebygga sexuella övergrepp mot barn, vilket är en prioriterad fråga för Sverige såväl som inom EU. Regeringen

delar därför promemorians bedömning att vad som är legitima intressen nationellt också bör ses som berättigade ändamål för att uppgifter ska kunna lämnas ut på begäran av myndigheter i en annan medlemsstat. Myndigheter i andra medlemsstater bör därför kunna få tillgång till uppgifter ur belastningsregistret även för andra ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande.

Som beskrivits i föregående avsnitt innebär den nuvarande regleringen i 11 § lagen om belastningsregister att uppgifter ur registret får lämnas ut till en utländsk myndighet utan hinder av sekretess om utlämnandet följer av en internationell överenskommelse som Sverige efter riksdagens godkännande har tillträtt. Enligt denna bestämmelse krävs dock att utlämnandet *följer* av en internationell överenskommelse. Det kan ifrågasättas om regleringen verkligen ger stöd för ett utlämnande av uppgifter för andra ändamål än brottmål, eftersom rambeslutet inte föreskriver någon skyldighet att lämna ut uppgifter i dessa fall. Rambeslutet föreskriver endast att en anmodad medlemsstat ska svara i enlighet med sin nationella lagstiftning. Det är angeläget att det finns ett tydligt lagstöd för att kunna lämna ut uppgifter även för andra ändamål än brottmål. Regeringen instämmer därför i promemorians bedömning att det bör införas en uttrycklig bestämmelse i lag som ger centralmyndigheten stöd för att lämna ut uppgifter även för andra ändamål.

I promemorian föreslås en ny bestämmelse som innebär att uppgifter ur belastningsregistret får lämnas ut för andra ändamål än brottmål i den utsträckning en svensk myndighet i motsvarande fall är berättigad att få ta del av uppgifterna. Förslaget grundas på samma princip som får anses gälla för rättslig hjälp i Sverige, dvs. att uppgifter ska lämnas ut i samma utsträckning som svenska myndigheter har rätt att få ta del av uppgifterna. Regeringen instämmer i promemorians bedömning att detta är en lämplig begränsning för när uppgifter ska få lämnas ut.

Det är upp till medlemsstaterna att avgöra i vilken utsträckning uppgifter ska lämnas ut för andra ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande. Det finns därför ingen skyldighet att i dessa fall bifoga uppgifter om fingeravtryck. Uppgifter om fingeravtryck kan vara integritetskänsliga och dessa uppgifter bör därför inte lämnas ut i större utsträckning än vad som är nödvändigt. I motsats till den bedömning som görs i promemorian anser därför regeringen att uppgifter om fingeravtryck inte ska lämnas ut när en annan medlemsstat begär uppgifter ur belastningsregistret för att användas för något annat ändamål än i ett brottmålsförfarande. Inte heller uppgifter om alias och pseudonym ska i dessa fall bifogas.

Slutligen bör i detta sammanhang även uppmärksammas Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU av den 13 december 2011 om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi. Direktivet innehåller bl.a. bestämmelser som syftar till att hindra att personer som dömts för sexuella övergrepp mot barn ska kunna arbeta med barn. Enligt direktivet ska arbetsgivare vid rekrytering till yrkesverksamhet eller organiserad frivillig verksamhet som innefattar direkt och regelbunden kontakt med barn få möjlighet att bli informerade om fällande domar enligt direktivet. Direktivet kräver också att medlemsstaterna ska kunna överföra uppgifter ur

kriminalregistren i enlighet med det nu aktuella rambeslutet för andra ändamål än brottmålsförfaranden, när det sker på begäran enligt artikel 6 i rambeslutet och med den berörda personens samtycke. En utredare har fått i uppdrag att bistå departementet med att ta fram ett underlag för bedömningen av vilka författningsåtgärder som eventuellt krävs för att Sverige ska leva upp till direktivet. Uppdraget ska redovisas senast den 13 november 2012.

Enskildas rätt att ta del av uppgifter om sig själva ur registret

Av artikel 6.2 och 6.3 följer att en enskild, som är eller har varit bosatt eller medborgare i Sverige, har rätt att vända sig till en annan medlemsstats centralmyndighet, t.ex. där personen för tillfället vistas eller är bosatt, för att begära uppgifter ur kriminalregistret om sig själv. Den medlemsstatens centralmyndighet kan då vända sig till centralmyndigheten i Sverige för att få ut uppgift om sökanden är dömd i Sverige. Centralmyndigheten i den medlemsstaten har i vissa fall även en skyldighet att inhämta sådana uppgifter.

Enligt 9 § lagen om belastningsregister har en enskild rätt att på begäran skriftligen få ta del av samtliga uppgifter ur registret om sig själv. Enligt tredje stycket i den bestämmelsen ska en begäran om uppgifter ur registret vara skriftlig och undertecknad av sökanden. Bestämmelsen är enligt regeringens bedömning tillämplig även när en förfrågan för enskilds räkning kommer via en centralmyndighet i en annan medlemsstat, under förutsättning att centralmyndigheten vidarebefordrar en undertecknad begäran från den enskilde. En enskild i en annan medlemsstat, som vänder sig till centralmyndigheten i den medlemsstat som han eller hon befinner sig i, har därför samma möjlighet att skriftligen få ta del av uppgifter ur registret om sig själv som en enskild i Sverige. Någon författningsändring är därför inte nödvändig.

7.7.2 En svensk begäran om uppgifter ur kriminalregistret i en annan medlemsstat

Regeringens bedömning: Myndigheter i Sverige, som har rätt att få uppgifter ur belastningsregistret, bör få en möjlighet att vända sig till Rikspolisstyrelsen med en begäran om att få uppgifter från en annan medlemsstats kriminalregister. Det bör regleras i förordning. Även rambeslutets krav i fråga om att centralmyndigheten i vissa fall har en skyldighet att inhämta uppgifter från en annan medlemsstats kriminalregister när en enskild begär uppgifter om sig själv bör genomföras på förordningsnivå.

Promemorians bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås dock att myndigheter i Sverige i viss utsträckning ska ha en skyldighet att inhämta uppgifter ur andra medlemsstaters kriminalregister.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians bedömning eller har inget att invända mot bedömningen. *Åklagarmyndigheten* anser att en skyldighet för åklagare och domstolar att i vissa fall inhämta uppgifter från andra medlemsstaters kriminalregister kan orsaka praktiska problem i mål som ska handläggas skyndsamt. Enligt *Kriminalvården* bör det klargöras vilka situationer som kan anses utgöra en del i ett brottmålsförfarande, eftersom det har betydelse för den anmodade statens skyldighet att lämna ut uppgifter och därmed svenska myndigheters möjlighet att få del av uppgifterna. *Skolverket* är positivt till att uppgifter om utländska domar ska kunna vara tillgängliga för andra syften än brottmålsförfaranden, till exempel i anställningsförfaranden som rör omsorg om barn.

Skälen för regeringens bedömning

Allmänna utgångspunkter

Artikel 6 i rambeslutet innehåller bestämmelser om när och hur en begäran om att få ut uppgifter ur en annan medlemsstats kriminalregister kan göras. Enligt *artikel 6.1* får centralmyndigheten, när en begäran inkommer om uppgifter som finns i en medlemsstats kriminalregister, i sin tur rikta en begäran till en annan medlemsstats centralmyndighet. Artikeln innebär att centralmyndigheten i Sverige, när en begäran om att få ut uppgifter ur andra medlemsstaters kriminalregister inkommer från myndigheter och enskilda i Sverige, i sin tur får rikta en begäran till en annan medlemsstats centralmyndighet. Artikeln är fakultativ. Sverige kan därför avgöra i vilken utsträckning myndigheter och enskilda ska kunna vända sig till Rikspolisstyrelsen för att få ut sådana uppgifter.

Av *artikel 6.2* följer att centralmyndigheten i Sverige, när en begäran inkommer från en enskild om att få ut uppgifter om sig själv i en annan medlemsstats kriminalregister, i sin tur får rikta en begäran till den medlemsstats centralmyndighet där personen är eller har varit bosatt eller medborgare. Av *artikel 6.3* följer att centralmyndigheten i Sverige, när en enskild som inte är medborgare i Sverige ansöker om att få ut uppgifter om sig själv i belastningsregistret, i sin tur ska rikta en begäran till den medlemsstats centralmyndighet där personen är medborgare.

I vilken utsträckning bör kriminalregisteruppgifter inhämtas?

Som beskrivits ovan får medlemsstaterna i stor utsträckning själva bestämma i vilken utsträckning kriminalregisteruppgifter bör kunna inhämtas från andra medlemsstater för att användas nationellt.

I promemorian görs bedömningen att svenska myndigheter ska kunna begära kriminalregisteruppgifter från andra medlemsstater för användning både i brottmålsförfaranden och för andra ändamål och att myndigheter i viss utsträckning ska ha en skyldighet att inhämta sådana uppgifter.

I lagen (1998:620) om belastningsregister och dithörande förordning finns ett flertal bestämmelser som anger vilka myndigheter och enskilda som har rätt att få utdrag från belastningsregistret och i vilken

omfattning. Möjligheterna att inhämta belastningsregisteruppgifter gäller dels om uppgifterna ska användas vid brottsutredning, åtal och val av påföljd, dels för vissa andra närmare angivna ändamål. I det senare fallet är det i huvudsak frågan om underlag för lämplighetsbedömningar för skilda slag av tillstånd, anställningar och liknande.

Som uttalas i promemorian bör det införas en möjlighet för svenska myndigheter att hos centralmyndigheten i Sverige begära kriminalregisteruppgifter om uppgifterna ska användas i brottmålsförfaranden. Genom att svenska myndigheter även får tillgång till uppgift om domar meddelade i andra medlemsstater i EU kommer myndigheterna att få ett mer fullständigt underlag beträffande den person som uppgifterna avser. Som påtalas av *Åklagarmyndigheten* är det angeläget att nya bestämmelser utformas på ett sätt som inte medför praktiska svårigheter i mål som ska handläggas skyndsamt. Möjligheten att begära kriminalregisteruppgifter från andra medlemsstater kan regleras i förordning.

Kriminalvården har anfört att det bör klargöras vilka situationer som kan anses utgöra en del i ett brottmålsförfarande, eftersom det har betydelse för den anmodade statens skyldighet att lämna ut ett EU-registerutdrag och därmed svenska myndigheters möjlighet att få del av uppgifterna. Med ”brottmålsförfarande” avses enligt rambeslutet förundersökningsstadiet, själva rättegången och verkställigheten av domen. Att begreppet omfattar en stor del av Kriminalvårdens verksamhet torde därmed stå klart.

Regeringen anser vidare, i likhet med vad som uttalas i promemorian, att svenska myndigheter även ska ges möjlighet att inhämta uppgifter för andra ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande. Detta är i linje bl.a. med det arbete som bedrivs inom EU vad gäller bekämpande av sexuella övergrepp mot barn. En sådan möjlighet bör gälla för myndigheter som har rätt att få uppgifter ur belastningsregistret. Detta innebär att arbetsgivare som idag har rätt att från den enskilde få ett utdrag ur belastningsregistret vid ett anställningsförfarande – t.ex. enligt bestämmelserna i skollagen (2010:800) – inte kommer att kunna vända sig till centralmyndigheten för att begära uppgifter ur en annan medlemsstats kriminalregister. Dessa arbetsgivare får även i fortsättningen vända sig till den enskilde som i sin tur får inhämta uppgifterna. Möjligheten för myndigheter att vända sig till centralmyndigheten för att inhämta uppgifter för andra ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande kan regleras i förordning.

Som regeringen har berört i avsnitt 7.7.1 har en särskild utredare fått i uppdrag att ta fram ett underlag för bedömningen av vilka författningsåtgärder som krävs för att Sverige ska leva upp till Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi. I översynen kommer bl.a. att ingå att bedöma vilka åtgärder som krävs för att Sverige ska leva upp till sina åtaganden enligt direktivet, när det gäller inhämtande av kriminalregisteruppgifter för de syften som anges i direktivet.

En enskilds rätt att få ta del av uppgifter om sig själv ur andra medlemsstaters kriminalregister

Av *artikel 6.2* följer att centralmyndigheten i Sverige, när en begäran inkommer från en enskild om att få ut uppgifter om sig själv i en annan medlemsstats kriminalregister, i sin tur *får* rikta en begäran till den medlemsstats centralmyndighet där personen är eller har varit bosatt eller medborgare. I promemorian görs bedömningen att en enskild i dessa situationer ska ha rätt att på begäran få ta del av kriminalregisteruppgifter som kan finnas om honom eller henne i den staten. En sådan begäran ska enligt promemorian kunna göras hos centralmyndigheten. Regeringen delar denna bedömning och anser i likhet med promemorian att det kan regleras i förordning. Av *artikel 6.3* följer att centralmyndigheten i vissa fall även har en skyldighet att inhämta sådana uppgifter utan att det begärs av den registrerade. Även det kan regleras i förordning.

7.7.3 Tidsfrister och språk

Regeringens bedömning: Rambeslutets bestämmelser om språk och tidsfrister kräver inga lagändringar.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: En majoritet av remissinstanserna tillstyrker promemorians bedömning eller har inget att invända mot den.

Skälen för regeringens bedömning: Enligt *artikel 6.4* och *7.5* i rambeslutet ska en begäran och svar på en begäran göras på ett särskilt formulär som bifogats rambeslutet. Vidare ska enligt *artikel 10* begäran göras på det officiella språket eller ett av de officiella språken i den anmodade medlemsstaten. Enligt samma artikel ska den anmodade staten svara på sitt officiella språk om de berörda staterna inte kommer överens om annat.

Enligt *artikel 8.1* och *8.2* ska svar på en begäran om utdrag ur kriminalregistret skickas inom vissa angivna tidsfrister. Ansökningar från myndigheter ska som huvudregel besvaras inom tio arbetsdagar. Ansökningar från enskilda ska besvaras inom tjugo arbetsdagar.

Rambeslutets bestämmelser om språk och tidsfrister kräver ingen lagstiftning utan kan i den utsträckning det behövs regleras i annan ordning.

7.8 Användningsbegränsningar för svenska myndigheter

Regeringens förslag: I lagen om belastningsregister införs en bestämmelse som ålägger svenska myndigheter, som efter begäran fått uppgifter från en annan medlemsstat, att följa de begränsningar i rätten att använda uppgifterna som följer av rambeslutet samt de ytterligare användningsbegränsande villkor som den överförande medlemsstaten kan ha ställt upp med stöd av rambeslutet. Detta ska gälla oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning. Uppgifter som överförts enligt rambeslutet får dock alltid

användas för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten. I 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen införs en hänvisning till användningsbegränsningen i lagen om belastningsregister.

Regeringens bedömning: Uppgifter som överförs fortlöpande är inte föremål för några användningsbegränsningar för svenska myndigheter enligt rambeslutet.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer till viss del med regeringens. I promemorian görs dock bedömningen att den användningsbegränsning som finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål ska tillämpas när svenska myndigheter tar emot uppgifter från en annan medlemsstat för att användas i brottmålsförfaranden. I promemorian berörs inte behovet av att i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) införa en hänvisning till användningsbegränsningen i lagen (1998:620) om belastningsregister.

Remissinstanserna: En majoritet av remissinstanserna tillstyrker promemorians bedömning eller har inte särskilt yttrat sig över den. *Juridiska fakulteten vid Stockholms universitet* ifrågasätter dock om användningsbegränsningen i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål verkligen är tillämplig på det informationsutbyte som rambeslutet tar sikte på.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Uppgifter som överförs fortlöpande

Av *artikel 7.2 tredje stycket* följer att centralmyndigheten i domsstaten får meddela medborgarstaten att uppgifter som överförs fortlöpande med stöd av *artikel 4.2* inte får vidarebefordras till en annan medlemsstat för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande. Artikel 4.2 reglerar inte i vilken utsträckning svenska myndigheter och enskilda får använda uppgifter som Sverige tagit emot fortlöpande och som förts in i belastningsregistret och fingeravtrycks- och signalementsregistret. Att centralmyndigheten i vissa fall inte får vidarebefordra uppgifterna till andra medlemsstater för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande behöver regleras men kan, som redovisas i avsnitt 7.9 och som föreslås i promemorian, regleras i förordning.

Uppgifter i belastningsregistret och fingeravtrycks- och signalementsregistret, som har sitt ursprung i andra länder, omfattas av dataskyddsrambeslutets bestämmelser, eftersom registren har till huvudsakligt ändamål att ge tillgång till sådana uppgifter som behövs i verksamhet hos brottsbekämpande myndigheter. Eftersom uppgifter som överförs fortlöpande och förts in i dessa register inte är föremål för några begränsningar i rätten att använda uppgifter nationellt enligt det nu aktuella rambeslutet är därför dataskyddsrambeslutets bestämmelser om tillåtna ändamål för behandling av personuppgifter tillämpliga. En grundläggande regel enligt dataskyddsrambeslutet är, som redovisats i avsnitt 4.1, att uppgifter som mottagits inte får behandlas för något annat ändamål än det ursprungliga, dvs. det ändamål för vilket de överfördes eller gjordes tillgängliga. Vidarebehandling av uppgifter är dock alltid

tillåten bl.a. för att förebygga, förhindra eller upptäcka annan brottslig verksamhet, utreda eller beivra andra brott eller verkställa andra straffrättsliga påföljder än de för vilka uppgifterna överfördes eller gjordes tillgängliga.

Möjligheten att lämna ut uppgifter ur belastningsregistret och fingeravtrycks- och signalementsregistret, och för vilka ändamål uppgifterna får användas, regleras i Sverige i lagen och förordningen om belastningsregister samt i polisdatalagen (2010:631) och i polisdataförordningen (2010:1155). Detta innebär att bestämmelserna i dessa författningar måste vara i överensstämmelse med dataskyddsrambeslutets bestämmelser om tillåtna ändamål för behandling av personuppgifter.

I 2 § lagen (1998:620) om belastningsregister beskrivs ändamålet med belastningsregistret. I paragrafen slås fast att registret ska föras för att ge information om sådana belastningsuppgifter som behövs i verksamhet hos polismyndigheter, Skatteverket, Tullverket, Kustbevakningen, åklagarmyndigheter och allmänna domstolar för brottsutredning, åtal och val av påföljd. Registret ska vidare ha till ändamål att förse polismyndigheter och andra myndigheter med de uppgifter som behövs för lämplighetsprövning och tillståndsgivning som anges i författning. Slutligen framgår att registret även får användas för att lämna ut uppgifter till enskilda om det är av särskild betydelse i den enskildes verksamhet. Även om det inte framgår av ändamålsbestämmelsen får uppgifter i registret även användas för historiska, statistiska eller vetenskapliga ändamål, se propositionen Polisens register (prop. 1997/98:97 s 158 f.). I vilken utsträckning Rikspolisstyrelsen får behandla uppgifterna genom utlämnande är reglerat i lagen och dithörande förordning. Bestämmelserna innebär att uppgifter får lämnas ut till de myndigheter, och i viss utsträckning enskilda, till vilka registret även har till ändamål att ge information om begångna brott m.m.

I 1 kap. 1 § polisdatalagen (2010:361) anges att syftet med den lagen är att ge polisen möjlighet att behandla personuppgifter på ett ändamålsenligt sätt i sin brottsbekämpande verksamhet och att skydda människor mot att deras personliga integritet kränks vid sådan behandling. I vilken utsträckning polisen får behandla uppgifterna genom utlämnande är reglerat i lagen och dithörande förordning. Detta innebär att uppgifter endast får lämnas ut för det ändamål för vilket registren förs, dvs. brottsbekämpande verksamhet.

Eftersom uppgifter ur belastningsregistret och fingeravtrycks- och signalementsregistret endast får lämnas ut med stöd av lagen och förordningen (1999:1134) om belastningsregister samt polisdatalagen och polisdataförordningen (2010:1155) får uppgifter inte lämnas ut i strid med de ändamål för vilka registren förs.

Uppgifter som inhämtas för att användas i ett brottmålsförfarande

Enligt *artikel 9.1* i rambeslutet får en medlemsstat som efter begäran om kriminalregisterutdrag tagit emot personuppgifter inom ramen för ett brottmålsförfarande endast använda uppgifterna i det brottmålsförfarande för vilket uppgifterna begärdes. Uppgifterna får dock enligt *artikel 9.3*

alltid användas av den begärande medlemsstaten för att avvärja ett omedelbart och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

Dataskyddsrambeslutet är tillämpligt på behandlingen av uppgifter som efter begäran lämnas ut till Sverige för att användas i ett brottmålsförfarande. Huvudregeln enligt dataskyddsrambeslutet är, som tidigare redovisats, att uppgifter som mottagits inte får behandlas för något annat ändamål än det ursprungliga. Vidarebehandling av uppgifter är dock alltid tillåten för vissa angivna ändamål. Det nu aktuella rambeslutets bestämmelser om tillåtna ändamål för behandling av uppgifter som på begäran lämnas ut är alltså snävare än dataskyddsrambeslutets bestämmelser. Rambeslutet ger därmed ett starkare integritetsskydd än dataskyddsrambeslutet, vilket dataskyddsrambeslutet medger. Det nu aktuella rambeslutets bestämmelse om att uppgifter om domar som Sverige tagit emot efter begäran, för att användas i ett brottmålsförfarande, endast får användas i det brottmålsförfarande för vilket uppgifterna har begärts, har därför företräde framför dataskyddsrambeslutets bestämmelser.

I promemorian görs bedömningen att bestämmelsen i 5 kap. 1 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål är tillämplig när en svensk myndighet i ett ärende om rättslig hjälp har fått uppgifter från en annan stat för att användas i ett brottmålsförfarande. Enligt den bestämmelsen ska den mottagande myndigheten bl.a. följa de användningsbegränsande villkor som följer av den internationella överenskommelse som låg till grund för att uppgifterna överlämnades.

Som redovisats i avsnitt 7.1 gör regeringen bedömningen att lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål inte ska tillämpas på utbytet av kriminalregisteruppgifter med anledning av rambeslutet.

För att leva upp till rambeslutets bestämmelse om för vilket ändamål uppgifterna får behandlas behöver det därför införas en ny bestämmelse som ger svenska myndigheter lagstöd för att följa rambeslutets bestämmelse om att kriminalregisteruppgifter som har lämnats till en svensk myndighet från en annan medlemsstat för ett visst ändamål inte får användas för ett annat. En sådan bestämmelse bör införas i lagen (1998:620) om belastningsregister. Av bestämmelsen bör framgå att användningsbegränsningen inte gäller om uppgifterna behöver användas för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten, vilket följer av rambeslutet.

Uppgifter som ska användas för andra ändamål än i ett brottmålsförfarande

Enligt *artikel 9.2* får uppgifter som har tagits emot för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande endast användas i den begärande medlemsstaten för det ändamål som har angetts i begäran. Av artikeln följer vidare att den överförande medlemsstaten kan sätta upp ytterligare villkor som begränsar rätten att använda uppgifterna. Uppgifterna får dock enligt *artikel 9.3* alltid användas av den begärande medlemsstaten för att avvärja ett omedelbart och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

Dataskyddsrambeslutet är i och för sig tillämpligt även på behandlingen av uppgifter som Sverige efter begäran tar emot för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande, t.ex. vid tillståndsgivning eller i ett anställningsförfarande, eftersom behandlingen av uppgifterna även i dessa fall har till ändamål att i vid mening användas för att förebygga brott. Det nu aktuella rambeslutets begränsning i rätten att använda uppgifter är dock snävare än dataskyddsrambeslutets ändamålsbegränsningar. För att leva upp till det nu aktuella rambeslutet behövs därför, i likhet med vad som anges i promemorian, en bestämmelse om att svenska myndigheter endast får använda mottagna uppgifter för det ändamål för vilket uppgifterna begärdes. Vidare ska myndigheterna beakta de eventuella ytterligare begränsningar i rätten att använda uppgifterna som den anmodade medlemsstaten kan ha ställt upp med stöd av rambeslutet. Den regel om användningsbegränsning som regeringen föreslår i lagen (1998:620) om belastningsregister bör därför utformas så att den omfattar även uppgifter som inhämtas för att användas för andra ändamål än i ett brottmålsförfarande.

En hänvisning bör göras i offentlighets- och sekretesslagen

I 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) anges att bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i bl.a. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete och lagen (2000:344) om Schengens informationssystem. Den begränsning av rätten att använda uppgifter som följer av rambeslutet, och som föreslås i en ny bestämmelse i lagen om belastningsregister, är av tvingande natur. Det bör därför tas in en hänvisning till den nya bestämmelsen i 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen. Den begränsning av användningen som föreslås medför dock inte att det införs någon begränsning i enskildas rätt enligt tryckfrihetsförordningen att ta del av eller använda sig av allmänna handlingar. Sekretess gäller visserligen inte endast i förhållande till enskilda utan även mellan myndigheter (8 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen). Sekretessen bryts dock i vissa fall genom sekretessbrytande bestämmelser i lag och förordning, se bl.a. 10 kap. offentlighets- och sekretesslagen. Enligt 6 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen ska en myndighet på begäran av en annan myndighet lämna uppgift som den förfogar över, om inte uppgiften är sekretessbelagd eller det skulle hindra arbetets behöriga gång. Om en sekretessbrytande bestämmelse är tillämplig på en uppgift, innebär bestämmelsen i 6 kap. 5 § att en myndighet är skyldig att lämna uppgiften till en myndighet som begär det. Den bestämmelse om användningsbegränsning som nu föreslås får emellertid till följd att en myndighet inte kan utnyttja uppgifterna i sin verksamhet i andra fall än som anges i den föreslagna bestämmelsen i lagen om belastningsregister. Detta innebär att sekretessbrytande regler i praktiken bara torde bli aktuella när en myndighet har rätt att ta del av uppgifterna enligt rambeslutet (jfr prop. 1990/91:131 s. 24 f).

Den föreslagna regleringen innebär ingen ändring i sak och får därför anses ligga inom det beredningsunderlag som finns i lagstiftningsärendet.

7.9 Svenska användningsbegränsningar mot andra medlemsstater

Regeringens bedömning: Centralmyndigheten i Sverige bör ges möjlighet att ställa upp villkor som begränsar utländska myndigheters rätt att använda belastningsregisteruppgifter som överförs såväl fortlöpande som efter begäran. Det bör regleras i förordning.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer delvis med regeringens. I promemorian föreslås dock att centralmyndighetens möjlighet att ställa upp användningsbegränsande villkor när uppgifter lämnas ut för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande ska regleras i lag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har inte särskilt yttrat sig över förslaget.

Skälen för regeringens bedömning

Innehållet i rambeslutet

Vid den fortlöpande överföringen av kriminalregisteruppgifter som avses i *artikel 4.2*, och som berörs i avsnitt 7.8, får enligt *artikel 7.2 tredje stycket* centralmyndigheten i domsstaten meddela medborgarstaten att uppgifter som överförts inte får vidarebefordras för något annat ändamål än för att användas i ett brottmålsförfarande.

I *artikel 9.2* föreskrivs att uppgifter som lämnas ut för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande, utöver de ändamålsbegränsningar som följer av rambeslutet, får förenas med ytterligare villkor som begränsar rätten att använda uppgifterna.

Enligt *artikel 9.4* ska medlemsstaterna se till att uppgifter som vidarebefordras till tredje land omfattas av samma användningsbegränsningar som de som gäller mellan medlemsstaterna.

Vilka användningsbegränsade villkor bör centralmyndigheten i Sverige ställa upp?

I promemorian föreslås att centralmyndigheten i Sverige ska kunna ställa upp användningsbegränsande villkor när uppgifter lämnas ut fortlöpande samt när uppgifter lämnas ut för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande.

Uppgifter som överförs enligt rambeslutet är typiskt sett av integritets-känsligt slag. Även om det redan av rambeslutet följer att uppgifter som efter begäran lämnas ut till en medlemsstat endast får användas för det ändamål för vilket uppgifterna begärdes, instämmer regeringen i promemorians bedömning att det är angeläget att centralmyndigheten i

Sverige ges möjlighet att i den utsträckning rambeslutet ger utrymme till det, ställa upp ytterligare användningsbegränsande villkor.

Till skillnad från vad som anges i promemorian anser regeringen att centralmyndighetens möjlighet, och i vissa fall skyldighet, att ställa upp användningsbegränsande villkor bör regleras på förordningsnivå, även när uppgifter lämnas ut efter begäran för att användas för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande.

Av dataskyddsrambeslutet följer att medlemsstaterna inte ska tillämpa några andra begränsningar när det gäller överföringen av uppgifter till andra medlemsstater än de som gäller motsvarande nationella överföringar av uppgifter. Detta får beaktas när bestämmelserna utformas.

7.10 Begränsad åtkomst för myndigheter och enskilda i Sverige

Regeringens förslag: I lagen om belastningsregister införs en bestämmelse om att en uppgift som överförs till Sverige och som avser en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller en gärning som någon har begått innan han eller hon fyllt 15 år endast får lämnas ut till Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern eller Datainspektionen om det behövs för myndigheternas tillsyn över Rikspolisstyrelsens behandling av personuppgifter i belastningsregistret.

Regeringens bedömning: Uppgifter som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller en gärning som någon har begått innan han eller hon fyllt 15 år bör inte lämnas ut till enskilda i Sverige eller till utländska myndigheter, som enligt förordningen om belastningsregister har rätt att få uppgifter ur registret. Inte heller uppgifter om den dömda personens föräldrars namn bör lämnas ut. Sådana uppgifter får endast lämnas ut till utländska myndigheter som med stöd av rambeslutet begär uppgifter ur belastningsregistret. Det bör regleras i förordning.

Promemorians förslag överensstämmer till viss del med regeringens. I promemorian föreslås dock att åtkomstbegränsningen endast ska gälla för myndigheter och att den ska gälla för uppgifter om gärningar som inte är brottsliga enligt svensk rätt eller som av andra skäl inte skulle ha medfört straffansvar i Sverige. Något undantag från åtkomstbegränsningen för verksamhet som avser tillsyn över Rikspolisstyrelsens behandling av personuppgifter i belastningsregistret föreslås inte. Slutligen föreslås att uppgifter om den dömda personens föräldrars namn, tillsammans med vissa andra uppgifter, ska registreras i särskild ordning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har inte yttrat sig över förslaget. *Rikspolisstyrelsen* noterar att tillsynsmyndigheterna inte kommer att få tillgång till registrerade uppgifter om gärningar som inte är brottsliga enligt svensk rätt.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Enligt *artikel 5.1* i rambeslutet ska medborgarstaten lagra alla uppgifter som fortlöpande överförs. Några bestämmelser som reglerar i vilken utsträckning dessa uppgifter kan lämnas till myndigheter och enskilda i medborgarstaten, och för vilka ändamål, finns inte i rambeslutet.

I promemorian föreslås att en uppgift som överförs till Sverige och som avser en gärning som inte är brottslig enligt svensk rätt eller som av andra skäl inte skulle ha medfört straffansvar här, inte ska lämnas ut till myndigheter i Sverige.

Uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag, t.ex. olaglig abort och rymning från anstalt – brott som förekommer i vissa medlemsstater – bör enligt regeringen inte belasta en person och den framtida bedömningen av honom eller henne här i landet. Mot bakgrund av att endast den som har fyllt 15 år kan dömas för brott i Sverige, bör inte heller uppgifter om gärningar som någon begått innan han eller hon fyllt 15 år belasta en person i Sverige. I likhet med vad som uttalas i promemorian anser därför regeringen att sådana uppgifter inte ska lämnas ut till svenska myndigheter, trots att Sverige är skyldig att registrera dem. För att regleringen ska bli komplett och få den effekt som avses i promemorian bör sådana uppgifter enligt regeringens bedömning inte heller lämnas till enskilda som enligt lagen och förordningen om belastningsregister har rätt att få ut uppgifter ur registret om en annan enskild.

De åtkomstbegränsningar som föreslås i promemorian avser, förutom uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag, även uppgifter som av andra skäl inte skulle ha medfört straffansvar här i landet. En på detta sätt utformad bestämmelse kan komma att träffa bl.a. handlingar där gärningsmannen enligt svensk lagstiftning skulle vara fri från ansvar enligt reglerna om nödvärn. Vidare skulle en gärningsman, som i domsstaten har dömts till straff för viss gärning, i svensk domstol kunna gå fri från ansvar för att Sverige tillämpar en annan uppsåtsbedömning än domsstaten. Sådana jämförelser kan vara mycket svåra att göra och promemorian förslag kan därför medföra oklarheter om uppgiften ska lämnas ut eller inte. Åtkomstbegränsningen bör därför endast gälla uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller gärningar som någon begått innan han eller hon fyllt 15 år.

Eftersom både lagen och förordningen om belastningsregister innehåller bestämmelser om vilka myndigheter och enskilda som har rätt att få uppgifter ur belastningsregistret, och i vilken utsträckning, behöver bestämmelser om åtkomstbegränsningar införas både i lagen och i förordningen. Som *Rikspolisstyrelsen* noterat innebär den av promemorian föreslagna åtkomstbegränsningen att tillsynsmyndigheterna inte kommer att få tillgång till registrerade uppgifter om gärningar som inte är brottsliga enligt svensk rätt samt uppgifter om gärningar som någon har begått innan han eller hon fyllt 15 år. Enligt regeringen är det angeläget att tillsynsmyndigheternas granskning även kan omfatta dessa uppgifter. Det bör därför göras ett undantag från den föreslagna åtkomstbegränsningen för tillsynsmyndigheterna, dvs. Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern och Datainspektionen, såvitt gäller deras tillsynsansvar.

Som redovisats i avsnitt 7.4 ska även uppgift om den dömda personens föräldrars namn registreras i belastningsregistret. Av integritetsskyddsskäl ska inte heller en sådan uppgift lämnas till myndigheter och enskilda i Sverige. Det kan regleras i förordning.

8 Ikraftträdande

Regeringens förslag: De föreslagna lagändringarna ska träda i kraft den 1 januari 2013.

Promemorians förslag: I promemorian föreslås att lagändringarna ska träda i kraft den 1 mars 2012.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna har särskilt yttrat sig över förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Av *artikel 13* framgår att medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i rambeslutet senast den 27 april 2012. Lagändringarna bör därför träda i kraft så snart som möjligt. Några övergångsbestämmelser bedöms inte nödvändiga.

9 Ekonomiska konsekvenser

Regeringens bedömning: De ökade kostnader som det nya informationsutbytet kommer att medföra för Rikspolisstyrelsen kan finansieras inom ramen för befintliga anslag.

Promemorians bedömning innebär att de ökade kostnader som förslaget kommer att medföra bör hanteras på sedvanligt sätt inom ramen för den ordinarie budgetprocessen. Bedömningen av kostnadernas storlek överensstämmer dock i allt väsentligt med regeringens.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har inte yttrat sig över de ekonomiska konsekvenserna av förslaget. *Förvaltningsrätten i Jönköping* anser att övervägandena om de ekonomiska konsekvenserna framstår som mycket osäkra och att en djupare analys skulle behöva göras för att undersöka om inte kostnaderna kommer att bli betydligt större än vad som antagits.

Skälen för regeringens bedömning: Rambeslutet omfattar åtgärder som medlemsstaterna redan i dag bistår varandra med. Med rambeslutet öppnas dock nya vägar och möjligheter för utbyte av information om kriminalregisteruppgifter. Effektiviteten i det rättsliga samarbetet kommer därför att öka, vilket bidrar till en förbättrad brottsbekämpning. Rambeslutet innebär dock även utökade arbetsuppgifter för främst Rikspolisstyrelsen, både som ansvarig för belastningsregistret och i funktionen som centralmyndighet enligt rambeslutet. Frågan är hur de vidgade arbetsuppgifterna kommer att finansiellt påverka styrelsen.

Rikspolisstyrelsens kostnader till följd av rambeslutet omfattar i huvudsak två delar. Den ena delen gäller kostnaderna för att ta fram det tekniska system inom vilket uppgiftsutbytet ska ske. Ett projekt för att ta fram ett sådant system startades under våren 2009 och är planerat att pågå till maj 2012. Kostnaden för projektet har beräknats till sammanlagt 10 miljoner kronor. EU finansierar hälften och resten belastar Rikspolisstyrelsens anslag. Av de kostnader som belastar styrelsen har bedömts att huvuddelen kan finansieras inom befintliga anslagsramar. Några särskilda tillskott för att ta fram det tekniska systemet har inte varit aktuella. Eventuella tillkommande kostnader för att färdigställa systemet för tiden efter maj 2012 torde vara relativt begränsade och kan enligt regeringen finansieras inom ramen för nuvarande anslag.

Den andra delen av Rikspolisstyrelsens kostnader gäller de förvaltningskostnader som utbytet kommer att medföra. Här är det fråga om en anslagsbelastning över tiden som är svårare att uppskatta. Oavsett vilka informationsmängder som Rikspolisstyrelsen kommer att hantera med anledning av rambeslutet, är det tydligt att det kommer att handla om en ökad arbetsvolym och därmed en ökad årlig kostnad.

Den ökade arbetsbelastningen vid Rikspolisstyrelsen till följd av samarbetet enligt rambeslutet avser dels den fortlöpande överföringen av belastningsregisteruppgifter till andra medlemsstater och lagringen här av uppgifter om svenska medborgare som överförs hit, dels hanteringen av ansökningar om kriminalregisteruppgifter i enskilda fall. Här är det framför allt frågan om en ökad arbetsbelastning vid styrelsens registerenhet i Kiruna. Till detta kommer kostnader för att administrera och upprätthålla det tekniska systemet för informationsutbytet. Enligt promemorian kan de sammanlagda kostnaderna till följd av förslaget uppskattas till fem till sex miljoner kronor per år – en bedömning som styrelsen ställt sig bakom.

I likhet med vad som uttalas i promemorian kan konstateras att några säkra beräkningar av de kostnadsmässiga konsekvenserna av förslagen knappast låter sig göra.

Stora delar av det informationsutbyte som rambeslutet tar sikte på hanteras redan i dag av Rikspolisstyrelsen enligt bestämmelser i 1959 års konvention. I denna del innebär rambeslutet framför allt att informationsutbytet kommer att ske mer rutinmässigt och standardiserat. Några i grunden nya arbetsuppgifter är det därför inte frågan. Mot denna bakgrund är det rimligt att anta att kostnaderna för de nya formerna för informationsutbytet kommer att vara relativt begränsade. Enligt regeringen kan dock promemorians uppskattning av de sammanlagda kostnaderna vara något i underkant. Ett rimligt antagande bör i stället vara att kostnaderna visserligen kan komma att stanna på de i promemorian redovisade beloppen men att en årlig kostnad på upp till tio miljoner kronor, i vart fall inledningsvis, inte bör uteslutas. Regeringen bedömer dock att kostnaden inte är större än att den kan finansieras inom ramen för befintliga anslag.

10 Författningskommentar

10.1 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:620) om belastningsregister

4 a §

Uppgifter om den som avses med en dom eller ett beslut som har meddelats i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen ska föras in i registret om uppgifterna har överförts till Sverige enligt artikel 4.2 i rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll.

Paragrafen, som är ny, är en särreglering för samarbetet enligt rambeslutet och ska tillämpas i stället för den generella bestämmelsen i 4 § om domar och beslut som har meddelats i utlandet. Frågan behandlas i avsnitt 7.4.

I paragrafen anges att uppgifter om den som avses med en dom eller ett beslut som har meddelats i en annan medlemsstat, och som överförts till Sverige med stöd av rambeslutet, ska föras in i belastningsregistret. Bestämmelsen innebär att även t.ex. uppgifter om den som har begått en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller om någon har begått en gärning innan han eller hon har fyllt 15 år ska föras in i registret. Av en ny bestämmelse i 6 § tredje stycket följer dock att uppgifter om sådana gärningar inte ska lämnas ut till svenska myndigheter i andra fall än vad som behövs för tillsynen över personuppgiftsbehandlingen enligt lagen. Vilka närmare uppgifter som ska föras in i registret framgår av förordningen (1999:1134) om belastningsregister (se 5 §).

5 §

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter registret ska innehålla om den som ska registreras enligt 3–4 a §§.

Paragrafen innehåller ett bemyndigande för regeringen att meddela närmare föreskrifter om vad registret ska innehålla.

Ändringen innebär att regeringen bemyndigas att meddela föreskrifter även när det gäller uppgifter som ska registreras enligt 4 a §. Frågan behandlas i avsnitt 7.4.

6 §

Personuppgifter ur belastningsregistret ska lämnas ut om det begärs av

1. Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern eller Datainspektionen för deras tillsynsverksamhet,
2. polismyndighet, Skatteverket, Tullverket, Kustbevakningen, åklagarmyndighet eller allmän domstol för verksamhet som avses i 2 § första stycket 1–3,
3. förvaltningsdomstol för prövning enligt 2 § första stycket 4 eller
4. myndighet i övrigt i den utsträckning regeringen för vissa slag av ärenden föreskriver det eller för ett särskilt fall ger tillstånd till det.

Regeringen får föreskriva att en myndighet som avses i första stycket får ha direktåtkomst till registret.

Uppgifter som har förts in i registret enligt 4 a § och som avser en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller en gärning som någon har begått

innan han eller hon har fyllt femton år, får dock endast lämnas ut till de myndigheter som avses i första stycket 1 om uppgifterna behövs hos myndigheterna för tillsynen över Rikspolisstyrelsens personuppgiftsbehandling enligt denna lag.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vilka myndigheter som har rätt att få uppgifter från belastningsregistret. Frågan behandlas i avsnitt 7.10.

Av ett nytt *tredje stycke* följer att uppgifter som har registrerats enligt 4 a § och som avser en gärning som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller en gärning som någon har begått innan han eller hon har fyllt 15 år, endast får lämnas ut till myndighet som avses i första stycket 1 om det behövs för myndigheternas tillsyn över Rikspolisstyrelsens personuppgiftsbehandling enligt lagen. I praktiken är det framför allt fråga om Datainspektionens tillsyn. I den mån Riksdagens ombudsmän eller Justitiekanslern inom ramen för sin generella tillsynsverksamhet utövar tillsyn över Rikspolisstyrelsens personuppgiftsbehandling enligt lagen får uppgifter även lämnas till dessa myndigheter. Övriga myndigheter som anges i paragrafen har inte rätt att få ut uppgifter om gärningar som inte motsvarar brott enligt svensk lag eller en gärning som någon har begått innan han eller hon har fyllt 15 år.

Av 9 § första stycket följer att en enskild alltid har rätt att få ta del av samtliga uppgifter ur registret, dvs. även sådana uppgifter som avses i tredje stycket.

12 a §

Uppgifter ur registret får på begäran enligt rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll lämnas ut till en myndighet i en annan medlemsstat i Europeiska unionen för något annat ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande om motsvarande rätt att få del av uppgifterna finns för en svensk myndighet.

Paragrafen, som är ny, reglerar möjligheten att lämna ut uppgifter ur belastningsregistret till en myndighet i en annan medlemsstat i Europeiska unionen för andra ändamål än att användas i ett brottmålsförfarande. Frågan behandlas i avsnitt 7.7.1.

Paragrafen är tillämplig när en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet begär uppgifter ur registret och ska endast tillämpas när uppgifterna ska användas för något annat ändamål än i ett brottmålsförfarande. Med brottmålsförfarande avses, i enlighet med vad som anges i *artikel 2 b*) i rambeslutet, förundersökningsskedet, själva rättegången och verkställigheten av domen. Om en medlemsstat begär uppgifter för att användas i ett brottmålsförfarande ska i stället 11 § samt kompletterande bestämmelser i förordningen (1999:1134) om belastningsregister tillämpas.

Uppgifter ur registret får enligt paragrafen lämnas ut endast om motsvarande rätt att få del av uppgifterna finns för en svensk myndighet, dvs. om förutsättningar för utlämnande till en svensk myndighet för motsvarande ändamål följer av bestämmelserna i lagen eller förordningen om belastningsregister.

Bestämmelsen är fakultativ och ger Rikspolisstyrelsen rätt att i varje enskilt fall avgöra om uppgifter ur registret ska lämnas ut.

17 a §

Utöver vad som följer av 16 och 17 §§ ska en uppgift som har förts in i registret enligt 4 a § gallras så snart Rikspolisstyrelsen har underrättats av behörig myndighet i den stat som har överfört uppgiften om att uppgiften har gallrats i den staten.

En uppgift som har förts in i registret enligt 4 a § ska alltid gallras senast tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret.

Paragrafen, som är ny, innehåller bestämmelser om gallring efter viss tid av uppgifter som förts in i registret enligt 4 a §. Frågan behandlas i avsnitt 7.5.

I *första stycket* föreskrivs att utöver vad som följer av 16 och 17 §§ ska alla slags uppgifter som har förts in i registret enligt 4 a § alltid gallras så snart Rikspolisstyrelsen har underrättats av behörig myndighet i den stat som överfört uppgiften om att uppgiften har gallrats i den andra staten. Det gäller även om den tid som avses i 17 § inte har löpt ut. Bestämmelsen innebär att den kortaste gallringsfristen alltid ska gälla för uppgifter som överförts hit enligt rambeslutet.

I *andra stycket* finns en bestämmelse om yttersta tidsfrist för gallring av uppgifter som förts in i registret enligt 4 a §. En sådan uppgift ska alltid gallras senast tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret.

21 §

Om en svensk myndighet efter begäran har fått uppgifter från en annan medlemsstat i Europeiska unionen enligt bestämmelserna i rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll, får uppgifterna användas endast för det ändamål som de begärdes för.

Om den medlemsstat som överfört uppgifterna med stöd av rambeslutet har föreskrivit villkor som begränsar rätten att använda uppgifterna, ska myndigheterna följa även dessa villkor.

Första och andra styckena ska gälla oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning. Uppgifter som har överförts enligt rambeslutet får dock alltid användas för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

Paragrafen, som är ny, reglerar svenska myndigheters användning av uppgifter som efter begäran överlämnas från en annan medlemsstat enligt rambeslutet. Frågan behandlas i avsnitt 7.8.

Paragrafen innefattar en begränsning av myndigheternas principiella skyldighet enligt svensk rätt att se till att frågor som uppkommer inom myndighetsområdet blir så utredda som deras beskaffenhet kräver. Paragrafen innefattar alltså en begränsning av denna utrednings-skyldighet, när det gäller de uppgifter som omfattas av rambeslutet.

I *första stycket* föreskrivs att myndigheter i Sverige endast får använda mottagna uppgifter för det ändamål för vilket uppgifterna begärdes. Det innebär att uppgifter som har begärts inom ramen för ett brottmålsförfarande endast får användas inom ramen för det förfarandet. Det innebär vidare att uppgifter som har begärts för något annat ändamål än

att användas i ett brottmålsförfarande endast får användas inom ramen för det ärende för vilka de begärdes.

I *andra stycket* anges vidare att om den översändande medlemsstaten föreskrivit användningsbegränsande villkor med stöd av rambeslutet, ska svenska myndigheter följa dessa villkor.

Av *tredje stycket* följer att användningsbegränsningarna ska gälla oavsett vad som annars är föreskrivit i lag eller annan författning. Villkoren gäller inte bara för den myndighet som tar emot uppgifterna, utan även för alla andra svenska myndigheter som senare får tillgång till dessa, se propositionen om vissa frågor om internationellt samarbete i brottmål m.m. (prop. 1990/91:131 s. 23). Uppgifter som överförts får dock alltid användas för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten. Så kan t.ex. vara fallet om uppgifterna behövs för att avvärja ett överhängande terroristhot eller annan allvarlig brottslighet som kan hota den allmänna säkerheten.

10.2 Förslaget till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

1 kap.

8 §

Denna lag gäller inte när kriminalregisteruppgifter utbyts med stöd av rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll. För sådant utbyte gäller i stället lagen (1998:620) om belastningsregister och föreskrifter som meddelats med stöd av den lagen.

Paragrafen, som är ny, reglerar förhållandet till bestämmelser i lagen (1998:620) och förordningen (1999:1134) om belastningsregister när det gäller utbyte av kriminalregisteruppgifter enligt rambeslutet. Frågan behandlas i avsnitt 7.1.

Paragrafen innebär att lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål inte ska tillämpas när kriminalregisteruppgifter utbyts med stöd av rambeslutet. I stället gäller bestämmelser i lagen och förordningen om belastningsregister. Det innebär att om Sverige skickar eller begär kriminalregisteruppgifter med stöd av rambeslutet ska de bestämmelser som finns i lagen och förordningen om belastningsregister tillämpas. Skulle däremot Sverige eller en annan medlemsstat utbyta information med stöd av den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål av den 20 april 1959 eller 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater av den 29 maj 2000 ska i stället lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål tillämpas.

Om centralmyndigheten i en annan medlemsstat med stöd av rambeslutet begär en kopia av en dom eller andra uppgifter som inte återfinns i belastningsregistret kan dock lagen vara tillämplig. En begäran får i sådana fall lämnas enligt bestämmelserna i den lagen.

10.3 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

9 kap.

2 §

Bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i

1. lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden,
2. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
3. lagen (2000:344) om Schengens informationssystem,
4. lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
5. lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete,
6. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar,
7. lagen (2011:1537) om bistånd med indrivning av skatter och avgifter inom Europeiska unionen, och
8. *lagen (1998:620) om belastningsregister.*

Paragrafen innehåller hänvisningar till vissa lagar om internationellt samarbete på olika områden, vilka innehåller bestämmelser om begränsningar i möjligheten att använda information som har erhållits enligt internationella avtal eller EU-rättsakter inom det aktuella området. Frågan behandlas i avsnitt 7.8.

Punkt 8 är ny och innehåller en hänvisning till lagen (1998:620) om belastningsregister. Ändringen innebär att det tydliggörs att bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan medlemsstat finns även i lagen om belastningsregister.

10.4 Förslaget till lag om ändring i polisdatalagen (2010:361)

4 kap.

12 a §

Utöver vad som anges i 12 § får i fingeravtrycks- eller signalementsregister uppgifter behandlas om en person som har dömts för brott i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen och vars fingeravtrycks- eller signalementsuppgifter har överförts hit med stöd av artikel 4.2 i rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll. Sådana uppgifter får dock endast behandlas om det för motsvarande gärning i Sverige är föreskrivet fängelse i ett år eller däröver och den som uppgifterna avser vid tidpunkten för gärningen hade fyllt femton år.

Paragrafen, som är ny, reglerar när fingeravtrycks- och signalementsuppgifter om en person som överförts med stöd av rambeslutet får behandlas i fingeravtrycks- eller signalementsregistret. Frågan behandlas i avsnitt 7.4.

Paragrafen innebär att fingeravtrycks- och signalementsuppgifter om en person som dömts för brott i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen och som överförts hit med stöd av rambeslutet, får behandlas i fingeravtrycks- eller signalementsregistret. Uppgifterna får dock endast

behandlas om det för motsvarande gärning i Sverige är föreskrivet fängelse i ett år eller däröver. Detta innebär ett krav på att åtminstone det i straffskalan upptagna maxstraffet ska nå den angivna nivån. Vid gradindelade brott gäller den aktuella brottsgradens straffskala. För försök, förberedelse, stämpling och medverkan till brott finns särskilda strafflatituder i 23 kap. brottsbalken som ska beaktas. Av begränsningen till att det för ”motsvarande gärning i Sverige ska vara föreskrivet fängelse i ett år eller däröver” följer vidare att om den gärning som den dömda dömts för inte motsvarar brott enligt svensk lag, får uppgifter om fingeravtryck, alias och pseudonym som överförts hit med stöd av rambeslutet inte behandlas i registren. Vidare krävs det för behandling av uppgifterna att den person som uppgifterna avser vid tidpunkten för gärningen hade fyllt 15 år.

RÄTTSAKTER SOM ANTAGITS I ENLIGHET MED AVDELNING VI I FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

RÅDETS RAMBESLUT 2009/315/RIF

av den 26 februari 2009

om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 31 och 34.2 b,

med beaktande av kommissionens förslag och Konungariket Belgiens initiativ,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

(1) Europeiska unionen har satt upp som sitt mål att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom området frihet, säkerhet och rättvisa. En förutsättning för att uppnå detta mål är att uppgifter ur kriminalregistret utbyts mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna.

(2) Den 29 november 2000 antog rådet, i enlighet med slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999, ett åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål ⁽²⁾. Detta rambeslut bidrar till att uppnå målen enligt åtgärd 3 i programmet, där det föreslås att ett enhetligt utformat formulär skapas för ansökningar om utdrag ur kriminalregister, översatt till unionens alla officiella språk, motsvarande den modell som utarbetats inom Schengeninstitutionerna.

(3) I slutrapporten om den första utvärderingen av den ömsesidiga rättsliga hjälpen i brottmål ⁽³⁾ uppmanas medlemsstaterna att förenkla förfarandena för överföring av handlingar mellan medlemsstaterna genom att, i förekommande fall, använda standardformulär för att underlätta ömsesidig rättslig hjälp.

(4) Behovet av att förbättra kvaliteten på utbytet av uppgifter om domar prioriterades vid Europeiska rådets möte den 25 och 26 mars 2004 i dess uttalande om bekämpande av terrorism, och detta upprepas i Haagprogrammet ⁽⁴⁾, som antogs vid Europeiska rådets möte den 4 och 5 november 2004, i vilket Europeiska rådet efterlyser ökat utbyte av uppgifter om domar och diskvalifikation i nationella register. Dessa mål återges i den åtgärdsplan om genomförande av Haagprogrammet som antogs gemensamt av rådet och kommissionen den 2 och 3 juni 2005.

(5) I syfte att förbättra utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter ur kriminalregistret välkomnas de projekt som utarbetats för att förverkliga detta mål, inbegripet det befintliga projektet för sammanlänkning av nationella kriminalregister. Erfarenheterna från dessa aktiviteter har uppmanat medlemsstaterna att intensifiera sina insatser och visat hur viktigt det är att fortsätta rationaliseringen av informationsutbytet om domar mellan medlemsstaterna.

(6) Detta rambeslut är ett svar på de förväntningar som rådet gav uttryck för den 14 april 2005, efter offentliggörandet av vitboken om utbyte av uppgifter om domar och verkningarna av sådana domar i Europeiska unionen och den policydebatt som följde därpå. Det syftar särskilt till att förbättra utbytet av uppgifter om domar och, där sådana förekommer och införs i den dömande medlemsstatens kriminalregister, om diskvalifikation av medborgare i unionen till följd av en dom i brottmål.

(7) Tillämpningen av de mekanismer som fastställs genom detta rambeslut endast på utbyte av uppgifter ur kriminalregister rörande fysiska personer bör inte påverka det eventuella kommande vidgandet av tillämpningsområdet för sådan mekanismer till att gälla utbyte av uppgifter rörande juridiska personer.

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 17 juni 2008 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁽³⁾ EUT C 216, 1.8.2001, s. 14.

⁽⁴⁾ EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.

- (8) Bestämmelserna om uppgifter om domar som meddelats i andra medlemsstater återfinns för närvarande i artiklarna 13 och 22 i den europeiska konventionen av den 20 april 1959 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Dessa bestämmelser är emellertid inte tillräckliga för att uppfylla de krav som det rättsliga samarbetet för närvarande ställer i ett område som Europeiska unionen.
- (9) I förbindelserna mellan medlemsstaterna bör detta rambeslut ersätta reglerna i artikel 22 i den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Utöver den dömande medlemsstatens skyldighet att förse den medlemsstat där den dömda personen är medborgare med sådana uppgifter om domar som avkunnats mot dess medborgare, vilka införlivas i och ytterligare definieras i rambeslutet, införs även en skyldighet för den medlemsstat där den dömda personen är medborgare att lagra uppgifter som överförs för att garantera att den till fullo kan svara på ansökningar om uppgifter som andra medlemsstater riktar till den.
- (10) Detta rambeslut bör inte påverka möjligheten för rättsliga myndigheter att direkt begära och överföra uppgifter från kriminalregistret enligt artikel 13 jämförd med artikel 15.3 i den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, och inte påverka artikel 6.1 i konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, som infördes genom rådets akt av den 29 maj 2000 ⁽¹⁾.
- (11) Att förbättra spridningen av uppgifter om domar har begränsad nytta, om medlemsstaterna inte kan beakta de överförda uppgifterna. Den 24 juli 2008 antog rådet rambeslut 2008/675/RIF om beaktande av fallande domar avkunnade i Europeiska unionens medlemsstater vid ett nytt brottmålsförfarande i en medlemsstat ⁽²⁾.
- (12) Huvudsyftet med Konungariket Belgiens initiativ uppnås genom detta rambeslut i och med att centralmyndigheten i varje medlemsstat bör begära och ta med alla (tillhandahållna) uppgifter ur kriminalregistret i den medlemsstat där personen är medborgare i sitt utdrag ur kriminalregistret när den besvarar en ansökan från den berörda personen. Kunskap om domar och, där sådana förekommer och införs i kriminalregistret, en därav följande diskvalifikation, är en förutsättning för att de ska få verkan enligt nationell rätt i den medlemsstat där personen avser att utöva yrkesverksamhet med anknytning till tillsyn över barn. Syftet med den mekanism som fastställs i detta rambeslut är bl.a. att se till en person som dömts för sexualbrott mot barn, om en sådan dom mot denna person och, där sådana förekommer och införs i kriminalregistret, en därav följande diskvalifikation har införts i kriminalregistret i den dömande medlemsstaten, inte längre bör kunna dölja denna dom eller diskvalifikation i syfte att utöva yrkesverksamhet med anknytning till tillsyn över barn i en annan medlemsstat.
- (13) Genom detta rambeslut fastställs regler för skydd av personuppgifter som överförs mellan medlemsstaterna som ett resultat av dess tillämpning. De befintliga allmänna reglerna för skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete kompletteras genom de regler som fastställs i detta rambeslut. Vidare är Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter tillämplig på personuppgifter som behandlas på grundval av detta rambeslut. Föreliggande rambeslut införlivar dessutom reglerna i rådets beslut 2005/876/RIF av den 21 november 2005 om utbyte av uppgifter ur kriminalregistret ⁽³⁾, som begränsar möjligheten för den ansökande medlemsstaten att använda uppgifter som mottagits efter en ansökan från dess sida. Genom det här rambeslutet kompletteras dessa regler med specifika regler som gäller när den medlemsstat där personen är medborgare vidarebefordrar uppgifter om domar, som överförs till den av den dömande medlemsstaten.
- (14) Detta rambeslut ändrar inte de skyldigheter och förfaranden som fastställts med avseende på tredjestater enligt den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, i den mån det instrumentet förblir tillämpligt.
- (15) Enligt Europarådets rekommendation nr R(84)10 om kriminalregister och återanpassning av personer som dömts för brott, är huvudsyftet med upprättandet av kriminalregister att informera myndigheter med ansvar för det straffrättsliga systemet om bakgrunden för en person som står inför rätta så att det beslut som ska fattas kan anpassas till den enskilda situationen. Eftersom all annan användning av kriminalregistret som kan påverka den dömdes möjligheter till återanpassning i samhället måste vara så begränsad som möjligt, kan användning av uppgifter som överförs enligt detta rambeslut i andra syften än brottmålsförfaranden begränsas i enlighet med den nationella lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten och i den ansökande medlemsstaten.

⁽¹⁾ EGT C 197, 12.7.2000, s. 3.

⁽²⁾ EUT L 220, 15.8.2008, s. 32.

⁽³⁾ EUT L 322, 9.12.2005, s. 33.

- (16) Syftet med de bestämmelser i detta rambeslut som rör överföring av uppgifter till den medlemsstat där personen är medborgare, för lagring och vidarebefordran är inte att harmonisera medlemsstaternas nationella system för kriminalregister. Detta rambeslut medför ingen skyldighet för den dömande medlemsstaten att ändra sitt interna kriminalregistersystem när det gäller användning av uppgifter för inhemska ändamål.
- (17) Att förbättra spridningen av uppgifter om domar är av begränsat värde om dessa uppgifter inte kan förstås av den mottagande medlemsstaten. En ökad ömsesidig förståelse kan uppnås genom inrättandet av ett "europeiskt standardformat" som möjliggör utbyte av uppgifter på ett enhetligt och elektroniskt sätt och som lätt kan maskinöversättas. Uppgifter om domar som överförts av den dömande medlemsstaten bör översändas på det officiella språket eller något av de officiella språken i den dömande medlemsstaten. Åtgärder bör vidtas av rådet för att inrätta det system för utbyte av uppgifter som införs genom detta rambeslut.
- (18) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns genom artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och som återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (19) Detta rambeslut respekterar subsidiaritetsprincipen som det hänvisas till i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen och som fastställs i artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, eftersom förbättringen av systemen för överföring av uppgifter om domar mellan medlemsstaterna inte i tillräcklig utsträckning kan genomföras av medlemsstaterna var för sig och det krävs samordnade åtgärder i Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen går detta rambeslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- sådan dom till den medlemsstat där den dömda personen är medborgare (*den medlemsstat där personen är medborgare*),
- b) definiera vilka skyldigheter som åligger den medlemsstat där personen är medborgare angående lagring av uppgifter och att ange vilka metoder som ska användas för att besvara en ansökan om uppgifter ur kriminalregistret, och
- c) inrätta en ram för att ett datoriserat system för utbyte av uppgifter om domar mellan medlemsstaterna ska kunna byggas upp och utvecklas på grundval av detta rambeslut och det påföljande beslut som avses i artikel 11.4.

Artikel 2

Definitioner

I detta rambeslut avses med

- a) *dom*: ett lagkraftvunnet avgörande av en brottmålsdomstol mot en fysisk person med avseende på en brottslig gärning om detta avgörande införs i den dömande medlemsstatens kriminalregister.
- b) *brottmålsförfarande*: förundersökningsskedet, själva rättegången och verkställigheten av domen.
- c) *kriminalregister*: ett eller flera nationella register för domar som avkunnats enligt nationell lagstiftning.

Artikel 3

Centralmyndighet

1. Varje medlemsstat ska, för det ändamål som avses i detta rambeslut, utse en centralmyndighet. Medlemsstaterna får emellertid utse en eller flera centralmyndigheter för överföring av uppgifter enligt artikel 4 och för svar enligt artikel 7 på ansökningar enligt artikel 6.

2. Varje medlemsstat ska underrätta rådets generalsekretariat och kommissionen om vilken eller vilka centralmyndigheter som utsetts enligt punkt 1. Rådets generalsekretariat ska meddela medlemsstaterna och Eurojust dessa uppgifter.

Artikel 4

Den dömande medlemsstatens skyldigheter

1. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att alla domar som meddelats på dess territorium, när de tillhandahålls dess nationella kriminalregister, ska innehålla uppgifter om den dömdes medborgarskap, om det rör sig om en medborgare i en annan medlemsstat.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

Syftet med detta rambeslut är att

- a) definiera på vilket sätt en medlemsstat, i vilken en dom avkunnats mot en medborgare i en annan medlemsstat (*den dömande medlemsstaten*), ska överföra uppgifter om en

2. Centralmyndigheten i den dömande medlemsstaten ska snarast underrätta centralmyndigheterna i de andra medlemsstaterna om alla domar som meddelats inom dess territorium mot medborgare i en sådan annan medlemsstat och som upptagits i kriminalregistret.

Om det är känt att den dömda personen är medborgare i flera medlemsstater, ska uppgifterna överföras till var och en av dessa medlemsstater, även om den dömda personen är medborgare i den medlemsstat på vars territorium domen meddelats.

3. Uppgifter om påföljande ändring eller strykning av uppgifter i kriminalregistret ska omgående överföras av centralmyndigheten i den dömande medlemsstaten till centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare.

4. En medlemsstat som har tillhandahållit uppgifter enligt punkterna 2 och 3 ska förse centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare som i enskilda fall ansöker om detta, med en kopia av domarna och påföljande åtgärderna samt alla andra relevanta upplysningar för att den ska kunna avgöra om det krävs någon åtgärd på nationell nivå.

Artikel 5

Skyldigheter som åligger den medlemsstat där personen är medborgare

1. Centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare ska lagra alla uppgifter i enlighet med artikel 11.1 och 11.2 som överförts enligt artikel 4.2 och 4.3 för att kunna vidarebefordra dem enligt artikel 7.

2. Vid varje ändring eller strykning av en uppgift som överförts i enlighet med artikel 4.3 krävs en motsvarande ändring eller strykning av uppgifter som lagrats i den medlemsstat där personen är medborgare i enlighet med punkt 1 i den här artikeln, för att kunna vidarebefordras i enlighet med artikel 7.

3. Den medlemsstat där personen är medborgare får endast använda sådana uppgifter som uppdaterats i enlighet med punkt 2 i denna artikel för vidarebefordran enligt artikel 7.

Artikel 6

Ansökan om uppgifter om domar

1. När, för ett brottmålsförfarande mot en person eller av andra skäl än ett brottmålsförfarande, en ansökan inkommer

om uppgifter som finns i en medlemsstats kriminalregister, får centralmyndigheten i den medlemsstaten i enlighet med dess nationella lagstiftning rikta en ansökan om uppgifter ur kriminalregistret till en annan medlemsstats centralmyndighet.

2. När en person ansöker om uppgifter om sig själv i kriminalregistret, får centralmyndigheten i den medlemsstat till vilken denna ansökan riktas i enlighet med dess nationella lagstiftning rikta en ansökan om ett utdrag ur kriminalregistret och uppgifter därom till en annan medlemsstats centralmyndighet, under förutsättning att den berörda personen är eller har varit bosatt eller medborgare i den ansökande medlemsstaten eller i den anmodade medlemsstaten.

3. När en person ansöker om uppgifter om sig själv i kriminalregistret hos centralmyndigheten i en annan medlemsstat än den medlemsstat där personen är medborgare, efter det att den tidsfrist som anges i artikel 11.7 har löpt ut, ska centralmyndigheten i den medlemsstat till vilken denna ansökan riktas ansöka om uppgifter ur kriminalregistret hos centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare, för att kunna införa dessa uppgifter i det utdrag som ska tillhandahållas den berörda personen.

4. Varje ansökan från en medlemsstats centralmyndighet om uppgifter ur kriminalregistret ska lämnas in på formuläret i bilagan.

Artikel 7

Svar på en ansökan om uppgifter om domar

1. När en ansökan om utdrag ur kriminalregistret enligt artikel 6 riktas till centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare för att användas vid ett brottmålsförfarande, ska den centralmyndigheten till den ansökande medlemsstatens centralmyndighet överföra uppgifter om följande:

- a) Domar som meddelats i den medlemsstat där personen är medborgare och som införts i kriminalregistret.
- b) Domar som meddelats av andra medlemsstater, som överförts till den efter den 27 april 2012 med tillämpning av artikel 4, och lagrats enligt artikel 5.1 och 5.2.
- c) Domar som meddelats av andra medlemsstater, som överförts före den 27 april 2012 samt införts i kriminalregistret.

d) Domar som meddelats av tredjeländer och som därefter överförts och införts i kriminalregistret.

2. När en ansökan om utdrag ur kriminalregistret enligt artikel 6 riktas till centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare av andra skäl än ett brottmålsförfarande, ska den centralmyndigheten när det gäller domar som meddelats i den medlemsstat där personen är medborgare och domar som meddelats av tredjeländer och som därefter överförts till denna och införts i dess kriminalregister, svara enligt sin nationella lagstiftning.

När det gäller uppgifter om sådana domar som meddelats i en annan medlemsstat och som har överförts till den medlemsstat där personen är medborgare, ska centralmyndigheten i den senare medlemsstaten, i enlighet med sin nationella lagstiftning, till den ansökande medlemsstaten överföra uppgifter som lagrats i enlighet med artikel 5.1 och 5.2 och de uppgifter som har överförts till den centralmyndigheten före den 27 april 2012 och som har införts i dess kriminalregister.

När uppgifter överförs i enlighet med artikel 4, får centralmyndigheten i den dömande medlemsstaten informera centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare om att uppgifter om de domar som avkunnats av den förra medlemsstaten och överförts till den senare centralmyndigheten inte får vidarebefordras för något annat ändamål än för brottmålsförfaranden. I detta fall ska centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare, när det gäller sådana domar, informera den ansökande medlemsstaten om vilken annan medlemsstat som hade överfört sådana uppgifter, så att den ansökande medlemsstaten kan rikta en ansökan direkt till den dömande medlemsstaten för att erhålla uppgifter om dessa domar.

3. När ett tredjeland riktar en ansökan om uppgifter ur kriminalregistret till centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare, får den medlemsstat där personen är medborgare svara när det gäller uppgifter om domar som överförts av en annan medlemsstat endast med de begränsningar som är tillämpliga på överföring av uppgifter till andra medlemsstater i enlighet med punkterna 1 och 2.

4. När en ansökan om utdrag ur kriminalregister enligt artikel 6 riktas till centralmyndigheten i en annan medlemsstat än den medlemsstat där personen är medborgare, ska den anmodade medlemsstaten överföra uppgifter om domar som meddelats i den anmodade medlemsstaten och domar mot tredjelandsmedborgare och mot statslösa personer som finns i dess krimi-

nalregister i samma utsträckning som anges i artikel 13 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål.

5. Svaret ska ges med hjälp av formuläret i bilagan. Formuläret ska förses med en förteckning över domar i enlighet med den nationella lagstiftningen.

Artikel 8

Svarsfrister

1. Svar på en ansökan enligt artikel 6.1 ska av centralmyndigheten i den anmodade medlemsstaten omgående och med användande av formuläret i bilagan överföras till centralmyndigheten i den ansökande medlemsstaten, och under alla omständigheter inom högst tio arbetsdagar från den dag då ansökan, i enlighet med nationell lagstiftning, regler eller praxis, inkommit.

Om den anmodade medlemsstaten behöver ytterligare uppgifter för att identifiera den berörda personen, ska den omgående vända sig till den ansökande medlemsstaten för att kunna lämna ett svar inom tio arbetsdagar från den dag då de kompletterande uppgifterna inkommer.

2. Svar på en ansökan som avses i artikel 6.2 ska överföras inom tjugo arbetsdagar från dagen för mottagandet av ansökan.

Artikel 9

Villkor för användning av personuppgifter

1. Personuppgifter som tillhandahållits enligt artikel 7.1 och 7.4 inom ramen för ett brottmålsförfarande får av den ansökande medlemsstaten endast användas inom ramen för det brottmålsförfarande för vilket de begärts, i enlighet med formuläret i bilagan.

2. Personuppgifter som tillhandahållits enligt artikel 7.2 och 7.4 för något annat ändamål än ett brottmålsförfarande får användas av den ansökande medlemsstaten i enlighet med dess nationella lagstiftning endast för de ändamål för vilka de begärts och med beaktande av de begränsningar som den anmodade medlemsstaten angett i formuläret i bilagan till detta rambeslut.

3. Oberoende av punkterna 1 och 2 får personuppgifter som tillhandahållits enligt artikel 7.1, 7.2 och 7.4 användas av den ansökande medlemsstaten för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

4. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att personuppgifter som erhållits från en annan medlemsstat enligt artikel 4 om de överförs till ett tredjeland enligt artikel 7.3, blir föremål för samma användningsbegränsningar som gäller i en ansökande medlemsstat enligt punkt 2 i den här artikeln. Medlemsstaterna ska ange att personuppgifter, om de överförs till ett tredjeland för att användas vid ett brottmålsförfarande, får vidareanvändas av det tredjelandet endast inom ramen för ett brottmålsförfarande.

5. Den här artikeln ska inte gälla personuppgifter som en medlemsstat erhållit enligt detta rambeslut och som ursprungligen kommer från den medlemsstaten.

Artikel 10

Språk

När en ansökan lämnas in enligt artikel 6.1 ska den ansökande medlemsstaten till den anmodade medlemsstaten överföra formuläret i bilagan på det officiella språket eller ett av de officiella språken i den sistnämnda medlemsstaten.

Den anmodade medlemsstaten ska svara på ett av de officiella språken, eller på ett språk som godtas av de båda medlemsstaterna.

Varje medlemsstat får i samband med antagandet av detta rambeslut, eller senare i ett uttalande till rådets generalsekretariat, ange vilka officiella språk inom Europeiska unionen som godtas. Rådets generalsekretariat ska vidarebefordra dessa uppgifter till medlemsstaterna.

Artikel 11

Format och andra sätt att organisera och underlätta utbytet av uppgifter om domar

1. Vid överföringen av uppgifter enligt artikel 4.2 och 4.3 ska centralmyndigheten i den dömande medlemsstaten överföra följande uppgifter:

- a) Uppgifter som alltid ska överföras, utom när centralmyndigheten i det enskilda fallet inte känner till dessa uppgifter (obligatoriska uppgifter):
 - i) Uppgifter om den dömda personen (fullständigt namn, födelsedatum, födelseort (ort och stat), kön, medborgarskap och, i förekommande fall, tidigare namn).
 - ii) Uppgifter om domens beskaffenhet (datum för domen, domstolens namn och det datum när domen vann laga kraft).

- iii) Uppgifter om det brott som domen gäller (datum för det brott som föranlett domen, brottets beteckning eller brottsrubricering samt hänvisning till tillämpliga rättsliga bestämmelser).

- iv) Uppgifter om domens innehåll (särskilt (primär) påföljd samt eventuella kompletterande påföljder, säkerhetsåtgärder, och påföljande beslut som ändrar verkställigheten av påföljden).

- b) Uppgifter som ska överföras om dessa har förts in i kriminalregistret (fakultativa uppgifter):

- i) Namnen på den dömda personens föräldrar.

- ii) Domens ärendenummer.

- iii) Platsen för brottet.

- iv) Diskvalifikationer till följd av domen.

- c) Uppgifter som ska överföras om dessa är tillgängliga för centralmyndigheten (ytterligare information):

- i) Den dömda personens ID-nummer eller typen av och numret på den dömda personens ID-handling.

- ii) Fingeravtryck som tagits på den personen.

- iii) I förekommande fall, pseudonym och/eller alias.

Dessutom får centralmyndigheten överföra eventuella andra uppgifter om domar om de har förts in i kriminalregistret.

2. Centralmyndigheten i den medlemsstat där personen är medborgare ska lagra alla uppgifter av de typer som anges i punkterna 1 a och 1 b som den har tagit emot i enlighet med artikel 5.1, för vidarebefordran i enlighet med artikel 7. I samma syfte får den lagra information av den typ som förtecknas i led c i första stycket och i andra stycket i punkt 1.

3. Intill dess att tidsfristen i punkt 7 löper ut, ska centralmyndigheter i medlemsstaterna som inte har fullföljt den anmälan som avses i punkt 6, överföra alla uppgifter i enlighet med artikel 4, ansökningar i enlighet med artikel 6, svar i enlighet med artikel 7 och andra relevanta uppgifter, på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning och på villkor som möjliggör för centralmyndigheten i den mottagande medlemsstaten att fastställa uppgifternas äkthet.

När den tidsfrist som anges i punkt 7 i denna artikel löper ut, ska medlemsstaternas centralmyndigheter på elektronisk väg överföra sådana uppgifter i ett standardiserat format.

4. Det format som avses i punkt 3 och andra sätt att organisera och underlätta utbytet av uppgifter om domar mellan medlemsstaternas centralmyndigheter, ska fastställas av rådet i enlighet med de tillämpliga förfarandena i fördraget om Europeiska unionen senast den 27 april 2012.

I sådana andra sätt ingår

- a) att definiera alla sätt som kan underlätta förståelsen av de överförda uppgifterna och automatisk översättning av dessa,
- b) att definiera på vilket sätt uppgifterna kan utbytas elektroniskt, särskilt i fråga om vilka tekniska specifikationer som ska tillämpas och, i förekommande fall, tillämpliga utbytesförfaranden, samt
- c) eventuella ändringar i formuläret i bilagan.

5. Om överföringsmetoden i punkterna 3 och 4 inte är tillgänglig, ska första stycket i punkt 3 vara tillämpligt så länge detta förhållande råder.

6. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga tekniska åtgärder för att kunna använda sig av det standardiserade formatet och elektroniskt överföra uppgifter till övriga medlemsstater. Den ska till rådet anmäla det datum från vilket den kan börja genomföra överföringarna.

7. Medlemsstaterna ska genomföra de tekniska åtgärder som avses i punkt 6 inom tre år från och med antagandet av det standardiserade formatet och de olika sätt som krävs för att möjliggöra ett elektroniskt utbyte av uppgifter om domar.

Artikel 12

Förhållande till andra rättsliga instrument

1. I förbindelserna mellan medlemsstaterna innebär detta rambeslut en komplettering av bestämmelserna i artikel 13 i den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, dess tilläggsprotokoll av den 17 mars 1978 och den 8 november 2001, konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och dess protokoll av den 16 oktober 2001⁽¹⁾.

2. För tillämpningen av detta rambeslut ska medlemsstaterna avstå från att sinsemellan göra reservationer med hänvisning till

artikel 13 i den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål.

3. Utan att det påverkar deras tillämpning i förbindelserna mellan medlemsstaterna och tredjeländer ska detta rambeslut, i förbindelserna mellan de medlemsstater som har vidtagit de nödvändiga åtgärderna för att följa detta rambeslut och senast med verkan från och med den 27 april 2012, ersätta bestämmelserna i artikel 22 i den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, kompletterad genom artikel 4 i tilläggsprotokollet av den 17 mars 1978 till konventionen i förbindelserna mellan medlemsstaterna.

4. Härmed upphävs beslut 2005/876/RIF.

5. Detta rambeslut påverkar inte tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstaterna.

Artikel 13

Genomförande

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den 27 april 2012.

2. Medlemsstaterna ska till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning.

3. På grundval av denna information ska kommissionen senast den 27 april 2015 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta rambeslut tillsammans med lagstiftningsförslag, om så är nödvändigt.

Artikel 14

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 26 februari 2009.

På rådets vägnar

I. LANGER

Ordförande

⁽¹⁾ EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

BILAGA

Formulär som avses i artiklarna 6, 7, 8, 9 och 10 i rådets rambeslut 2009/315/RIF om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll

Ansökan om uppgifter ur kriminalregistret

Medlemsstaterna ska fylla i formuläret enligt anvisningarna

a) Upplysningar om den ansökande medlemsstaten:

Medlemsstat:

Centralmyndighet/centralmyndigheter:

Kontaktperson:

Telefon (inklusive riktnummer):

Faxnummer (inklusive riktnummer):

E-postadress:

Postadress:

Ärendets referensnummer, om det är känt:

b) Uppgifter om den berörda personens identitet (*):

Fullständigt namn (förnamn och alla efternamn):

Tidigare namn:

Pseudonym och/eller alias:

Kön: M K

Medborgarskap:

Födelsedatum (med siffror: dd/mm/åååå):

Födelseort (ort och stat):

Faderns namn:

Moderns namn:

Bostadsadress eller känd adress:

Personens ID-nummer eller typ av och nummer på ID-handling:

Fingeravtryck:

Andra identitetsuppgifter om sådana finns tillgängliga:

(*) För att underlätta identifieringen av en person bör så många uppgifter som möjligt fyllas i.

c) Ansökans syfte:

Kryssa i lämplig ruta

1. Ansökan i ett brottmålsförfarande (ange vid vilken myndighet som ärendet pågår och om möjligt ärendenummer)
2. Ansökan utanför ett brottmålsförfarande (ange vid vilken myndighet som ärendet pågår och om möjligt ärendenummer samt kryssa för tillämplig ruta):
 - i) Ansökan från en rättslig myndighet
 - ii) Ansökan från en behörig administrativ myndighet
 - iii) Ansökan från den berörda personen själv om egna uppgifter i kriminalregistret

Ändamål för vilket uppgifterna begärs:

Ansökande myndighet:

- Berörd person samtycker inte till uppgifternas spridning (om den berörda personens samtycke begärs i enlighet med den ansökande medlemsstatens lagstiftning).

Kontaktperson om kompletterande uppgifter krävs:

Namn:

Telefonnummer:

E-postadress:

Övriga upplysningar (exempelvis ansökans angelägenhetsgrad osv.):

Svar på ansökan

Uppgifter om den berörda personen

Kryssa i lämplig ruta

Den undertecknande myndigheten bekräftar följande:

- Kriminalregistret innehåller inga uppgifter om domar mot den berörda personen.
- Kriminalregistret innehåller uppgifter om domar mot den berörda personen. En förteckning över domar bifogas.
- Kriminalregistret innehåller andra uppgifter om den berörda personen. Dessa uppgifter bifogas (frivilligt).
- Kriminalregistret innehåller uppgifter om domar mot den berörda personen, men den dömande medlemsstaten meddelar att uppgifterna om dessa domar inte får vidarebefordras för andra ändamål än för brottmålsförfaranden. Ansökan om ytterligare uppgifter kan sändas direkt till (ange den dömande medlemsstaten):
- I enlighet med lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten får ansökningar för andra ändamål än brottmålsförfaranden inte tas upp till behandling.

Kontaktperson om kompletterande uppgifter krävs:

Namn:

Telefonnummer:

E-postadress:

Övrig information (begränsningar av användningen av uppgifter som rör framställningar som ligger utanför brottmålsförfaranden):

Antal sidor som fogats till svarsformuläret:

Utfärdat i

den

Underskrift och officiell stämpel (om tillämpligt):

Namn och tjänstetitel/organisation:

Bifoga, i tillämpliga fall, en förteckning över domar och översänd materialet till den ansökande medlemsstaten. Formuläret och förteckningen över domar behöver inte översättas till den ansökande medlemsstatens språk.

RÅDETS BESLUT 2009/316/RIF

av den 6 april 2009

om inrättande av det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris) i enlighet med artikel 11 i rambeslut 2009/315/RIF

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 31 och 34.2 c,

med beaktande av rådets rambeslut 2009/315/RIF av den 26 februari 2009 om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll⁽¹⁾, särskilt artikel 11.4,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 29 i fördraget om Europeiska unionen anges att unionens mål ska vara att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Detta mål förutsätter att medlemsstaternas behöriga myndigheter systematiskt utbyter uppgifter ur kriminalregistren på ett sätt som garanterar en gemensam syn på hur uppgifterna ska tolkas och effektivitet i utbytet.
- (2) Uppgifter om fällande domar som en domstol i en medlemsstat meddelat med avseende på en annan medlemsstats medborgare kan inte spridas effektivt med hjälp av nuvarande bestämmelser i Europarådets konvention om inbördes rättshjälp i brottmål av den 20 april 1959. Det finns således ett behov av mer effektiva och tillgängliga förfaranden för utbyte av sådana uppgifter på EU-nivå.
- (3) Behovet av att förbättra utbytet av uppgifter om fällande domar i brottmål angavs som ett prioriterat mål i Europeiska rådets uttalande av den 25–26 mars 2004 om bekämpande av terrorism; målet bekräftades i Haagprogrammet⁽³⁾ och i handlingsplanen⁽⁴⁾ för dess genomförande. Vidare förklarade Europeiska rådet i sina slutsatser av den 21–22 juni 2007 att en datoriserad sammankoppling av kriminalregister på EU-nivå är en politisk prioritering.
- (4) Den datoriserade sammankopplingen av kriminalregister är en del av e-juridikprojektet, som Europeiska rådet vid flera tillfällen under 2007 angav som en prioritering.
- (5) Ett pilotprojekt håller för närvarande på att utarbetas i syfte att koppla samman kriminalregister. Resultaten av projektet kommer att vara ett värdefullt underlag för det fortsatta arbetet med datoriserat utbyte av uppgifter på EU-nivå.
- (6) Detta beslut syftar till att genomföra rambeslut 2009/315/RIF för att bygga upp och utveckla ett datoriserat system för utbyte av uppgifter om fällande domar mellan medlemsstaterna. Ett sådant system bör kunna överföra uppgifter om fällande domar på ett sätt som gör att det är lätt att förstå uppgifterna. Därför bör ett standardiserat format införas som gör det möjligt att utbyta sådana uppgifter i en enhetlig och elektronisk form som medger problemfri maskinöversättning, och som även på andra sätt kan bidra till att organisera och underlätta ett elektroniskt utbyte av uppgifter om fällande domar mellan medlemsstaternas centralmyndigheter.
- (7) Detta beslut bygger på de principer som fastställts i rambeslut 2009/315/RIF och tillämpar och kompletterar dessa principer från en teknisk synpunkt.
- (8) I rambeslut 2009/315/RIF fastställs vilka kategorier av uppgifter som ska föras in i systemet, syftena med och kriterierna för införandet av dessa uppgifter, vilka myndigheter som ska ha tillgång till uppgifterna samt vissa särskilda bestämmelser om skydd av personuppgifter.
- (9) Varken detta beslut eller rambeslut 2009/315/RIF fastställer någon skyldighet att utbyta information om annan dom än brottmålsdom.
- (10) Eftersom syftet med detta beslut inte är att harmonisera nationella system för kriminalregister finns det ingen skyldighet för en medlemsstat där en fällande dom har meddelats att ändra sitt interna system för kriminalregister i fråga om uppgifter som ska användas för inhemska ändamål.

⁽¹⁾ Se sidan 23 i detta nummer av EUT.

⁽²⁾ Yttrandet avgivet den 9 oktober 2008 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT C 198, 12.8.2005, s. 1.

- (11) Det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris) är ett decentraliserat informationstekniskt system. Uppgifterna i kriminalregistren bör endast lagras i databaser som drivs av medlemsstaterna, och det bör inte finnas någon direkt online-åtkomst till andra medlemsstaters datoriserade kriminalregister. Medlemsstaterna bör ansvara för driften av nationella datoriserade kriminalregister och för ett effektivt genomförande av informationsutbyten som de själva deltar i. Inledningsvis bör kommunikationsnätet för säkra transeuropeiska telematikjänster för myndigheter (s-Testa) fungera som gemensam kommunikationsinfrastruktur för Ecris. Alla kostnader för denna gemensamma kommunikationsinfrastruktur bör täckas med medel ur Europeiska unionens allmänna budget.
- (12) Referenstabellerna över brottskategorier och påföljds- och åtgärds-kategorier i detta beslut bör underlätta automatisk översättning och möjliggöra ömsesidig förståelse av den översända informationen med hjälp av ett kods-system. Innehållet i tabellerna är resultatet av en analys av alla de 27 medlemsstaternas behov. Vid analysen togs hänsyn till den kategorisering som tillämpats i pilotprojektet och resultatet av arbetet med att försöka samla olika nationella brott och påföljder och åtgärder i grupper. När det gäller tabellen över brott har man också tagit hänsyn till de harmoniserade gemensamma definitioner som redan fastställts på europeisk nivå och internationellt, samt till de datamodeller som utformats för Eurojust och Europol.
- (13) För att säkerställa ömsesidig förståelse och öppenhet i fråga om den gemensamma kategoriseringen bör varje medlemsstat tillhandahålla en förteckning över de nationella brott och påföljder och åtgärder som faller inom de olika kategorierna i respektive tabell. Medlemsstaterna får beskriva brotten och påföljderna och åtgärderna, och bör, med tanke på hur användbart detta kan vara, uppmuntras att göra så. Sådan information bör göras tillgänglig för medlemsstaterna.
- (14) Referenstabellerna över brottskategorier och påföljds- och åtgärds-kategorier i detta beslut är inte ämnade att fastställa rättslig överensstämmelse mellan brott och påföljder och åtgärder på nationell nivå. De är ett redskap för att hjälpa mottagaren att bättre förstå det eller de förhållanden och den eller de påföljds- och åtgärdstyper som förekommer i den överförda informationen. De nämnda kodernas riktighet kan inte helt garanteras av den medlemsstat som lämnar uppgiften och bör inte utesluta att behöriga myndigheter i den mottagande medlemsstaten tolkar informationen.
- (15) Referenstabellerna över brottskategorier och påföljds- och åtgärds-kategorier bör ses över och uppdateras i enlighet med förfarandet för antagandet av genomförandeåtgärder för beslut enligt fördraget om Europeiska unionen.
- (16) Medlemsstaterna och kommissionen bör samråda med varandra inom rådet i enlighet med villkoren i fördraget om Europeiska unionen, för att utarbeta en icke bindande handbok för tillämpare som bör behandla de förfaranden som styr informationsutbytet, särskilt metoderna för identifiering av gärningsmän, den gemensamma synen på brottskategorierna och påföljds- och åtgärds-kategorierna samt förklara problematiska nationella brott och påföljder och åtgärder samt säkerställa nödvändig samordning för utvecklingen och handhavandet av Ecris.
- (17) För att påskynda utvecklingen av Ecris bör kommissionen vidta en rad tekniska åtgärder för att bistå medlemsstaterna vid förberedandet av den tekniska infrastruktur som krävs för att koppla samman deras datoriserade kriminalregister. Kommissionen kan tillhandahålla medlemsstaterna en genomförandehänvisningsprogramvara, dvs. en lämplig programvara för denna sammankoppling; medlemsstaterna kan välja att använda denna i stället för sin egen anslutningsprogramvara för att genomföra en gemensam uppsättning protokoll som möjliggör utbyte av uppgifter mellan nationella datoriserade kriminalregister.
- (18) Rådets rambeslut 2008/977/RIF av den 27 november 2008 om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete ⁽¹⁾ bör tillämpas vid det datoriserade utbytet av uppgifter ur medlemsstaternas kriminalregister, vilket skulle ge en tillräcklig uppgiftsskyddsnivå vid utbyte av information mellan medlemsstaterna och göra det möjligt för medlemsstaterna att kräva högre standarder på skydd av nationell databehandling.
- (19) Eftersom målet för detta beslut, nämligen att utveckla ett system för datoriserat utbyte av uppgifter om fällande domar mellan medlemsstaterna, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av behovet av en samordnad insats på EU-nivå, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, till vilken det hänvisas i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen går detta beslut inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (20) Detta beslut står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

⁽¹⁾ EUT L 350, 30.12.2008, s. 60.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

Genom detta beslut inrättas det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris).

Genom detta beslut fastställs också komponenterna i ett standardiserat format för elektroniskt utbyte mellan medlemsstaterna av uppgifter ur kriminalregister, särskilt uppgifter om det brott som föranlett en fällande dom och upplysningar om domens innehåll, samt andra allmänna och tekniska aspekter på genomförandet som hör samman med arbetet med att organisera och underlätta informationsutbytet.

Artikel 2

Definitioner

I detta beslut ska definitionerna i rambeslut 2009/315/RIF gälla.

Artikel 3

Det europeiska informationssystemet för utbyte av uppgifter ur kriminalregister (Ecris)

1. Ecris är ett decentraliserat informationstekniskt system som bygger på datoriserade kriminalregister i varje medlemsstat. Det består av följande delar:

a) En anslutningsprogramvara som utformats i enlighet med en gemensam uppsättning protokoll som medger utbyte av uppgifter mellan medlemsstaternas datoriserade kriminalregister.

b) En gemensam kommunikationsinfrastruktur med ett krypterat nät.

2. Detta beslut syftar inte till att inrätta något centraliserat datoriserat kriminalregister. Uppgifter i kriminalregister får endast lagras i databaser som drivs av medlemsstaterna.

3. Medlemsstaternas centralmyndigheter enligt artikel 3 i rambeslut 2009/315/RIF ska inte ha direkt elektronisk tillgång till andra medlemsstaters datoriserade kriminalregister. Medlemsstaterna ska gemensamt och med stöd av kommissionen fastställa bästa tillgängliga teknik för att garantera konfidentialitet och integritet för de uppgifter i kriminalregister som överlämnas till andra medlemsstater.

4. Den berörda medlemsstaten ska ansvara för anslutningsprogramvaran och de databaser som lagrar, sänder och tar emot uppgifter ur kriminalregister.

5. Den gemensamma kommunikationsinfrastrukturen ska vara kommunikationsnätet s-Testa. Alla vidareutvecklingar av detta och alla andra säkra nät ska garantera att den gemensamma kommunikationsinfrastrukturen uppfyller de villkor som fastställs i punkt 6.

6. Kommissionen ska ansvara för den gemensamma kommunikationsinfrastrukturen som ska uppfylla säkerhetskraven och fullt ut motsvara det som krävs av Ecris.

7. För att garantera att Ecris fungerar på ett effektivt sätt ska kommissionen ge allmänt stöd och tekniskt bistånd, inbegripet den insamling och sammanställning av statistik som avses i artikel 6.2 b i och i genomförandehänvisningsprogramvaran.

8. Trots möjligheten att använda Europeiska unionens finansieringsprogram i enlighet med tillämpliga bestämmelser, ska varje medlemsstat bära sina egna kostnader för genomförande, förvaltning, användning och underhåll av sitt datoriserade kriminalregister och den anslutningsprogramvara som avses i punkt 1.

Kommissionen ska bära kostnaderna för genomförande, förvaltning, användning, underhåll och framtida utveckling av den gemensamma kommunikationsinfrastrukturen för Ecris samt genomförande och framtida utveckling av genomförandehänvisningsprogramvaran.

Artikel 4

Format för överföringen av uppgifter

1. När medlemsstaterna i enlighet med artikel 4.2 och 4.3 och artikel 7 i rambeslut 2009/315/RIF översänder uppgifter om ett brotts beteckning eller rättsliga klassificering och om tillämplig lagbestämmelse, ska de hänvisa till motsvarande kod för varje brott om vilket uppgifter ska överföras i enlighet med tabellen över brott i bilaga A. I undantagsfall, om ett visst brott inte motsvarar någon specifik underkategori, ska koden "öppen kategori" i den relevanta eller mest närliggande brottskategorin användas, eller, om det inte finns någon närliggande kategori, ska koden "andra brott" användas.

Medlemsstaterna kan också ge information om graden av fullbordande av och deltagande i brottet och, i tillämpliga fall, förekomsten av fullständig eller partiell befrielse från straffansvar eller av återfall i brottslighet.

2. När medlemsstaterna i enlighet med artikel 4.2 och 4.3 och artikel 7 i rambeslut 2009/315/RIF översänder uppgifter om domens innehåll, särskilt domslutet och eventuella kompletterande påföljder, säkerhetsåtgärder och efterföljande beslut som påverkar verkställigheten av domen, ska de hänvisa till motsvarande kod för varje påföljd och åtgärd om vilken uppgifter ska överföras i enlighet med tabellen över påföljder och åtgärder i bilaga B. I undantagsfall, om en viss påföljd eller åtgärd inte motsvarar någon specifik underkategori, ska koden "öppen kategori" i den relevanta eller mest närliggande påföljds- eller åtgärdskategorierna användas, eller, och om det inte finns någon närliggande kategori, ska koden "andra påföljder och åtgärder" användas.

Medlemsstaterna ska i tillämpliga fall även tillhandahålla tillgängliga uppgifter om typen av och/eller villkoren för verkställighet av den påföljd eller åtgärd som utdömts i enlighet med parametrarna i bilaga B. Parametern "annan dom än brottmålsdom" ska anges endast i sådana fall där uppgifter om en sådan dom tillhandahålls frivilligt av den medlemsstat i vilken den berörda personen är medborgare, som svar på en mottagen framställan om uppgifter om en fällande dom.

Artikel 5

Uppgifter om nationella brott och påföljder och åtgärder

1. Medlemsstaterna ska lämna följande uppgifter till rådets generalsekretariat inför utarbetandet av en sådan icke bindande handbok för tillämpare som avses i artikel 6.2 a:

- a) En förteckning över nationella brott inom var och en av de kategorier som anges i tabellen över brott i bilaga A. Denna förteckning ska inkludera brottets beteckning eller rättsliga klassificering samt en hänvisning till tillämplig lagbestämelse. Den får även omfatta en kort beskrivning av brottsrekvisiten.
- b) En förteckning över typer av domar, eventuella kompletterande påföljder, säkerhetsåtgärder och efterföljande beslut som ändrar verkställigheten av domen enligt nationell lagstiftning, för var och en av de kategorier som det hänvisas till i tabellen över påföljder och åtgärder i bilaga B. Den kan även innehålla en kort beskrivning av den specifika påföljden eller åtgärden.

2. De förteckningar och beskrivningar som avses i punkt 1 ska uppdateras regelbundet av medlemsstaterna. De uppdaterade uppgifterna ska översändas till rådets generalsekretariat.

3. Rådets generalsekretariat ska underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de uppgifter som tagits emot enligt denna artikel.

Artikel 6

Genomförandeåtgärder

1. Rådet ska efter att ha hört Europaparlamentet vid behov anta nödvändiga ändringar av bilagorna A och B med kvalificerad majoritet.

2. Företrädarna för de behöriga enheterna inom medlemsstaternas förvaltningar och kommissionen ska informera och samråda med varandra inom rådet i syfte att

- a) utarbeta en icke bindande handbok för tillämpare som beskriver förfarandet för utbyte av uppgifter via Ecris och som särskilt behandlar metoderna för identifiering av gärningsmän och redogör för den gemensamma synen på brottskategorier och påföljds- och åtgärdskategorierna i bilagorna A och B,
- b) samordna sina åtgärder för utvecklingen och driften av Ecris, särskilt avseende
 - i) fastställande av system och förfaranden för loggning som ger möjlighet att övervaka hur Ecris och fastställandet av icke personrelaterad statistik över utbytet av uppgifter ur kriminalregister via Ecris fungerar,
 - ii) antagande av tekniska specifikationer för utbytet, inklusive säkerhetskrav, särskilt den gemensamma uppsättningen protokoll,
 - iii) fastställande av förfaranden för att bekräfta att den nationella programvaran överensstämmer med de tekniska specifikationerna.

Artikel 7

Rapport

Kommissionens avdelningar ska regelbundet offentliggöra en rapport om utbytet via Ecris av uppgifter ur kriminalregister, vilken särskilt baseras på sådan statistik som avses i artikel 6.2 b i. Denna rapport ska offentliggöras för första gången ett år efter överlämnandet av den rapport som avses i artikel 13.3 i rambeslut 2009/315/RIF.

Artikel 8

Genomförande och tidsfrister

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att följa detta rambeslut senast den 7 april 2012.

2. Medlemsstaterna ska använda sig av det format som anges i artikel 4 och respektera de metoder för att organisera och underlätta utbytet av uppgifter som fastställs i detta beslut från det datum som ska underrättas i enlighet med artikel 11.6 i rambeslut 2009/315/RIF.

*Artikel 9***Verkan**

Detta beslut får verkan samma dag som det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdad i Luxemburg den 6 april 2009.

På rådets vägnar

J. POSPÍŠIL

Ordförande

BILAGA A

Gemensam tabell över brottskategorier som det hänvisas till i artikel 4

Parametrar		
Grad av fullbordad:	Fullbordat brott	C
	Försök eller förberedelse	A
	Ingen uppgift lämnad	Ø
Grad av medverkan:	Gärningsman	M
	Medhjälpare eller anstiftare/organisatör, konspiratör	H
	Ingen uppgift lämnad	Ø
Befrielse från straffrättsligt ansvar:	Mental sjukdom eller nedsatt tillräknelighet	S
Återfall i brott		R

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
0100 00 öppen kategori	Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet
0101 00	Folkmord
0102 00	Brott mot mänskligheten
0103 00	Krigsförbrytelser
0200 00 öppen kategori	Deltagande i en kriminell organisation
0201 00	Ledning av en kriminell organisation
0202 00	Medvetet deltagande i en kriminell organisations brottsliga verksamhet
0203 00	Medvetet deltagande i en kriminell organisations icke-brottsliga verksamhet
0300 00 öppen kategori	Terrorism
0301 00	Ledning av en terroristgrupp
0302 00	Medvetet deltagande i en terroristgrupps verksamhet
0303 00	Finansiering av terrorism
0304 00	Offentlig uppmaning till terroristbrott
0305 00	Rekrytering eller utbildning för terroristsyften
0400 00 öppen kategori	Människohandel

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
0401 00	Människohandel i syfte att utnyttja arbetskraft eller tjänster
0402 00	Människohandel för prostitutionsändamål eller andra former av sexuellt utnyttjande
0403 00	Människohandel i syfte att avlägsna organ eller mänsklig vävnad
0404 00	Människohandel för slaveri, slaveriliknande syften eller trälldom
0405 00	Människohandel i syfte att utnyttja minderårigas arbetskraft eller tjänster
0406 00	Människohandel i syfte att utnyttja minderåriga för prostitution eller utsätta dem för andra former av sexuellt utnyttjande
0407 00	Människohandel i syfte att avlägsna organ eller mänsklig vävnad på minderåriga
0408 00	Människohandel i syfte att utnyttja minderåriga för slaveri, slaveriliknande syften eller trälldom
0500 00 öppen kategori	Olaglig vapenhandel ⁽¹⁾ och andra brott avseende vapen, eldvapen, delar och komponenter till sådana samt ammunition och sprängmedel
0501 00	Olaglig tillverkning av vapen, eldvapen, delar och komponenter till sådana, ammunition och sprängmedel
0502 00	Olaglig tillverkning av vapen, eldvapen, delar och komponenter till sådana, ammunition och sprängmedel på nationell nivå ⁽²⁾
0503 00	Olaglig export eller import av vapen, eldvapen, delar och komponenter till sådana, ammunition och sprängmedel
0504 00	Otillåtet innehav eller otillåten användning av vapen, eldvapen, delar och komponenter till sådana, ammunition och sprängmedel
0600 00 öppen kategori	Miljöbrott
0601 00	Gärningar varigenom skyddade djur och växter dödas eller skadas
0602 00	Olagliga utsläpp av förorenande ämnen eller joniserande strålning i luft, mark eller vatten
0603 00	Brott med anknytning till avfall, inklusive farligt avfall
0604 00	Brott med anknytning till olaglig handel ⁽¹⁾ med skyddade djur och växter, eller delar av sådana djur eller växter
0605 00	Oavsiktliga överträdelser av miljölagstiftningen
0700 00 öppen kategori	Brott med anknytning till narkotika eller prekursorer, samt annan folkhälsorelaterad brottslighet
0701 00	Brott med anknytning till olaglig handel ⁽³⁾ med narkotika, psykotropa ämnen och prekursorer som inte enbart är avsedda för eget bruk
0702 00	Olagligt bruk av narkotika samt förvärv, innehav eller framställning av narkotika enbart för eget bruk

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
0703 00	Medhjälp eller anstiftan till olaglig användning av narkotika eller psykotropa ämnen
0704 00	Framställning eller tillverkning av narkotika som inte enbart är avsedd för eget bruk
0800 00 öppen kategori	Brott mot person
0801 00	Mord/dråp
0802 00	Mord/dråp med försvarande inslag ⁽⁴⁾
0803 00	Vållande till annans död
0804 00	Uppsåttligt dödande av nyfödd, förövat av barnets moder
0805 00	Olaglig abort
0806 00	Olaglig dödshjälp
0807 00	Brott med anknytning till självmord
0808 00	Misshandel med dödlig utgång
0809 00	Uppsåttligt vållande till allvarlig kroppsskada, vanställdhet eller bestående invaliditet
0810 00	Oavsiktligt vållande till allvarlig kroppsskada, vanställdhet eller bestående invaliditet
0811 00	Uppsåttligt vållande till mindre kroppsskada
0812 00	Oavsiktligt vållande till mindre kroppsskada
0813 00	Utsättande av annan för livsfara eller allvarlig kroppsskada
0814 00	Tortyr
0815 00	Underlåtenhet att hjälpa eller bistå
0816 00	Brott med anknytning till avlägsnande av organ eller vävnad utan tillstånd eller samtycke
0817 00	Brott med anknytning till olaglig handel ⁽³⁾ med mänskliga organ eller mänsklig vävnad
0818 00	Våld eller hot inom familjen
0900 00 öppen kategori	Brott mot personlig frihet, värdighet och andra skyddade intressen (exempelvis rasism och främlingsfientlighet)
0901 00	Människorov, människorov med krav på lösen, olaga frihetsberövande
0902 00	Myndigheters olagliga gripande eller frihetsberövande
0903 00	Tagande av gisslan
0904 00	Olagligt beslagtagande av ett flygplan eller ett fartyg
0905 00	Förolämpning, förtal, missaktning

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
0906 00	Olaga hot
0907 00	Olaga tvång, påtryckning, stalkning, ofredande eller angrepp av psykologisk eller känslomässig natur
0908 00	Utpressning
0909 00	Grov utpressning
0910 00	Olaga intrång i privat egendom
0911 00	Kränkande av privatlivet, utöver olaga intrång i privat egendom
0912 00	Brott mot bestämmelser om skydd av personuppgifter
0913 00	Dataintrång eller olaglig avlyssning
0914 00	Diskriminering på grund av kön, ras, sexuell läggning, religion eller etnisk tillhörighet
0915 00	Offentlig uppmaning till rasdiskriminering
0916 00	Offentlig uppmaning till rashat
0917 00	Utpressning
1000 00 öppen kategori	Sexualbrott
1001 00	Våldtäkt
1002 00	Grov våldtäkt (⁵), utöver våldtäkt på minderårig
1003 00	Sexuellt tvång
1004 00	Koppleri
1005 00	Blottande
1006 00	Sexuellt ofredande
1007 00	Erbjudande av sexuella tjänster mot betalning
1008 00	Sexuellt utnyttjande av barn
1009 00	Brott med anknytning till barnpornografi eller skildring av minderåriga i pornografiska bilder
1010 00	Våldtäkt på minderårig
1011 00	Sexuellt ofredande av minderårig
1100 00 öppen kategori	Brott mot familjelagstiftningen
1101 00	Otillåtna sexuella förbindelser mellan nära familjemedlemmar
1102 00	Månggifte

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
1103 00	Underlåtenhet att uppfylla underhållsskyldighet
1104 00	Försummande eller övergivande av en minderårig eller en funktionshindrad person
1105 00	Underlåtenhet att följa ett föreläggande om att överlämna en minderårig eller undanhållande av en minderårig
1200 00 öppen kategori	Brott som riktar sig mot staten, den allmänna ordningen, rättssystemet eller offentliga tjänstemän
1201 00	Spioneri
1202 00	Högförräderi
1203 00	Brott med anknytning till val och folkomröstningar
1204 00	Attentat mot statsöverhuvudets liv eller hälsa
1205 00	Förolämpningar mot staten, nationen eller statssymboler
1206 00	Förolämpning av eller motstånd mot tjänsteman
1207 00	Utpressning av eller olaga tvång eller påtryckning mot tjänsteman
1208 00	Våld eller hot mot tjänsteman
1209 00	Brott mot allmän ordning och frid
1210 00	Våld under sportevenemang
1211 00	Stöld av offentliga eller administrativa dokument
1212 00	Förhindrande eller störande av rättvisans gång, falsk tillvitelse i samband med straffrättsligt eller rättsligt förfarande, mened
1213 00	Föregivande av allmän ställning
1214 00	Rymning från laga frihetsberövande
1300 00 öppen kategori	Brott mot allmän egendom eller allmänna intressen
1301 00	Bedrägeri i syfte att tillskansa sig offentliga bidrag, socialförsäkring eller familjeförmåner
1302 00	Bedrägeri i syfte att tillskansa sig EU-bidrag
1303 00	Brott med anknytning till olaglig spelverksamhet
1304 00	Obstruktion av offentliga upphandlingsförfaranden
1305 00	Mutbrott och bestickning avseende offentlig tjänsteman, person som innehar offentligt ämbete eller offentliga myndigheter
1306 00	Förskingring eller annat undanhållande av egendom av offentlig tjänsteman
1307 00	Missbruk av offentlig tjänstemans tjänsteställning

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
1400 00 öppen kategori	Skatte- och tullbrott
1401 00	Skattebrott
1402 00	Tullbrott
1500 00 öppen kategori	Brott med anknytning till ekonomi och handel
1501 00	Konkurs eller oberättigad insolvens
1502 00	Brott mot bokföringsbestämmelser, förskingring, undanhållande av tillgångar eller olaglig ökning av ett bolags skulder
1503 00	Konkurrensbrott
1504 00	Tvätt av vinning av brott
1505 00	Mutbrott och bestickning i den privata sektorn
1506 00	Avslöjande av hemligheter eller brott mot sekretessplikten
1507 00	"Insider-handel"
1600 00 öppen kategori	Egendomsbrott eller vållande av materiell skada
1601 00	Självtäkt
1602 00	Stöld eller avledande av energi
1603 00	Bedrägeri, inklusive svindleri
1604 00	Häleri
1605 00	Olaglig handel ⁽⁶⁾ med kulturföremål, inklusive antikviteter och konstverk
1606 00	Uppsåtligt skadande eller förstörelse av egendom
1607 00	Ouppsåtligt skadande eller förstörelse av egendom
1608 00	Sabotage
1609 00	Brott mot industriell eller immateriell äganderätt
1610 00	Mordbrand
1611 00	Mordbrand som leder till persons död eller till personskador
1612 00	Uppsåtligt anläggande av skogsbrand
1700 00 öppen kategori	Stöldbrott

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
1701 00	Stöld
1702 00	Stöld efter olaga intrång i egendom
1703 00	Stöld med våld eller vapen eller med hot om våld eller vapen mot person
1704 00	Former av grov stöld utan våld eller vapen eller utan hot om våld eller vapen, riktade mot personer
1800 00 öppen kategori	Brott mot informationssystem och andra datorrelaterade brott
1801 00	Olagligt intrång i informationssystem
1802 00	Olaglig systemstörning
1803 00	Olaglig datastörning
1804 00	Tillverkning, innehav eller spridning av eller handel med datorutrustning eller data som gör det möjligt att begå datorrelaterade brott
1900 00 öppen kategori	Förfalskning av betalningsmedel
1901 00	Förfalskning av valuta, inklusive euron
1902 00	Förfalskning av andra betalningsmedel än pengar
1903 00	Förfalskning av offentliga värdebevis
1904 00	Sättande i omlopp/användning av förfalskad valuta, andra betalningsmedel än pengar eller offentliga värdebevis
1905 00	Innehav av en anordning för förfalskning av valuta eller offentliga värdebevis
2000 00 öppen kategori	Förfalskning av dokument
2001 00	Förfalskning av ett offentligt eller administrativt dokument av en privatperson
2002 00	Förfalskning av ett dokument av en offentlig tjänsteman eller en myndighet
2003 00	Tillhandahållande eller förvärvande av ett förfalskat offentligt eller administrativt dokument; tillhandahållande eller förvärvande av ett dokument av en offentlig tjänsteman eller en myndighet
2004 00	Användning av förfalskade offentliga eller administrativa dokument
2005 00	Innehav av en anordning för förfalskning av offentliga eller administrativa dokument
2006 00	Förfalskning av privata dokument av en privatperson
2100 00 öppen kategori	Trafikbrott
2101 00	Vårdslöshet i trafik
2102 00	Körning under påverkan av alkohol eller narkotika

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder
2103 00	Olovlig körning
2104 00	Smitning
2105 00	Undvikande av vägkontroll
2106 00	Brott med anknytning till vägtransport
2200 00 öppen kategori	Brott mot arbetslagstiftningen
2201 00	Olaglig anställning
2202 00	Brott med anknytning till löneutbetalningar, inklusive socialförsäkringsbidrag
2203 00	Brott med anknytning till arbetsvillkor samt hälsa och säkerhet på arbetsplatsen
2204 00	Brott rörande tillgången till eller utövandet av en förvärvsverksamhet
2205 00	Brott rörande arbets- och vilotid
2300 00 öppen kategori	Brott mot invandringslagstiftningen
2301 00	Olaglig inresa eller vistelse
2302 00	Underlättande av olaglig inresa eller vistelse
2400 00 öppen kategori	Åsidosättande av militära skyldigheter
2500 00 öppen kategori	Brott med anknytning till hormonpreparat och andra tillväxsubstanter
2501 00	Olaglig import, export eller leverans av hormonpreparat och andra tillväxsubstanter
2600 00 öppen kategori	Brott med anknytning till olaglig handel med nukleära eller andra farliga radioaktiva ämnen
2601 00	Olaglig import, export eller leverans eller olagligt förvärv av nukleära eller radioaktiva ämnen
2700 00 öppen kategori	Andra brott
2701 00	Andra avsiktliga brott
2702 00	Andra oaksamhetsbrott

(¹) Med handel avses import, export, förvärv, försäljning, leverans, förflyttning eller överföring, om inte annat anges i denna kategori.

(²) I begreppet *handel* ingår i denna underkategori förvärv, försäljning, leverans, förflyttning eller överföring.

(³) I begreppet *handel* ingår i denna underkategori import, export, förvärv, försäljning, leverans, förflyttning eller överföring.

(⁴) Till exempel särskilt svåra omständigheter.

(⁵) Till exempel våldtäkt med inslag av särskild grymhet

(⁶) I begreppet *handel* ingår import, export, förvärv, försäljning, leverans, förflyttning eller överföring.

BILAGA B

Gemensam tabell över påföljds- och åtgärds-kategorier som det hänvisas till i artikel 4

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder och åtgärder
1000 öppen kategori	Frihetsberövande
1001	Fängelse
1002	Livstids fängelse
2000 öppen kategori	Inskränkningar i den personliga friheten
2001	Förbud mot att besöka vissa platser
2002	Förbud mot att resa utomlands
2003	Förbud mot att vistas på vissa platser
2004	Förbud mot att delta i massevenemang
2005	Förbud mot att ta någon som helst kontakt med vissa personer
2006	Elektronisk övervakning (1)
2007	Skyldighet att vid bestämda tidpunkter inställa sig hos en angiven myndighet
2008	Skyldighet att stanna/bosätta sig på en viss plats
2009	Skyldighet att befinna sig på bosättningsorten vid en viss tidpunkt
2010	Skyldighet att rätta sig efter de prövotidsåtgärder som domstolen fastställt, inbegripet skyldigheten att förbli under tillsyn
3000 öppen kategori	Förlust av en viss rättighet eller ställning
3001	Förlust av rätten att utöva en viss funktion
3002	Förlust/tillfälligt upphävande av rätten att inneha eller bli utsedd till ett offentligt ämbete
3003	Förlust/tillfälligt upphävande av rösträtten eller rätten att kandidera i val
3004	Uteslutning från deltagande i offentliga upphandlingar
3005	Förlust av rätten till offentliga bidrag
3006	Permanent återkallelse av körkort (2)
3007	Återkallelse av körkort
3008	Förbud mot att framföra vissa fordon
3009	Förlust/upphävande av föräldraansvar
3010	Förlust/upphävande av rätten att vara sakkunnig i rättegångar/vittna under ed/fungera som jurymedlem
3011	Förlust/upphävande av vårdnadsrätten (3)
3012	Förlust/upphävande av rätten till dekoration eller titel
3013	Förbud mot att utöva yrkesverksamhet, näringsverksamhet eller social verksamhet
3014	Förbud mot att arbeta med eller utöva annan verksamhet som involverar minderåriga
3015	Skyldighet att stänga en affärsverksamhet
3016	Förbud mot att inneha eller bära vapen
3017	Återkallande av en jakt-/fiskelicens

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder och åtgärder
3018	Förbud mot att använda checkar eller betal-/kreditkort
3019	Förbud mot att hålla djur
3020	Förbud mot att äga eller använda vissa föremål, utöver vapen
3021	Förbud mot att spela vissa spel/utöva vissa sporter
4000 öppen kategori	Inreseförbud eller utvisning
4001	Förbud mot att resa in på landets territorium
4002	Utvisning från landets territorium
5000 öppen kategori	Personliga förpliktelser
5001	Skyldighet att genomgå läkarbehandling eller annan terapiform
5002	Skyldighet att delta i ett socialpedagogiskt program
5003	Skyldighet att underkasta sig familjens vård/kontroll
5004	Utbildningsåtgärder
5005	Villkorlig dom med social och rättslig uppföljning
5006	Utbildnings-/arbetsplikt
5007	Skyldighet att förse rättsliga myndigheter med viss information
5008	Skyldighet att offentliggöra domen
5009	Skyldighet att ersätta den skada som vållats genom brottet
6000 öppen kategori	Påföljder som berör personlig egendom
6001	Beslagtagande
6002	Rivning
6003	Restaurering
7000 öppen kategori	Inskrivning vid institution
7001	Inskrivning vid en psykiatrisk institution
7002	Inskrivning vid behandlingshem för missbrukare
7003	Inskrivning vid utbildningsinstitution
8000 öppen kategori	Ekonomiska påföljder
8001	Böter
8002	Dagsböter ⁽⁴⁾
8003	Böter till förmån för en särskild mottagare ⁽⁵⁾
9000 öppen kategori	Arbete som påföljd
9001	Samhällstjänst eller samhällsarbete
9002	Samhällstjänst eller samhällsarbete åtföljt av restriktiva åtgärder

Kod	Kategorier och underkategorier av påföljder och åtgärder
10000 öppen kategori	Militära påföljder
10001	Degradering ⁽⁶⁾
10002	Avsked
10003	Militärfångelse
11000 öppen kategori	Befrielse från påföljd/uppskjutande av påföljd/varning
12000 öppen kategori	Andra påföljder och åtgärder

⁽¹⁾ Fast eller rörlig.

⁽²⁾ Ett nytt ansökningsförfarande krävs för att den berörda personen ska kunna erhålla ett nytt körkort.

⁽³⁾ Vårdnadshavare för en person som är omyndigförklarad eller för en minderårig.

⁽⁴⁾ Böter uttryckt i dagsenheter.

⁽⁵⁾ Exempelvis till förmån för en institution, en förening, en stiftelse eller ett brottsoffer.

⁽⁶⁾ Förlust av militär tjänstegrad.

Parametrar (specificeras i förekommande fall)

ø	Påföljd
m	Åtgärd
a	Uppskjuten påföljd eller åtgärd
b	Delvis uppskjuten påföljd eller åtgärd
c	Uppskjuten påföljd eller åtgärd i samband med villkorlig frigivning eller skyddstillsyn
d	Delvis uppskjuten påföljd eller åtgärd i samband med villkorlig frigivning eller skyddstillsyn
e	Omvandling av påföljd eller åtgärd
f	Alternativ påföljd eller åtgärd som utdömts som huvudpåföljd
g	Alternativ påföljd eller åtgärd för det fall att huvudpåföljden inte fullgörs
h	Återkallande av uppskjuten påföljd eller åtgärd
i	Senare fastställande av en samlad påföljd
j	Avbrott i verkställigheten eller uppskjutande av påföljden eller åtgärden ⁽¹⁾
k	Påföljdseftergift
l	Eftergift av en uppskjuten påföljd
n	Formell bekräftelse på att påföljden har fullgjorts
o	Nåd
p	Amnesti
q	Villkorlig frigivning (frigivning på fastställda villkor av en person som ännu inte har avtjänat hela sitt straff)
r	Rehabilitering (med eller utan avlägsnande av uppgifter om dom i kriminalregister)
s	Särskild påföljd eller åtgärd för minderåriga
t	Annan dom än brottmålsdom ⁽²⁾

⁽¹⁾ Leder inte till upphävd påföljd.

⁽²⁾ Denna parameter får anges endast om denna uppgift lämnas som svar på en framställan från den medlemsstat i vilken den berörda personen är medborgare.

Sammanfattning av departementspromemorian Utbyte av uppgifter ur kriminalregister mellan EU:s medlemsstater (Ds 2011:15) Bilaga 3

Europeiska rådet antog den 26 februari 2009 ett rambeslut 2009/315/RIF om organisationen av medlemsstaternas utbyte av uppgifter ur kriminalregistret och uppgifternas innehåll. Riksdagen hade hösten 2008 godkänt ett utkast till rambeslut. I denna promemoria lämnas förslag till de författningsändringar på lag- och förordningsnivå som bedöms nödvändiga för att genomföra rambeslutet.

Ändamålet med rambeslutet är bl.a. att skapa möjligheter att kriminalregisteruppgifter som är tillgängliga för en stats brotts-utredande resp. dömande organ under samma förutsättningar ska vara tillgängliga för motsvarande organ i andra medlemsstater. Ändamålet är också att kriminalregisteruppgifter ska kunna vara tillgängliga för andra syften än brottmålsförfaranden, t.ex. vid fråga om anställning för arbete med omsorg av barn; den som är dömd för sexualbrott mot barn ska inte kunna dölja det vid ansökan om anställning i ett annat land än domlandet. Till rambeslutet är knutet ett rådsbeslut 2009/316/RIF av den 6 april 2009. I det finns bestämmelser som rör inrättande av det europeiska informationssystemet för elektroniskt utbyte av uppgifter ur kriminalregister, benämnt Ecris.

Rambeslutet omfattar flera åtgärder som medlemsstaterna redan idag bistår varandra med. Men rambeslutet öppnar nya, standardiserade vägar och möjligheter för ett rutinmässigt upp-giftsutbyte, främst vad gäller brottmålsförfaranden. Rambeslutet innebär inte att det ska skapas någon EU-gemensam databas där uppgifter lagras centralt, och medlemsstaterna kommer inte att ha direktåtkomst till andra staters kriminalregister.

Rambeslutet innehåller en komplex materia. Att den svenska lagstiftningen på området inte i alla delar är så lättillgänglig har inte gjort saken bättre. Implementeringen av rambeslutets bestämmelser har därför kommit att handla om både att definiera kraven på författningsreglering och att finna ändamålsenliga lagtekniska lösningar, inklusive lämpligt hemvist för resp. för-fattningsändring. I stort sett grundas förslagen i promemorian på de analyser som har redovisats i den proposition om godkännande av rambeslutet som riksdagen behandlat.

En ledstjärna i arbetet har varit att söka efter lösningar som ligger vår nationella lagstiftning och vår registerstruktur nära. Riktmärket har därför varit att bygga på befintligt regelverk och därvid göra minsta möjliga ingrepp i detta, samtidigt som regleringen så långt det sig göra låter ska vara överskådlig, tydlig och inte så krånglig att tillämpa. I huvudsak återfinns förslagen som ändringar och tillägg till lagen (1998:620) om belastningsregister och förordningen (1999:1134) om belastningsregister. Även den nya polisdatalagen (2010:361) och förordningen (1992:824) om fingeravtryck m.m. är föremål för ändringar.

Rambeslutets huvudsakliga innehåll kan kort beskrivas på detta sätt:

- varje medlemsstat som meddelar en fällande dom i brottmål mot en annan medlemsstats medborgare ska rutinmässigt och fortlöpande

informera medborgarlandet om domen och en del andra anknytande uppgifter

- det mottagande medborgarlandet ska lagra (registrera) informationen för att efter ansökan därom (EU-registerutdrag) kunna vidarebefordra den till den ansökande medlemsstaten
- hur en ansökan om EU-registerutdrag ska göras och hur svaret ska se ut framgår också av rambeslutet.

En konsekvens av rambeslutet är att en del frågor måste tas om hand som inte direkt kan hänföras till rambeslutet. Det gäller framför allt frågor om gallring av uppgifter, användningsbegränsningar för till och från Sverige överförda uppgifter, liksom åtkomstbegränsningar för uppgifter för både svenska myndigheter och EU-organ.

Innan en närmare redovisning görs av de mer grundläggande spörsmålen, ska nämnas att det nyss nämnda rådsbeslutet i sig inte påkallar någon regeländring på lag- eller förordningsnivå.

Förslagen i promemorian innebär först och främst en författningsreglering av de mer formellt och juridiskt tekniskt betonade mot rambeslutet korresponderande ändringar som behövs, såsom att Sverige fortlöpande ska överföra kriminalregisteruppgifter, att det ska ske först när en dom har vunnit laga kraft och att motsvarande mottagna uppgifter ska lagras/registreras för att kunna vidarebefordra i ett EU-registerutdrag.

Varje medlemsstat ska utse en eller flera centralmyndigheter för att hantera det samarbete som rambeslutet ålägger medlemsstaterna. Rikspolisstyrelsen föreslås få uppgiften att vara centralmyndighet.

De mer principiellt viktiga frågornas reglering innefattar följande:

- De kriminalregisteruppgifter, inklusive fingeravtrycksuppgifter, som Sverige fortlöpande ska överföra till ett medborgarland ska inte få vidarebefordras för något annat ändamål än brott-målsförfarande. Uppgifterna ska således inte med automatik kunna komma till användning utanför brottmålsförfaranden. Om uppgifterna efterfrågas för ett annat ändamål, får central-myndigheten i det ansökande landet vända sig direkt till Riks-polisstyrelsen.
- Lagringen/registreringen av till Sverige fortlöpande överförda uppgifter ska ske i belastningsregistret och i fråga om vissa för detta register främmande uppgifter, t.ex. namnen på den dömda personens föräldrar, i en kompletterande uppgiftssamling för Ecrisuppgifter. Överförda fingeravtryck ska i princip tas in i fingeravtrycksregistret.

De uppgifter som ska lagras ska omfatta samma uppgifter som ska överföras.

- I belastningsregistret ska i förekommande fall föras in också uppgifter som avser gärningar som inte är brottsliga enligt svensk rätt eller som av andra skäl inte skulle ha medfört straffansvar här i landet. Sådana uppgifter ska inte vara åtkom-liga för svenska myndigheter och inte

heller lämnas ut till EU-myndigheter för användning för annat ändamål än brott-målsförfarande. Bilaga 3

- I fråga om gallring av kriminalregisteruppgifter ska den grund-satsen gälla att en brottmålsdom avseende ett visst bestämt brott ska i den svenska rättsordningen belasta en svensk medborgare lika lång tid, oavsett om domen har meddelats av svensk domstol eller av annan medlemsstats domstol.
- Domslandets gallringsregler ska gälla för hit överförda upp-gifter när det är fråga om att vidarebefordra uppgifterna i ett EU-registerutdrag, och det oavsett de svenska gallringsreglerna. Om uppgifterna är gallrade enligt svenska regler, ska uppgifterna likväl kvarstå i belastningsregistret, men de får då inte få lämnas till en svensk myndighet.
- Har uppgifterna gallrats enligt domslandets regler men inte enligt svenska, ska uppgifterna likväl kvarstå i registret, men då bara vara tillgängliga för svenska myndigheter.
- Svenska myndigheter ska i brottmålsföraranden vara skyldiga att i förekommande fall inhämta EU-registerutdrag.
- När det gäller utlämnande efter ansökan om EU-registerutdrag av nationella/inhemska kriminalregisteruppgifter till en annan medlemsstat för annat ändamål än brottmålsförfarande, ska i princip gälla den ordningen att uppgifter får lämnas ut, om en svensk myndighet i motsvarande fall är berättigad att få ta del av uppgifterna. Vid sådant utlämnande ska de villkor om användningsbegränsningar ställas upp som krävs med hänsyn till den enskildes rätt eller från allmän synpunkt. Finger-avtrycksuppgifter ska inte lämnas ut med ett EU-register-utdrag för något annat ändamål än ett brottmålsförfarande.

De bestämmelser som rambeslutet föranleder föreslås träda i kraft den 1 mars 2012.

Förslag till lag om ändring i lagen (1998:620) om belastningsregister

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1998:620) om belastningsregister

dels att 5, 6 och 18 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas fyra nya paragrafer, 4 a, 7 a, 11 a och 17 a §§, av följande lydelse.

4 a §

Uppgifter som med stöd av Europeiska rådets rambeslut 2009/315/RIF om utbyte av uppgifter i kriminalregister fortlöpande överförs till Sverige från en stat som ingår i den Europeiska unionen ska föras in i registret.

Vad som anges i första stycket gäller även i fråga om överförda uppgifter som avser en gärning som inte är brottslig enligt svensk rätt eller som av andra skäl inte skulle ha medfört straffansvar här i landet.

Har den stat från vilket uppgiften överförs förklarat att uppgiften vid vidarebefordran till en annan stat endast får användas i ett brottmålsförfarande, ska även detta antecknas i registret.

5 §

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter registret *skall* innehålla om den som skall registreras enligt 3 och 4 §§.

Regeringen får meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter registret skall innehålla om den som skall registreras enligt 3, 4 och 4 a §§.

6 §

Personuppgifter ur belastningsregistret ska lämnas ut om det begärs av

Personuppgifter ur belastningsregistret ska, *med undantag för uppgifter som avses i 4 a § andra stycket*, lämnas ut om det begärs av

1. Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern eller Datainspektionen för deras tillsynsverksamhet,
2. polismyndighet, Skatteverket, Tullverket, Kustbevakningen, åklagarmyndighet eller allmän domstol för verksamhet som avses i 2 § första stycket 1–3,
3. förvaltningsdomstol för prövning enligt 2 § första stycket 4 eller
4. myndighet i övrigt i den utsträckning regeringen för vissa slag av ärenden föreskriver det eller för ett särskilt fall ger tillstånd till det.

Regeringen får föreskriva att en myndighet som avses i första stycket får ha direktåtkomst till registret.

7 a §

Har med stöd av Europeiska rådets rambeslut 2009/315/RIF om utbyte av uppgifter i kriminalregister uppgifter inhämtats från en stat som ingår i den Europeiska unionen (europeiskt kriminalregisterutdrag) och har det skett för något annat ända-mål än användning i ett brottmålsförfarande, får uppgifterna inte användas för något annat ändamål än det för vilket de inhämtats. Har den stat från vilken uppgifterna inhämtats angett ytterligare villkor som begränsar rätten att använda dem, ska svenska myndigheter följa villkoret oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

Vad som sägs i första stycket gäller inte, om uppgiften behöver användas för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

11 a §

Inhemska uppgifter ur belastningsregistret får med stöd av Europeiska rådets rambeslut 2009/315/RIF om utbyte av uppgifter i kriminalregister lämnas till

en stat som ingår i den Europeiska unionen för något annat ändamål än användning i ett brottmålsförfarande, om en svensk myndighet i motsvarande fall enligt lag eller annan för-fattning är berättigad att få ta del av uppgifterna. Vid sådant utlämnande ska de villkor om användningsbegränsning uppställas som krävs med hänsyn till den enskildes rätt eller från allmän synpunkt.

Vad som sägs i första stycket gäller även i fråga om uppgift om en dom som meddelats i en stat utanför den Europeiska unionen och som har förts in i belastningsregistret.

17 a §

Har meddelande inkommit som innebär att en uppgift som avses i 4 a § har gallrats enligt reglerna i den stat där domen meddelats, ska uppgiften likväl kvarstå i belastningsregistret, om inte förutsättningarna för gallring enligt 17 § är uppfyllda. En sådan uppgift får endast lämnas ut till en svensk myndighet.

Föreligger förutsättningar enligt 16 eller 17 § för att gallra en hit överförd uppgift och har meddelande om gallring inte inkommit från den stat där domen meddelats, ska uppgiften kvarstå i registret. En sådan uppgift får inte lämnas ut till en svensk myndighet.

18 §

Om det före utgången av den tid som anges i 17 § har gjorts en ny anteckning enligt 3 eller 4 § beträffande samma person, *skall* ingen av uppgifterna gallras så länge någon av dem skall finnas kvar i registret. Detta *skall* dock inte gälla om den nya anteckningen avser penningböter.

En uppgift *skall* gallras senast

Om det före utgången av den tid som anges i 17 § har gjorts en ny anteckning enligt 3, 4 § eller 4 a §§ beträffande samma person, *ska* ingen av uppgifterna gallras så länge någon av dem skall finnas kvar i registret. Detta *ska* dock inte gälla om den nya anteckningen avser penningböter.

En uppgift *ska* gallras senast

tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret. I fråga om uppgift som avses i 17 § 1 eller 7 gäller detta endast om de tidsfrister som anges där har gått ut.

Skall en uppgift som avses i 3 eller 4 § gallras enligt denna paragraf, *skall* även sådana uppgifter som har antecknats i anslutning till uppgiften gallras, om inte regeringen föreskriver annat.

tjugo år efter den dom eller det beslut som föranledde att uppgiften fördes in i registret. *Det gäller dock inte i fråga om uppgift som kvarstår i registret enligt 17 a § tredje stycket.* I fråga om uppgift som avses i 17 § 1 eller 7 gäller detta endast om de tidsfrister som anges där har gått ut.

Ska en uppgift som avses i 3, 4 eller 4 a §§ gallras enligt denna paragraf, *ska* även sådana uppgifter som har antecknats i anslutning till uppgiften gallras, om inte regeringen föreskriver annat.

Denna lag träder i kraft den 1 mars 2012.

Förslag till lag om ändring i polisdatalagen (2010:361)

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 12 § polisdatalagen (2010:361) ska ha följande lydelse.

4 kap.**12 §**

I fingeravtrycks- eller signalementsregister får uppgifter behandlas om en person som

1. är misstänkt eller dömd för brott och som har varit föremål för åtgärd enligt 28 kap. 14 § rättegångsbalken, *eller*

2. har lämnat fingeravtryck enligt 19 § lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll.

I fingeravtrycks- eller signalementsregister får uppgifter behandlas om en person som

1. är misstänkt eller dömd för brott och som har varit föremål för åtgärd enligt 28 kap. 14 § rättegångsbalken, *eller*

2. har lämnat fingeravtryck enligt 19 § lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll, *eller*

3. *har dömts för brott i en stat som ingår i den Europeiska unionen och vars fingeravtryck överförts hit med stöd Europeiska rådets rambeslut 2009/315/RIF om utbyte av uppgifter i kriminalregister, dock endast om fingeravtryck av den dömda i motsvarande fall skulle ha tagits med stöd 28 kap. 14 § rättegångsbalken.*

Uppgifter om fingeravtryck som inte kan hänföras till en identifierbar person får behandlas om uppgiften kommit fram i en utredning om brott.

Uppgifter om fingeravtryck får även behandlas om det behövs för att fullgöra internationella åtaganden.

Uppgifter om fingeravtryck får även behandlas om det behövs för att fullgöra *andra* internationella åtaganden *än de som avses i första stycket 3.*

I fingeravtrycks- eller signalementsregister får inte uppgifter behandlas som har lämnats av en person under femton år enligt 36 § första stycket 2 lagen (1964:167) med särskilda bestämmelser om unga lagöverträdare.

Denna lag träder i kraft den 1 mars 2012.

Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttranden över betänkandet lämnats av Riksdagens ombudsmän, Svea hovrätt, Göteborgs tingsrätt, Luleå tingsrätt, Kammarrätten i Göteborg, Förvaltningsrätten i Jönköping, Justitiekanslern, Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Ekobrottsmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Säkerhetspolisen, Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden, Kriminalvården, Tullverket, Kustbevakningen, Skatteverket, Datainspektionen, Socialstyrelsen, Transportstyrelsen, Länsstyrelsen i Kalmar län, Länsstyrelsen i Örebro län, Länsstyrelsen i Västernorrlands län, Migrationsverket, Statens skolverk, Statens skolinspektion, Stockholms universitet (Juridiska fakulteten) och Sveriges advokatsamfund.

Sveriges domarförbund, Internationella juristkommissionen, svenska avdelningen, och Civil rights defenders har inte yttrat sig.